

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๕ (สามัญ) ชุดที่ ๑
วันเสาร์ที่ ๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๕
ณ พระที่นั่งอเนกานุสรณ์

เริ่มประชุมเวลา ๙.๕๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วันขึ้นสภานิติบัญญัติ เป็นองค์ประชุม

และ การประชุมตามระเบียบวาระ เรื่องที่ ๑ เรื่องที่จะแจ้งต่อที่ประชุม

ความที่เจ้าโค้วกับคณะผู้จากกรมสารบรรณกระทรวงมหาดไทยมากราบบังคมทูล

ถึงนายมนตรี แจ้งว่า โดยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ พันเอก ไชยสิทธิ์ สิริฤทธิวงศ์

พันโท สุนทรสงคราม และพันโท ประจวบ สุนทรางกูร เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ประเภทที่ ๑ แทนตำแหน่งที่ว่าง ตั้งแต่วันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๕

ที่ประชุมรับทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีมติเห็นชอบตามที่ได้รับการแต่งตั้งให้ พันเอก

ไชยสิทธิ์ สิริฤทธิวงศ์ กับ พันโท สุนทรสงคราม และ พันโท ประจวบ สุนทรางกูร เข้ามาในที่ประชุมแล้ว รอเชิญขึ้น

เพื่อปฏิบัติ

จะเป็นผู้กล่าวนำ และขอให้กล่าวความ ถวายสัตย์ต่อรัฐธรรมนูญว่า "ข้าพเจ้า

(ชื่อนายมนตรี แจ้ง) ขอปฏิญาณต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรว่า จะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญ

แห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ"

(พันเอก ไชยสิทธิ์ สิริฤทธิวงศ์ กับ พันโท ประจวบ สุนทรางกูร ได้ขึ้นยืนกล่าวคำปฏิญาณ

ต่อที่ประชุมตามประธานสภาผู้แทนราษฎร)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อมาเจ้าโค้วได้รับใบลาหยุดของนายมนตรี สิริสุวาท

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดเชียงใหม่ ขอการประมุขที่ประชุมที่ประชุมชานนี้ เนื่องจาก

งาน สำหรับในโครงการตลาดหลักทรัพย์ที่ระดมเงินลงทุนที่ระดม จึงเสนอว่าเงื่อนไข
 ไม่สามารถมีความเห็นเป็นกลางอื่น
 หน่วยงานภายในกระทรวง : อารมณ์ว่าที่ประชุมไม่เห็นเป็นกลางอื่น อธิบายเหตุ
 ใจของงาน สืบจาก ตลาดหลักทรัพย์ที่ระดมเงินลงทุน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือไปพิจารณาในแผนกเลข ๒ เรื่องประธานผู้
ประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔๖๖ และร่างประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งคณะกรรมการ
พิจารณาวิสามัญพิจารณาร่างแก้ไขแล้ว เมื่อพิจารณาจากวันก่อนที่ถึงข้างต้น คือเริ่มตั้งแต่วันที่
๑๖ ของเดือนกรกฎาคมการเข้าประจำที่ได้

(คณะกรรมาธิการ ได้เข้าประจำที่)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กรรมาธิการมีอะไรจะร้องหรือไม่ได้รับเรื่อง
พระยาพิชัยธรรมประคอง ประธานกรรมาธิการ : ไม่มีอะไรจะร้อง

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : หมวด ๒ โทษและวิธีการเพิกถอนสิทธิ
ส่วนที่ ๒ โทษ มาตรา ๑๖

นายเดช ไชยบุณย์ (ศรีสะเกษ) : โอกาสที่ข้าพเจ้าได้บรรจุคดีไว้ในโทษนี้คือ
ขอคิดพิจารณาวิธีออกกฎหมาย มาตรา ๑๖/๒ ประมวลกฎหมายที่จะประกาศใช้ใหม่นี้ แต่เนื่อง
ด้วยการบรรจุคดีของข้าพเจ้า กรรมาธิการส่วนมากไม่เห็นด้วยกับ ข้าพเจ้าจึงจำต้องสงวน
ไว้ก่อนในวาระ ๒ ซึ่งกระผมจะได้อภิปรายดังต่อไปนี้ ก่อนอื่นมีกระผมขอร้องขอโทษ
ความกระตือรือร้น เพราะในปัญหาเรื่องพระยาพิชัยธรรมจะเลือกหรือคงไว้ก็มีแต่กระเด็นเสีย
ในประมวลกฎหมายนี้เพียงกระเด็นเดียว แล้วในคราวที่ข้าพเจ้าขอสงวนอภิปรายในวาระ ๒ นี้
ประมวลกฎหมายนี้ถึงแม้กับข้าพเจ้าดูก็เห็นว่ากระเด็นเดียวกระเด็นเดียวเท่านั้น กระเด็นในการ
อภิปรายเรื่องนี้ กระผมจึงได้ขอโอกาสต่อท่านประธานฯ ได้โปรดกรุณาให้เวลาและขอได้ถือว่า
กระเด็นนี้เป็นกระเด็นเสียของกฎหมายนี้และโดยเจตนาอย่างหนึ่งก็ขอกล่าวถึงเรื่องนี้
กระผมเห็นจะต้องขอสงวนพระยาพิชัยธรรมรวมทั้งประธานด้วยที่ได้พยายามพิจารณากฎหมาย
นี้ไปก็เสียและถ้าเรากล่าวว่าท่านใด โดยเจตนาอย่างหนึ่งก็ขอว่าได้มีการบรรจุคดีในกฎหมาย
ขอสงวนโทษในโทษเดิม แต่ท่านก็สามารถนำความทรงจำและจดจำได้ในชั้นบรรจุคดีจน
กระเด็นเสียกระเด็นเดียวของกระผมเท่านั้น ทั้งนี้ขอสงวนสิทธิท่านกรรมาธิการไว้ ๓ สัน
เป็นอันสูง เพราะว่าการประมวลกฎหมายนี้เราไปมาถึง ๔๐ - ๕๐ ปีแล้ว และถ้าใช้ในวาระ

ร่าง

พระราชบัญญัติประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา

พ.ศ. ๒๔..

และ

ร่างประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔..

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

(สำเนา)

ที่ ๑๒๑๘/๒๔๕๕

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๒๗ สิงหาคม ๒๔๕๕

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔... และ
ร่างประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔...

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔...
และร่างประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔... พร้อมด้วยบันทึกการ

ประชุมของคณะกรรมการ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุม สภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔... และร่างประมวลกฎหมาย
อาญา พ.ศ. ๒๔... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ไว้พิจารณา และตั้งกรรมการ
วิสามัญชนคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ประกอบด้วย

๑. นายแก้ว สิงหะคเชนทร์
๒. นายพลตำรวจตรี จำเริญ วาสนะสมสิทธิ์
๓. นายชัยวัฒน์ อินทะพันธ์
๔. นายทรัพย์ สังขสุนทร
๕. นายประมุท สุวรรณศรี
๖. นายประสิทธิ์ กาญจนวัฒน์
๗. นายประหัด เอี่ยมศิลา
๘. นายพันธุ์ อินทวงศ์
๙. นายพันตำรวจเอก พัฒน์ นิลวัฒนานนท์
๑๐. นายพิชาญ บุญยง
๑๑. พระมนูเวทย์วุฒิมาท
๑๒. นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์

(๖)

๑๓. นายขงบุทศ พงภพ
๑๔. นายหยุด แสงอุทัย
๑๕. พระยาฉัตรพลธรรมประคัลภ์
๑๖. นายศักดิ์ ไทยวัฒน์
๑๗. นายสุบัน พูลพัฒน์
๑๘. นายสุรพงษ์ ตร์รัตน
๑๙. นายสุวิชัย พันธเสรษฐ
๒๐. พลเรือโท หลวงสุนาวินวิวัฒน์
๒๑. พระยาอรรถการยนิพนธ์
๒๒. หลวงอรรถปริชาชนูปการ
๒๓. นายพลตำรวจตรี อรรถสิทธิ์ สิทธิสุนทร
๒๔. ร้อยโท อุต นิตยสุทธิ์
๒๕. หลวงอรรถพรพิศาล

ที่ประชุมกรรมการได้เลือกข้าพเจ้าเป็นประธานกรรมการ และ นายหยุด แสงอุทัย เป็นเลขานุการกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อท่านจักได้นำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) ฉัตรพลธรรมประคัลภ์

(พระยาฉัตรพลธรรมประคัลภ์)

ประธานกรรมการวิสามัญ

สำเนาถูกต้อง

เชอ

ค

กฎหมายใดอ้างถึงกฎหมายลักษณะอาญา หรืออ้างถึงบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
ลักษณะอาญา ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นอ้างถึงประมวลกฎหมายอาญา
หรือบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาในบทมาตรานั้นๆเช่นเดียวกัน แล้วแต่
กรณี.

.....
.....

(๕๖๖)

บันทึกการประชุมกรรมการวิสามัญ

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔...

ตามที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ไว้พิจารณาและสั่งให้คณะกรรมการวิสามัญพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการพิจารณาแล้ว จึงขอเสนอผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

๑. คณะกรรมการได้เลือก พระยาลัดพลีธรรมประภักดิ์ เป็นประธานกรรมการ และ นายหยุด แสงอุทัย เป็นเลขานุการกรรมการ
๒. ผู้ที่คณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชั่งแจงแทนคือ นายหยุด แสงอุทัย
๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ
๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	..
<u>มาตรา ๓</u>	..
<u>มาตรา ๓ ทวิ</u>	กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่
<u>มาตรา ๔</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕</u>	..
<u>มาตรา ๕ ทวิ</u>	กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่
<u>มาตรา ๖</u>	มีการแก้ไข

(ง)

๕- ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมา พร้อมกับ
บันทึกแนบด้วยแล้ว.

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการ

สำเนาถูกต้อง

๕
เชอ

หมายลักษณะอาญาไว้ ให้ถือว่ากฎหมายนั้นได้อ่างถึงโทษ ดังต่อไปนี้

ถ้าอ่างถึงโทษชั้น ๑ หมายความว่า ปรับไม่เกิน [ยี่สิบ] หนึ่งร้อยบาท

ถ้าอ่างถึงโทษชั้น ๒ หมายความว่า ปรับไม่เกินห้า [สิบ] ร้อยบาท

ถ้าอ่างถึงโทษชั้น ๓ หมายความว่า จำคุกไม่เกินสี่วัน หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าอ่างถึงโทษชั้น ๔ หมายความว่า จำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕ เมื่อ [ได้ใช้บังคับ] ประมวลกฎหมายอาญาได้ใช้บังคับแล้ว ในการ[ส่ง]จำคุกแทนค่าปรับตามกฎหมายใด [๗ ก็ตาม] ไม่ว่ากฎหมายนั้นจะบัญญัติไว้ประการใดให้นำประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ แต่สำหรับความผิดที่ได้กระทำก่อนวันที่ประมวลกฎหมายอาญาใช้บังคับ [ประมวลกฎหมายอาญา] มิให้กักขังเกินกว่าหนึ่งปีสำหรับโทษปรับกระหนงเดียว และสองปีสำหรับโทษปรับหลายกระหนง

มาตรา ๕ ทวิ ในกรณีวรรคสามเพื่อความสอดคล้องตามมาตรา ๔๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาใช้บังคับเสมือนเป็นความผิดอาญา แต่ห้ามมิให้คุมขังจนสอบสวนเกินกว่าสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ถูกจับมาถึงที่ทำการ ของพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ แต่มิให้นับเวลาเดินทางตามปกติ ที่นำตัวผู้ถูกจับ มาศาลรวมเข้าใน กำหนดเวลาสี่สิบแปดชั่วโมงนั้นด้วย

มาตรา ๖ เมื่อประมวลกฎหมายอาญาได้ใช้บังคับแล้ว บทบัญญัติแห่ง

(๒)

ลักษณะ ๑	บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไป	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๑	บทกำหนดความหมาย	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
มาตรา ๑		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๒	การใช้กฎหมายอาญา	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
มาตรา ๒		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔		ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
มาตรา ๕		ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
มาตรา ๕ ทวิ	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘		ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
มาตรา ๑๐		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๑		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๒		ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
มาตรา ๑๓		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๔		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๕		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๖		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๓	โทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
ส่วนที่ ๑	โทษ	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๗		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๘	กรรมาธิการตัดออกหนึ่งมาตรา	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๘		ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข

(สำเนา)

บันทึกการประชุมกรรมการวิสามัญ

พิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔..

ตามที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔.. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ไว้พิจารณา และส่งให้คณะกรรมการวิสามัญพิจารณานี้ บัดนี้ได้ดำเนินการพิจารณาแล้ว จึงขอเสนอผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

๑. คณะกรรมการได้เลือก พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์ เป็นประธานกรรมการ และ นายหยุด แสงอุทัย เป็นเลขานุการกรรมการ

๒. ผู้ที่คณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแทนคือ นายหยุด แสงอุทัย

๓. ร่างประมวลกฎหมายอาญานี้มีผู้แปรญัตติ ๑๕ คน คือ ๑. นายพัน สุพรรณसार ๒. หลวงวิวิธสุรการ ๓. นายนิวัฒน์ พุนศรี ศรีสุวรรณันท์ ๔. เรอ เอกพระสาครบุราณรักษ์ ๕. หลวงปรีวรรตวรวิจิตร ๖. นายพร มลิตทอง ๗. นาง สุนี เตลาน ๘. นายสวัสดิ์ คำประกอบ ๙. นายวิเชียร สาครวิชานนท์ ๑๐. นาย เทพ โชติมุขิต ๑๑. นายไถง สุวรรณทัต ๑๒. นายแคล้ว นรปติ ๑๓. นาย เทียม ไชยนันท์ ๑๔. นายสวัสดิ์ พงคน ๑๕. นายญาติ ไหวดี

ผู้ที่ไม่ได้มาชี้แจงรวม ๕ คน คือ ๑. นายนิวัฒน์ พุนศรี ศรีสุวรรณันท์ ๒. หลวงปรีวรรตวรวิจิตร ๓. นายพร มลิตทอง ๔. นางสุนี เตลาน ๕. นายสวัสดิ์ คำประกอบ ๖. นายไถง สุวรรณทัต ๗. นายเทียม ไชยนันท์ ๘. นายสวัสดิ์ พงคน ๙. นายญาติ ไหวดี

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

สารบัญร่างประมวลกฎหมายอาญา	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
ชื่อร่างประมวลกฎหมายอาญา	"	ไม่มีแก้ไข
ภาค ๑ บทบัญญัติทั่วไป	"	"

(๓)

	ไม่มีผู้ประยุทธ์ติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๐</u>		
<u>มาตรา ๒๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๒๒</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๓</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๔</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๕</u>	”	”
<u>มาตรา ๒๖</u>	”	”
<u>มาตรา ๒๗</u>	”	”
<u>มาตรา ๒๘</u>	”	”
<u>มาตรา ๒๙</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๐</u>	มีผู้ประยุทธ์ติ	”
<u>มาตรา ๓๑</u>	ไม่มีผู้ประยุทธ์ติ	”
<u>มาตรา ๓๒</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๓</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๔</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๕</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๕</u> ทวิ ^๕ วรรคสาม ^๕ การเพิ่ม ^๕ ขึ้นใหม่		
<u>มาตรา ๓๖</u>	ไม่มีผู้ประยุทธ์ติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๗</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>ส่วนที่ ๒</u> วรรค ^๕ การเพื่อ ^๕ ความปลอดภัย	ไม่มีผู้ประยุทธ์ติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๘</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๙</u>	”	”
<u>มาตรา ๔๐</u>	”	”
<u>มาตรา ๔๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๔๒</u>	มีผู้ประยุทธ์ติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๓</u>	ไม่มีผู้ประยุทธ์ติ	มีการแก้ไข

(๔)

<u>มาตรา ๔๔</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๖</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๔๗</u>	”	”
<u>มาตรา ๔๗</u> ทวิ กรรมวิธีการเพิ่มขึ้นใหม่	”	”
<u>มาตรา ๔๘</u>	มีผู้แปรญัตติ	”
<u>ส่วนที่ ๓</u> วิชเพิ่มโทษ ลดโทษ และ	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>การรอกการลงโทษ</u>		
<u>มาตรา ๔๙</u>	”	”
<u>มาตรา ๕๐</u>	”	”
<u>มาตรา ๕๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๕๒</u>	”	”
<u>มาตรา ๕๓</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๔</u>	”	”
<u>มาตรา ๕๕</u>	”	”
<u>มาตรา ๕๖</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๕</u> ความรับผิดชอบในทางอาญา	”	”
<u>มาตรา ๕๗</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๘</u>	”	”
<u>มาตรา ๕๘</u> ทวิ กรรมวิธีการเพิ่มขึ้นใหม่	”	”
<u>มาตรา ๕๙</u>	”	”
<u>มาตรา ๕๙</u> ทวิ กรรมวิธีการเพิ่มขึ้นใหม่	”	”
<u>มาตรา ๖๐</u>	มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๖๑</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๖๒</u>	มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๖๓</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”

(๕)

<u>มาตรา ๖๔</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๖๖</u>	”	”
<u>มาตรา ๖๗</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๖๘</u>	”	”
<u>มาตรา ๖๙</u>	”	”
<u>มาตรา ๗๐</u>	”	”
<u>มาตรา ๗๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๗๒</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๓</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๔</u>	”	”
<u>มาตรา ๗๕</u>	”	”
<u>หมวด ๕ การพยายามกระทำความผิด</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๖</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๗</u>	มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๗๘ ทวิ</u> กระบวนการเพิ่มขึ้นใหม่		
<u>หมวด ๖ ตัวการและผู้สนับสนุน</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๘</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๙</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๗๙ ทวิ</u> กระบวนการเพิ่มขึ้นใหม่		
<u>มาตรา ๘๐</u>	”	”
<u>มาตรา ๘๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๘๑ ทวิ</u> กระบวนการเพิ่มขึ้นใหม่		
<u>มาตรา ๘๒</u>	”	”
<u>หมวด ๗ การกระทำความผิดหลายบท</u>		
<u>หรือหลายกระทง</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข

(๖)

<u>มาตรา ๘๓</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๘๔</u>	มีผู้แปรญัตติ	”
<u>หมวด ๘ การกระทำความผิดอื่น</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๘๕</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๘๖</u>	”	”
<u>มาตรา ๘๗</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๙ อายุความ</u>	”	”
<u>มาตรา ๘๘</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๘๙</u>	”	”
<u>มาตรา ๙๐</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๙๑</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๙๒</u>	”	”
<u>มาตรา ๙๓</u>	”	”
<u>มาตรา ๙๔</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>ลักษณะ ๒ บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดสหุโทษ</u>	”	”
<u>มาตรา ๙๕</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๙๖</u>	”	”
<u>มาตรา ๙๗</u>	”	”
<u>มาตรา ๙๘</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๙๙</u>	”	”
<u>ภาค ๒ ความผิด</u>	”	”
<u>ลักษณะ ๑ ความผิดเกี่ยวด้วยความมั่นคง</u>		
<u>พระราชบัญญัติ</u>	”	มีการแก้ไข
<u>หมวด ๑ ความผิดต่อพระมหากษัตริย์ พระ</u>		
<u>ราชินี รัชทายาทและผู้สำเร็จ</u>		
<u>ราชการแทนพระองค์</u>	”	”

(๗)

<u>มาตรา ๑๐๐</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๐๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๐๒</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๐๓</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๐๔</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๐๕</u>	”	มีการแก้ไข
<u>หมวด ๒ ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ</u>		
<u>ภายในราชอาณาจักร</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๐๖</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๐๗</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๐๘</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๐๙</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๑๐</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๑๑</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”
<u>หมวด ๓ ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ</u>		
<u>ภายนอกราชอาณาจักร</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๑๒</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๑๓</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๑๔</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๑๕</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๑๖</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๑๗</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๑๘</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๑๙</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๒๐</u>	”	

(๘)

<u>มาตรา ๑๒๑</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๒๒</u>	..	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๔ ความผิดต่อสัมพันธ์ไมตรีกับ</u> <u>ต่างประเทศ</u>
<u>มาตรา ๑๒๓</u>	..	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๒๔</u>
<u>มาตรา ๑๒๕</u>
<u>มาตรา ๑๒๖</u>
<u>มาตรา ๑๒๗</u>
<u>มาตรา ๑๒๘</u>
<u>ลักษณะ ๒ ความผิดเกี่ยวด้วยการปกครอง</u>
<u>หมวด ๑ ความผิดต่อเจ้าพนักงาน</u>	..	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๒๙</u>	..	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๓๐</u>	มีผู้แปรญัตติ	..
<u>มาตรา ๑๓๑</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	..
<u>มาตรา ๑๓๒</u>
<u>มาตรา ๑๓๓</u>
<u>มาตรา ๑๓๔</u>
<u>มาตรา ๑๓๕</u>
<u>มาตรา ๑๓๖</u>	มีผู้แปรญัตติ	..
<u>มาตรา ๑๓๗</u>
<u>มาตรา ๑๓๘</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	..
<u>มาตรา ๑๓๙</u>
<u>หมวด ๒ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่</u>
<u>มาตรา ๑๔๐</u>

(๘)

<u>มาตรา ๑๔๑</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๔๒</u>	มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๑๔๓</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๑๔๔</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๔๕</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๔๖</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๔๗ ทวิ</u> กรรมการเพิ่มคนใหม่		
<u>มาตรา ๑๔๗ ก</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๔๘</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๔๙</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๕๐</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๕๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๕๒</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๕๓</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๕๔</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๕๕</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๕๖</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๕๗</u>	”	”
<u>ลักษณะ ๓ ความผิดเกี่ยวกับกิจการ</u>		
<u>ฝ่ายอุตสาหกรรม</u>	”	”
<u>หมวด ๑ ความผิดต่อเจ้าพนักงานใน</u>		
<u>กิจการฝ่ายอุตสาหกรรม</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๕๘</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๕๙</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมการตัดออกทั้งมาตรา
<u>มาตรา ๑๖๐</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๑๖๑</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๖๒</u>	”	”

(๑๐)

<u>มาตรา ๑๖๓</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๖๔</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๖๕</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๖๖</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๖๗</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๖๘</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๖๙</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๗๐</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๗๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๗๒</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๗๓</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๗๔</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๗๕</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๗๖</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๗๗</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๗๘</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๗๙</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๘๐</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๘๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๘๒</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๘๓</u>	มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๑๘๔</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๑๘๕</u>	”	”
<u>มาตรา ๑๘๖</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๘๗</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข

(๑๑)

มาตรา ๑๘๗ ทวิ กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๑๘๘ ไม่มีผู้แปรญัตติ มีการแก้ไข

มาตรา ๑๘๙ " " "

มาตรา ๑๙๐ มีผู้แปรญัตติ " "

มาตรา ๑๙๑ ไม่มีผู้แปรญัตติ " "

หมวด ๒ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ใน

กิจการฝ่ายยุติธรรม " "

มาตรา ๑๙๒ " กรรมการที่ผิดออกทั้งมาตรา

มาตรา ๑๙๓ " " "

มาตรา ๑๙๔ มีผู้แปรญัตติ " "

มาตรา ๑๙๕ ไม่มีผู้แปรญัตติ " "

มาตรา ๑๙๖ " มีการแก้ไข

มาตรา ๑๙๗ " " "

มาตรา ๑๙๘ " " "

มาตรา ๑๙๙ " " "

มาตรา ๒๐๐ ไม่มีผู้แปรญัตติ " "

มาตรา ๒๐๑ " " "

ลักษณะ ๔ ความผิดเกี่ยวกับศาสนา " "

มาตรา ๒๐๒ " " "

มาตรา ๒๐๓ มีผู้แปรญัตติ " "

มาตรา ๒๐๓ ทวิ กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ลักษณะ ๕ ความผิดเกี่ยวกับความสงบ

สุขของประชาชน ไม่มีผู้แปรญัตติ " "

มาตรา ๒๐๔ " " "

(๑๒)

<u>มาตรา ๒๐๕</u>	ไม่มีผู้ประณัติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๐๖</u>	"	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๐๗</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๐๘</u>	"	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๐๙</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๑๐</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๑๑</u>	"	"
<u>ลักษณะ ๖ ความผิดเกี่ยวด้วยการก่อให้เกิด</u>		
<u>กบฏนทรายต่อประชาชน</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๑๒</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๑๓</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๑๔</u>	"	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๑๕</u>	"	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๑๖</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๑๗</u>	"	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๑๘</u>	"	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๑๙</u>	มีผู้ประณัติ	"
<u>มาตรา ๒๒๐</u>	ไม่มีผู้ประณัติ	"
<u>มาตรา ๒๒๑</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๒๒</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๒๓</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๒๔</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๒๕</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๒๖</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๒๗</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๒๘</u>	มีผู้ประณัติ	"

(๑๓)

<u>มาตรา ๒๒๕</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๓๐</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๓๑</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๓๒</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๓๓</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๓๔</u>	"	"
<u>ลักษณะ ๗ ความผิดเกี่ยวกับการ</u>		
<u> <u> ปลอมแปลง</u></u>	"	"
<u>หมวด ๑ ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา</u>	"	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๓๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๓๖</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	"
<u>มาตรา ๒๓๗</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๓๘</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๓๙</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๔๐</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๔๑</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๔๒</u>	"	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๔๓</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๔๔</u>	"	มีการแก้ไข
<u>หมวด ๒ ความผิดเกี่ยวกับ</u>		
<u> <u> ดวงตราแสตมป์และตัว</u></u>	"	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๔๕</u>	"	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๔๖</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๔๗</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๔๘</u>	"	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๔๙</u>	"	มีการแก้ไข

(๑๔)

มาตรา ๒๕๐	ไม่มีผู้ประยูคติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๕๑</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๕๒</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๕๓</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๕๔</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๕๕</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๕๖</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๕๗</u>	ไม่มีผู้ประยูคติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๕๘</u>	"	"
<u>หมวด ๓ ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๕๙</u>	"	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๖๐</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๖๑</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๖๒</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๖๓</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๖๔</u>	"	"
<u>ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับราชการ</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๖๕</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๖๖</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๖๗</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๖๘</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๖๙</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๗๐</u>	"	"
<u>ลักษณะ ๙ ความผิดเกี่ยวกับเพศ</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๗๑</u>	"	"

(๑๕)

<u>มาตรา ๒๗๒</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๗๓</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๗๔</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๗๕</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๗๖</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๗๗</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๗๘</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๗๙</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๘๐</u>	"	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๘๑</u>	"	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๘๒</u>	"	"
<u>ลักษณะ ๑๐ ความผิดเกี่ยวกับชีวิต</u>		
<u>และร่างกาย</u>	"	"
<u>หมวด ๑ ความผิดต่อชีวิต</u>	"	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๘๓</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๘๔</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	"
<u>มาตรา ๒๘๕</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๘๖</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๘๗</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	"
<u>มาตรา ๒๘๘</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๘๙</u>	"	"
<u>หมวด ๒ ความผิดต่อร่างกาย</u>	"	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๙๐</u>	"	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๙๑</u>	"	"
<u>มาตรา ๒๙๒</u>	มีผู้แปรญัตติ	"

(๑๖)

มาตรา ๒๕๓	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๕๔	..	มีการแก้ไข
มาตรา ๒๕๕	มีผู้แปรญัตติ	..
หมวด ๓ ความผิดฐานทำโทษทั้งลูก	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๕๖	..	มีการแก้ไข
มาตรา ๒๕๗
มาตรา ๒๕๘	มีผู้แปรญัตติ	..
มาตรา ๒๕๙	ไม่มีผู้แปรญัตติ	..
มาตรา ๓๐๐
หมวด ๔ ความผิดฐานทอดทิ้งเด็ก คนป่วยเจ็บ หรือคนชรา	..	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๐๑	..	มีการแก้ไข
มาตรา ๓๐๒
มาตรา ๓๐๓	..	ไม่มีการแก้ไข
ลักษณะ ๑๑ ความผิดเกี่ยวกับ เสรีภาพและชื่อเสียง	..	มีการแก้ไข
หมวด ๕ ความผิดต่อเสรีภาพ	..	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๐๔	..	มีการแก้ไข
มาตรา ๓๐๕
มาตรา ๓๐๖
มาตรา ๓๐๗
มาตรา ๓๐๘
มาตรา ๓๐๙	..	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑๐	..	มีการแก้ไข

(๑๓)

<u>มาตรา ๓๑๑</u>	ไม่มีผู้ประณัติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๑๒</u>
<u>มาตรา ๓๑๓</u>
<u>มาตรา ๓๑๔</u>
<u>มาตรา ๓๑๕</u>
<u>มาตรา ๓๑๖</u>
<u>หมวด ๒ ความผิดฐานเปิดเผยความลับ</u>	..	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๑๗</u>	..	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๑๘</u>
<u>มาตรา ๓๑๙</u>
<u>มาตรา ๓๒๐</u>	..	กรรมวิธีการตัดออกทั้งมาตรา
<u>มาตรา ๓๒๑</u>	..	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๓ ความผิดต่อชื่อเสียง</u>	..	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๒๒</u>
<u>มาตรา ๓๒๓</u>
<u>มาตรา ๓๒๔</u>
<u>มาตรา ๓๒๕</u>
<u>มาตรา ๓๒๖</u>	..	กรรมวิธีการตัดออกทั้งมาตรา
<u>มาตรา ๓๒๗</u>	..	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๒๘</u>	..	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๒๙</u>
<u>มาตรา ๓๓๐</u>	..	มีการแก้ไข
<u>ลักษณะ ๑๒ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์</u>

หมวด ๑ ความผิดฐานลักทรัพย์

และฉกฉวยทรัพย์	ไม่มีผู้ประทุษร้าย	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๓๑
มาตรา ๓๓๒
มาตรา ๓๓๓	..	กรรมวิธีการตัดออกจากมาตรา
มาตรา ๓๓๔	..	ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๒ ความผิดฐานกรรโชก รัศเอา

ทรัพย์ ซึ่งทรัพย์และปล้นทรัพย์	..	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๓๕	..	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๓๖
มาตรา ๓๓๗	มีผู้ประทุษร้าย	..
มาตรา ๓๓๘

หมวด ๓ ความผิดฐานฉ้อโกง

	ไม่มีผู้ประทุษร้าย	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๓๙	..	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๔๐
มาตรา ๓๔๐ ทวิ	กรรมวิธีการเพิ่มขึ้นใหม่	..
มาตรา ๓๔๐ ทริ

มาตรา ๓๔๑
มาตรา ๓๔๒
มาตรา ๓๔๓
มาตรา ๓๔๔

หมวด ๔ ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้

มาตรา ๓๔๕	..	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๔๕	..	ไม่มีการแก้ไข

(๑๕)

<u>มาตรา ๓๔๖</u>	ไม่มีผู้ประณัติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๔๗</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๕ ความผิดฐานขักขอก</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๔๘</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๔๙</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๕๐</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๕๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๕๒</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๖ ความผิดฐานรับของโจร</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๕๓</u>	”	มีการแก้ไข
<u>หมวด ๗ ความผิดฐานประทุษร้ายต่อทรัพย์</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๕๔</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๕๕</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๕๖</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๕๗</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๘ ความผิดฐานบุกรุก</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๕๘</u>	”	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๕๙</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๖๐</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๖๑</u>	”	”
<u>มาตรา ๓๖๒</u>	”	”
<u>ภาค ๓ ลหุโทษ</u>	”	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๖๓</u>	”	มีการแก้ไข

(๒๐)

<u>มาตรา๓๖๔</u>	ไม่มีผู้ประณัติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๖๕</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๖๖</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๖๗</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๖๘</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๖๙</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๗๐</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๗๑</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๗๒</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๗๓</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๗๔</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๗๕</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๗๖</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๗๗</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๗๘</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๗๙</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๘๐</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๘๑</u>	มีผู้ประณัติ	"
<u>มาตรา ๓๘๒</u>	ไม่มีผู้ประณัติ	"
<u>มาตรา ๓๘๓</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๘๔</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๘๕</u>	"	"
<u>มาตรา ๓๘๖</u>	"	"

มาตรา ๓๘๗	ไม่มีผู้ประณัติ	มีการแก้ไข
มาตรา ๓๘๘	”	”
มาตรา ๓๘๙	”	”
มาตรา ๓๙๐	”	กรรมการคดีออกทั้งมาตรา
มาตรา ๓๙๑	”	มีการแก้ไข
มาตรา ๓๙๒	”	”
มาตรา ๓๙๓	มีผู้ประณัติ	”
มาตรา ๓๙๔	ไม่มีผู้ประณัติ	”
มาตรา ๓๙๕	”	”

๕. สรุปผลการพิจารณาคำประณัติตามลำดับมาตรา

- มาตรา ๑-๒ เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์ ขอนประณัติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้ประณัติพอใจ
- มาตรา ๑๗ นายเทพ โชตินุชิต ขอนประณัติคดีโทษประหารชีวิต
ออกทั้งสนธิโดยใช้อำนาจตลอดชีวิตแทน
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้ประณัติขอสงวน
- มาตรา ๓๐ นายเฉลียว นรปติ ขอนประณัติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้ประณัติพอใจ
- มาตรา ๔๒ นายเทพ โชตินุชิต ขอนประณัติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้ประณัติพอใจ
- มาตรา ๔๕ นายเทพ โชตินุชิต ขอนประณัติไว้
กรรมการเห็นด้วยและแก้ไขให้แล้ว
- มาตรา ๔๘ เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์และนายเฉลียว นรปติ ขอน
ประณัติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้ประณัติพอใจ

- มาตรา ๖๐ นายวิเชียร สาคะวิชานนท์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๖๒ นายพัน สุพรรณสาร ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๖๕ นายวิเชียร สาคะวิชานนท์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๖๖ นายแคล้ว นรปติ ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๗๗-๗๘ นายวิเชียร สาคะวิชานนท์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๘๔ นายแคล้ว นรปติ ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๑๐๕ นายแคล้ว นรปติ ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๑๑๐ นายพัน สุพรรณสารและนายแคล้ว นรปติ ขอแปร
ญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๑๓๐ เว็เอก พระสภครบูรณรัักษ์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๑๓๖-๑๓๗ นายแคล้ว นรปติ ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๑๔๒ นายเทพ โชตินุชิต ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๑๕๕ นายแคล้ว นรปติ ขอแปรญัตติไว้
กรรมวิธีการได้ซึ่งแจ้งแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๘๓ เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๘๓ นายแคล้ว นรปติ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๘๐ นายวิเชียร สาครวิชานนท์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๘๔ เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๐๓ หลวงวิวิธสุรการ ขอแปรญัตติเพิ่มความเป็นวรรค ๒
เพื่อลงโทษผู้แต่งกายเลียนแบบภิกษุสามเณร
กรรมาธิการเห็นด้วยและเพิ่มให้เป็นมาตรา ๒๐๓ ทวิ

มาตรา ๒๑๕ เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๒๘ หลวงวิวิธสุรการ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๓๕ หลวงวิวิธสุรการ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๘๓ เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๘๖ นายพน สุพรรณสาร ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการเห็นด้วยและแก้ไขให้แล้ว

เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์และนายวิเชียร สาคร-
วิชานนท์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๘๒ นายวิเชียร สาครวิชานนท์ ขอแปรญัตติไว้

(๒๔)

กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๕๕ นายพน สุพรรณสารและหลวงวิจิตรการ ขอแปร
ญัตติไว้

กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๕๘ เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์ ขอแปรญัตติไว้

กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๓๗-๓๓๘ เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์ ขอแปรญัตติไว้

กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๘๑ เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์ ขอแปรญัตติไว้

กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๘๓ เรือเอก พระสาครบูรณรักษ์ ขอแปรญัตติไว้

กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

๖. ได้เสนอ ร่างประมวลกฎหมายอาญา ตามที่ได้มี การแก้ไขเพิ่มเติมมา
พร้อมกับบันทึกแนบด้วยแล้ว.

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย
(นายหยุต แสงอุทัย)
เลขานุการ.

สำเนาถูกต้อง
เชื่อ

หมายเหตุ { [อักษรตัวเอน] ข้อความที่กรรมการตัด อักษรที่ขีดเส้นใต้
ข้อความที่กรรมการแก้ไข

สารบัญ

ร่างประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔๗๕

	มาตรา
ภาค ๑ บทบัญญัติทั่วไป	
ลักษณะ ๑ บทบัญญัติที่ใช้กับความผิดทั่วไป	
หมวด ๑ บท [กำหนดความหมาย] <u>นิยาม</u> ๑	
หมวด ๒ การใช้กฎหมายอาญา ๒-๑๖	
หมวด ๓ โทษและวิธีการเพื่อความปัดตก	
ส่วนที่ ๑ โทษ ๑๗-๓๗	
ส่วนที่ ๒ วิธีการเพื่อความปัดตก ๓๘-๔๘	
ส่วนที่ ๓ วิธีเพิ่มโทษ ลดโทษ และการรอ การลงโทษ ๔๙-๕๖	
หมวด ๔ ความรับผิดในทางอาญา ๕๗-๗๕	
หมวด ๕ การพยายามกระทำความผิด ๗๖-๗๗	
หมวด ๖ ตัวการและผู้สนับสนุน ๗๘-๘๒	
หมวด ๗ การกระทำผิดหลายบทหรือหลายกระทง ๘๓-๘๔	
หมวด ๘ การกระทำความผิดอื่น ๘๕-๘๗	
หมวด ๙ อายุความ ๘๘-๙๔	
ลักษณะ ๒ บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดลหุโทษ ๙๕-๙๖	
ภาค ๒ ความผิด	
ลักษณะ ๑ ความผิดเกี่ยว <u>ด้วย</u> <u>กับ</u> ความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	

หมวด ๑	ความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี พระ รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์	๑๐๐-๑๐๕
หมวด ๒	ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร	๑๐๖-๑๑๑
หมวด ๓	ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร	๑๑๒-๑๒๒
หมวด ๔	ความผิดต่อสัมพันธ์ไมตรีกับต่างประเทศ	๑๒๓-๑๒๘
ลักษณะ ๒	ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับการปกครอง	
หมวด ๑	ความผิดต่อเจ้าพนักงาน	๑๒๙-๑๓๕
หมวด ๒	ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ	๑๔๐-๑๔๗
ลักษณะ ๓	ความผิดเกี่ยว [ด้วย] กิจ การ [ฝ่าย] ยุติธรรม	
หมวด ๑	ความผิดต่อเจ้าพนักงานใน [กิจ] การ [ฝ่าย] ยุติธรรม	๑๕๘-๑๕๑
หมวด ๒	ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ใน [กิจ] การ [ฝ่าย] ยุติธรรม	๑๕๒-๒๐๑
ลักษณะ ๔	ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับศาสนา	๒๐๒-๒๐๓
ลักษณะ ๕	ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับความสงบสุขของ ประชาชน	๒๐๔-๒๑๑
ลักษณะ ๖	ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อ ประชาชน	๒๑๒-๒๓๔
ลักษณะ ๗	ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับการปลอมและการแปลง	
หมวด ๑	ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับเงินตรา	๒๓๕-๒๔๔
หมวด ๒	ความผิดเกี่ยวกับดวงตรา แสตมป์ และ ตั๋ว	๒๔๕-๒๕๘
หมวด ๓	ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับเอกสาร	๒๕๙-๒๖๔
ลักษณะ ๘	ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับการค้า	๒๖๕-๒๗

ลักษณะ ๙ ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับเพศ	๒๗๑-๒๗๒
ลักษณะ ๑๐ ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับชีวิตและร่างกาย	
หมวด ๑ ความผิดต่อชีวิต	๒๗๓-๒๗๕
หมวด ๒ ความผิดต่อร่างกาย	๒๘๐-๒๘๕
หมวด ๓ ความผิดฐานทำให้แท้งลูก	๒๘๖-๓๐๐
หมวด ๔ ความผิดฐานทอดทิ้งเด็ก คนบวชเจ็บหรือ คนชรา	๓๐๑-๓๐๓
ลักษณะ ๑๑ ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับเสรีภาพและชื่อเสียง	
หมวด ๑ ความผิดต่อเสรีภาพ	๓๐๔-๓๑๖
หมวด ๒ ความผิดฐานเปิดเผยความลับ... ..	๓๑๗-๓๒๑
หมวด ๓ ความผิด [ต่อชื่อเสียง] ฐานหมิ่นประมาท ...	๓๒๒-๓๓๐
ลักษณะ ๑๒ ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับทรัพย์สิน	
หมวด ๑ ความผิดฐานลักทรัพย์ และ [อกฉวย] วังราวทรัพย์สิน	๓๓๑-๓๓๔
หมวด ๒ ความผิดฐานกรรโชก รัศเอาทรัพย์สิน ชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์	๓๓๕-๓๓๘
หมวด ๓ ความผิดฐานฉ้อโกง	๓๓๙-๓๔๔
หมวด ๔ ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้	๓๔๕-๓๔๗
หมวด ๕ ความผิดฐานยักยอก	๓๔๘-๓๕๒
หมวด ๖ ความผิดฐานรับของโจร... ..	๓๕๓
หมวด ๗ ความผิดฐาน [ประกอบหรือช่วย] ทำให้เสียทรัพย์สิน	๓๕๔-๓๕๗
หมวด ๘ ความผิดฐานบุกรุก	๓๕๘-๓๖๒
๓ หลูโทษ	๓๖๓-๓๕๕

ร่าง

ประมวลกฎหมายอาญา

ภาค ๑

บทบัญญัติทั่วไป

ลักษณะ ๑

บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไป

หมวด ๓

บท [กำหนดความหมาย] นิยาม

มาตรา ๑ ในประมวลกฎหมายนี้ [เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น]

(๑) “โดยทุจริต” หมายความว่า เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับตนเองหรือผู้อื่น

[(๒) “สมคบ” หมายความว่า ร่วมใจระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิด]

[(๓) [“ถนนสาธารณะ” หมายความว่า ถนน หรือทางสำหรับประชาชนใช้ในการจราจรทางบก และให้หมายความรวมถึงทางรถไฟและทางรถราง ที่มีรถเดินสำหรับประชาชนโดยสารด้วย]

(๔) “ทางสาธารณ” หมายความว่า ทางบกหรือทางน้ำสำหรับประชาชนใช้ในการจราจร และให้หมายความรวมถึง [ถนนสาธารณะ] ทางรถไฟและทางรถราง ที่มีรถเดินสำหรับประชาชนโดยสารด้วย

(๕) "สาธารณสถาน" หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ซึ่งประชาชนมีความชอบธรรมที่จะเข้าไปได้

(๖) "เคหสถาน" หมายความว่า [เคห] ที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย เช่น เรือนโรง [เรือน] เรือหรือแพ [ที่ใช้สำหรับ] ซึ่งคนอยู่อาศัย และหมายความรวมถึงบริเวณของ [เคห] ที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยนั้นด้วย จะมรดลอมหรือไม่ก็ตาม

(๗) "อาวุธ" หมายความรวมถึงสิ่งซึ่งไม่เป็นอาวุธโดยสภาพ แต่ซึ่งได้ใช้หรือ [กำลัง] เจตนา จะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ

(๘) "ใช้กำลังประทุษร้าย" หมายความว่า ทำการประทุษร้าย [โดย] แก่กายหรือจิตใจของบุคคล ไม่ว่าจะทำด้วย ใช้นร่างกายภาพ หรือด้วยวิธีอื่นใด และให้หมายความรวมถึงการกระทำใด ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขจัดขึ้นได้ ไม่ว่าจะโดยวิธีทำให้มีเมฆ [การ] สกตจิตหรือใช้วิธีอื่นใดอันคล้ายคลึงกัน

[(๙) "บุคคล" หมายความว่า ม้า ห่อ โศ กระบือ แพะ แกะ สุนัข หรือ สัตว์อื่น ซึ่งกฎหมายว่าด้วยบุคคลถือเป็นคน]

[(๑๐) "สัตว์พาหนะ" หมายความว่า ช้าง ม้า พา ห่อ โศ กระบือ หรือ สัตว์อื่นซึ่งกฎหมายว่าด้วยสัตว์พาหนะถือเป็นคน]

(๑๑) "เอกสาร" หมายความว่า กระดาษหรือวัตถุอื่นใดซึ่งได้ทำให้ปรากฏความหมายด้วยตัวอักษร ตัวเลข ผังหรือแผนแบบอย่างอื่น จะเป็นโดยวิธีพิมพ์ ภาพถ่าย หรือวิธีอื่นอันเป็นหลักฐานแห่งความหมายนั้น

(๑๒) "เอกสารราชการ" หมายความว่า เอกสารซึ่งเจ้าพนักงานได้ทำขึ้นหรือรับรองในหน้าที่ และหมายความรวมถึงสำเนาเอกสารนั้น ๆ ที่เจ้าพนักงานได้รับรองในหน้าที่ด้วย

(๑๓) "เอกสารสิทธิ" หมายความว่า เอกสารที่เป็นหลักฐานแห่งการก่อเปลี่ยนแปลง โอน สงวน หรือระงับซึ่งสิทธิ

(๑๔) “ลายมือชื่อ” หมายความว่า ความรวมถึงลายพิมพ์นิ้วมือ และเครื่องหมาย ซึ่งบุคคลลงไว้แทนลายมือชื่อของตน

(๑๕) “กลางคืน” หมายความว่า เวลาระหว่างพระอาทิตย์ตกและพระอาทิตย์ขึ้น

[๑๖] [“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการเป็นการประจำหรือเป็นครั้งคราวตลอดเวลาที่ปฏิบัติราชการนั้น ไม่ว่าจะได้รับผลประโยชน์จากราชการหรือไม่]

(๑๗) “กุมขัง” หมายความว่า กุมตัว [กักขัง] ควบคุม ขัง กักขัง หรือ จำคุก

หมวด ๒

การใช้กฎหมายอาญา

มาตรา ๒ บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ [อยู่] ใน [เวลา] ขณะ [ที่] กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย

ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง การกระทำเช่นนั้นไม่ เป็นความผิดต่อไป ให้ผู้ที่ได้กระทำการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และ ถ้าได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้องคำพิพากษาว่า ได้กระทำความผิดนั้น ถ้ารับโทษอยู่ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง

มาตรา ๓ ถ้ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ ในภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความ ผิดไม่ว่าในทางใด เว้นแต่คดีถึงที่สุดแล้ว แต่ในกรณีคดีถึงที่สุดแล้วดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าผู้กระทำความผิดยังไม่ได้รับโทษหรือกำลังรับโทษอยู่ และโทษที่ กำหนดตามคำพิพากษาหนักกว่าโทษที่กำหนด [ตามกฎหมาย] ตามกฎหมายที่บัญญัติใน ภายหลัง เมื่อสำนวนความปรากฏแก่ศาล หรือเมื่อผู้กระทำความผิด ผู้แทนโดยชอบ

กรรมของผู้^๕ ผู้^๕นุบาลของผู้^๕ นหรือพนักงานอัยการร้องขอ ให้ศาลกำหนดโทษเสียใหม่ตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง ในการที่ศาลจะกำหนดโทษใหม่^๕ ถ้าปรากฏว่าผู้กระทำความผิดได้รับโทษมาบ้างแล้ว เมื่อ [ศาล] ได้คำนึงถึงโทษตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง หาก [ศาล] เห็นเป็นการสมควร ศาลจะกำหนดโทษน้อยกว่าโทษขั้นต่ำตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังกำหนดไว้ถ้าหากทำได้ หรือ [ศาลจะ] ถ้าเห็นว่าโทษที่ผู้กระทำความผิดได้รับมาแล้วเป็นการเพียงพอ ศาลจะปล่อยผู้กระทำความผิดไปก็ได้

(๒) ถ้าศาลพิพากษาให้ประหารชีวิตผู้กระทำความผิด และตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดไม่ถึงประหารชีวิต ให้งดการประหารชีวิตผู้กระทำความผิด และให้ถือว่าโทษประหารชีวิตตามคำพิพากษาได้เปลี่ยนเป็นโทษสูงสุดที่จะพึงลงได้ตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง

มาตรา ๔ ผู้ใดกระทำความผิดในราชอาณาจักร ต้องรับโทษตามกฎหมาย การกระทำความผิดในเรือไทยหรืออากาศยานไทย ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ให้ถือว่ากระทำความผิดในราชอาณาจักร

มาตรา ๕ ความผิดใด [ได้] ที่การกระทำแม้แต่ส่วนใดส่วนหนึ่งได้กระทำในราชอาณาจักร [หรือ] ก่อ ผลแห่งการกระทำ [ได้] เกิด [ขึ้น] ในราชอาณาจักร โดยผู้กระทำประสงค์ให้ผลนั้นเกิดในราชอาณาจักร หรือโดยลักษณะแห่งการกระทำผลที่เกิดขึ้นนั้นควรเกิดในราชอาณาจักร หรือย่อมจะสังเกตเห็นได้ว่าผลนั้นจะเกิดในราชอาณาจักรก็ได้ ให้ถือว่าความผิดนั้นได้กระทำในราชอาณาจักร

ในกรณีการเตรียมการหรือพยายามกระทำ [ความผิด] การใดซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็น ความผิด [ถ้าได้ลงมือ] แม้การกระทำ [ไม่] นั้นจะ ได้กระทำนอกราชอาณาจักร [หรือประสงค์ที่จะให้ผลแห่ง] ถ้าหากการกระทำนั้นจะได้กระทำตลอดไปจนถึงความผิดสำเร็จผลจะเกิดขึ้นในราชอาณาจักร ให้ถือว่าการเตรียมการหรือพยายามกระทำความผิดนั้นได้กระทำในราชอาณาจักร

[ความผิดและการพยายามกระทำความผิดที่กระทำภายในราชอาณาจักรนั้น การก

ทำที่เป็นการกระทำของตัวการและผู้สมรู้ในความผิดนั้น แม้กระทำนอกราชอาณาจักร ให้ถือว่ากระทำในราชอาณาจักร

มาตรา ๕ ทวิ ความผิดใดที่ได้กระทำในราชอาณาจักรหรือที่ประมวลกฎหมายนี้ถือว่าได้กระทำในราชอาณาจักร แม้การกระทำ ของผู้เป็นตัว การด้วยกันของผู้สนับสนุนหรือของผู้ใช้ให้กระทำความผิดนั้นจะได้กระทำนอกราชอาณาจักร ก็ให้ถือว่าตัวการ ผู้สนับสนุนหรือผู้ใช้ให้กระทำได้กระทำในราชอาณาจักร

มาตรา ๖ ผู้ใดกระทำความผิดดังระบุไว้ต่อไปนอกราชอาณาจักร จะต้องรับโทษในราชอาณาจักร คือ

(๑) ความผิดเกี่ยว [ด้วย] กับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๑ ถึงมาตรา ๑๒๒

(๒) ความผิดเกี่ยว [ด้วย] กับการปลอมและการแปลง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๕ ถึงมาตรา ๒๔๔ มาตรา ๒๔๕ มาตรา ๒๕๑ มาตรา ๒๕๒ และมาตรา ๒๖๑ (๓) หรือ (๔)

(๓) ความผิดฐานชิงทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๗ และความผิดฐานปล้นทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๘ ซึ่งได้กระทำในทะเลหลวง

มาตรา ๗ ผู้ใดกระทำความผิดนอกราชอาณาจักร และ

(ก) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนไทย และรัฐบาลแห่งประเทศที่ความผิดได้เกิดขึ้นหรือผู้เสียหายได้ร้องขอให้ส่งโทษ หรือ

(ข) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนต่างด้าว และรัฐบาลไทยหรือคนไทยเป็นผู้เสียหาย และผู้เสียหายได้ร้องขอให้ส่งโทษ

ถ้าความผิดนั้นเป็นความผิดดังระบุไว้ต่อไปนี้ จะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักร คือ

(๑) ความผิดเกี่ยว [ด้วย] กับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อ ประชาชนตาม บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๑๒ มาตรา ๒๑๓ มาตรา ๒๑๖ [ถึง] มาตรา ๒๑๗ มาตรา ๒๑๘

ทั้งนี้เว้นแต่กรณีเกี่ยวกับมาตรา ๒๑๕ วรรคแรก) และมาตรา ๒๑๘ (ทั้งนี้เว้นแต่กรณีเกี่ยวกับมาตรา ๒๑๕) มาตรา ๒๒๑ มาตรา ๒๒๓ ถึงมาตรา ๒๒๗ มาตรา ๒๓๒ และมาตรา ๒๒๘ ถึงมาตรา ๒๓๑ ทั้งนี้ เฉพาะเมื่อเป็นกรณีต้องระวางโทษตามมาตรา ๒๓๓

(๒) ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับเอกสาร ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕๘ มาตรา ๒๖๐ มาตรา ๒๖๑ (๑) และ (๒) มาตรา ๒๖๓ (เว้นแต่กรณีเกี่ยวกับมาตรา ๒๖๒) และมาตรา ๒๖๔

(๓) ความผิดเกี่ยว(ด้วย)กับเพศ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๑ [และ] มาตรา ๒๗๕ และมาตรา ๒๘๐ (ทั้งนี้เฉพาะที่เกี่ยวกับมาตรา ๒๗๑)

(๔) ความผิดต่อชีวิต ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘๓ ถึงมาตรา ๒๘๕

(๕) ความผิดต่อร่างกาย ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘๐ ถึงมาตรา ๒๘๓

(๖) ความผิดฐานทอดทิ้งเด็ก คนป่วยเจ็บหรือคนชรา ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๑ ถึง มาตรา ๓๐๓

(๗) ความผิดต่อเสรีภาพ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๔ มาตรา ๓๐๕ มาตรา ๓๐๗ ถึง มาตรา ๓๑๐ และมาตรา ๓๑๒ ถึง มาตรา ๓๑๕

(๘) ความผิดฐานลักทรัพย์ และ [ฉกฉวย] วิ่งราวทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๑ ถึง มาตรา ๓๓๔

(๙) ความผิดฐานกรรโชก รัศเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๕ ถึง มาตรา ๓๓๘

(๑๐) ความผิดฐานฉ้อโกง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๘ มาตรา ๓๔๐ มาตรา ๓๔๐ ทวิ มาตรา ๓๔๐ ตริ มาตรา ๓๔๒ และ มาตรา ๓๔๓

(๑๐ ทวิ) ความผิดฐานยักยอก ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๔๔ ถึง มาตรา ๓๕๐

(๑๑) ความผิดฐานรับของโจร ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕๓

(๑๒) ความผิดฐานประทุษร้ายต่อทำให้เสียทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕๔ ถึง มาตรา ๓๕๖

มาตรา ๘ เจ้าพนักงานของรัฐบาลไทยกระทำความผิด ตามที่บัญญัติไว้ใน
มาตรา ๑๕๐ ถึงมาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๕๘ ถึงมาตรา ๑๕๖ ถึงมาตรา ๒๐๑ นอกพระราช
อาณาจักร จะต้องรับโทษในราชอาณาจักร

มาตรา ๙ ผู้ใดกระทำการนอกราชอาณาจักร ซึ่งเป็นความผิดตามมาตราต่างๆ
ที่ระบุไว้ในมาตรา ๖ (๒) และ (๓) มาตรา ๗ และมาตรา ๘ ห้ามมิให้ลงโทษผู้นั้น
ในราชอาณาจักรเพราะการกระทำนั้นอีก ถ้า

- (๑) ได้มีคำพิพากษาของศาล [ของ] ในต่างประเทศอันถึงที่สุดให้ปล่อยตัว
ผู้นั้น หรือ
- (๒) ศาล [ของ] ในต่างประเทศพิพากษาให้ลงโทษ และผู้นั้นได้พ้นโทษ
แล้ว

ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาได้รับโทษสำหรับการกระทำนั้นตามคำพิพากษาของศาล
[ของ] ในต่างประเทศมาแล้วแต่ยังไม่พ้นโทษ ศาลจะพิพากษลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าที่
กฎหมายกำหนดไว้ หรือจะไม่ลงโทษเลยก็ได้ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงโทษที่ผู้นั้นได้
รับ [โทษ] มาแล้ว

มาตรา ๑๐ ผู้ใดกระทำความผิดในราชอาณาจักร หรือผู้กระทำความผิดที่
ประมวลกฎหมายนี้ถือว่าได้กระทำในราชอาณาจักร ถ้าผู้นั้นได้รับโทษสำหรับการ
กระทำนั้นตามคำพิพากษาของศาล [ของ] ในต่าง ประเทศมาแล้วทั้งหมด หรือแต่บาง
ส่วน ศาลจะพิพากษลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือจะไม่ลงโทษเลยก็ได้
ทั้งนี้โดยคำนึงถึงโทษที่ผู้นั้นได้รับ [โทษ] มาแล้ว

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดในราชอาณาจักร หรือผู้กระทำความผิดที่ประมวล
กฎหมายนี้ถือว่าได้กระทำในราชอาณาจักร [และ] ได้ถูกฟ้อง [ใน] ต่อศาล [ของ] ในต่าง
ประเทศโดยรัฐบาลไทยร้องขอ ห้ามมิให้ลงโทษผู้นั้นในราชอาณาจักรเพราะการ
กระทำนั้นอีก ถ้า

(๑) ได้มีคำพิพากษาของศาล [ของ] ในต่างประเทศอันถึงที่สุดให้ปล่อยตัวผู้นั้น หรือ

(๒) ศาล [ของ] ในต่างประเทศพิพากษาให้ส่งโทษ และผู้นั้นได้พ้นโทษแล้ว

มาตรา ๑๑ วิธีการเพื่อความปลอดภัยจะใช้บังคับแก่บุคคลใด ได้ก็ต่อเมื่อมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้ใช้บังคับได้เท่านั้น และกฎหมายที่จะใช้บังคับนั้นให้ใช้กฎหมายในขณะที่ศาลพิพากษา

มาตรา ๑๒ ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังได้มีการยกเลิกวิธีการเพื่อความปลอดภัยใด และถ้าผู้ใดถูกใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยนั้นอยู่ก็ให้ศาลสั่งระงับการใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยนั้นเสีย เมื่อสำนวนความปรากฏแก่ศาลหรือเมื่อผู้นั้น ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้น หรือพนักงานอัยการร้องขอ

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่มีผู้ถูกใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยอยู่ และได้มีบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขที่จะสั่งให้มีการใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยนั้นไป ซึ่งเป็นผลอันไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่กรณีของผู้นั้นได้ หรือนำมาใช้บังคับได้ แต่การใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังเป็นคุณแก่ผู้นั้นยิ่งกว่า เมื่อสำนวนความปรากฏแก่ศาล หรือเมื่อผู้นั้น ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้น หรือพนักงานอัยการร้องขอต่อศาลให้ยกเลิกการใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัย หรือร้องขอรับผลตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น [ได้] แล้วแต่กรณี ให้ศาลมีอำนาจส่งตามทเห็นสมควร

มาตรา ๑๔ ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง โทษใดได้เปลี่ยนแปลงลักษณะมาเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัย และได้มีคำพิพากษาลงโทษนั้นแก่บุคคลใดไว้ ก็ให้ถือว่าโทษที่ลงนั้นเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยด้วย

ในกรณีดังกล่าวมาในวรรคก่อน ถ้ายังไม่ได้ลงโทษผู้นั้น หรือผู้นั้นยังรับ

โทษอยู่ ก็ให้ใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่ผู้นั้นต่อไป และถ้าหากว่าตาม
 บทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังมีเงื่อนไขที่จะสั่งให้การใช้บังคับวิธีการ
 เพื่อความปลอดภัย อันไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่กรณีของผู้นั้น หรือนำมาใช้บังคับ
 ได้ แต่การใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติ
 ในภายหลังเป็นคุณแก่ผู้นั้นยิ่งกว่า เมื่อสำนวนความปรากฏแก่ศาล หรือเมื่อผู้นั้น
 ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้นหรือพนักงานอัยการร้องขอต่อศาล
 ให้ยกเลิกการใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัย หรือร้องขอรับผลตามบทบัญญัติ
 แห่งกฎหมายนั้น [ได้] แล้วแต่กรณี ให้ศาลมีอำนาจสั่งตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๕ เมื่อศาลได้พิพากษาให้ใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่ผู้
 ใดแล้ว ถ้าภายหลังความปรากฏแก่ศาลตามคำเสนอของผู้นั้นเอง ผู้แทนโดยชอบ
 ธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้นหรือพนักงานอัยการว่า พฤติการณ์เกี่ยวกับการ
 ใช้บังคับนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ศาลจะสั่งเพิกถอนหรืองด[ระยะเวลา] การ
 ใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่ผู้นั้นไว้ชั่วคราวตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๑๖ บทบัญญัติในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายนี้ให้ใช้ในกรณีแห่ง
 ความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้น ๆ จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

หมวด ๓

โทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย

ส่วนที่ ๑

โทษ

มาตรา ๑๗ โทษสำหรับลงแก่ผู้กระทำผิดดังนี้

- (๑) ประหารชีวิต
- (๒) จำคุก
- (๓) กักขัง

(๕) ปับ

(๕) วิชาแพทย์สัน

มาตรา ๑๘ การลงโทษประหารชีวิตมิให้นำมาใช้บังคับ ถ้าหากว่าความผิดที่ได้กระทำเป็นไม่เป็นที่เหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย เว้นแต่ความผิดที่ได้บัญญัติไว้ในลักษณะ ๑

หมวด ๑๑

มาตรา ๑๙ ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้เอาไปยิงเสียให้ตาย

มาตรา ๒๐ บรรดาความผิดที่กฎหมายกำหนดให้ลงโทษทั้งจำคุกและปรับด้วยนั้น ถ้าศาลเห็นสมควรจะลงแต่โทษจำคุกก็ได้

มาตรา ๒๑ ในการคำนวณระยะเวลาจำคุก ให้นับวันเริ่มจำคุกรวมคำนวณเข้าด้วย และให้นับเป็นหนึ่งวันเต็มโดยไม่ต้องคำนึงถึงจำนวนชั่วโมง

ถ้าระยะเวลาที่คำนวณนั้นกำหนดเป็นเดือน ให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน ถ้ากำหนดเป็นปี ให้คำนวณตามปฏิทินในราชการ

เมื่อผู้ต้องคำพิพากษาถูกจำคุกครบกำหนดแล้ว ให้ปล่อยตัวในวันถัดจากวันครบกำหนด

มาตรา ๒๒ โทษจำคุกให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น

ในกรณีที่คำพิพากษากล่าวไว้เป็นอย่างอื่น โทษจำคุกตามคำพิพากษาเมื่อรวมจำนวนวันที่ถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษาในคดีเรื่องนั้นเข้าด้วยแล้ว ต้องไม่เกินอัตราโทษขั้นสูงของกฎหมายที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่ได้กระทำลงนั้น ทั้งนี้ ไม่เป็นการกระทบกระทั่งใ้เหนือบทบัญญัติในมาตรา ๘๔

มาตรา ๒๓ ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุก และในคดีนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้นั้นได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อน แต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ศาลจะพิพากษาให้ลงโทษก็ยังไม่เกินสามเดือน แทนโทษจำคุกนั้นก็ได้

มาตรา ๒๔ ผู้ต้องโทษกักขัง ให้กักตัวไว้ในสถานที่กักขังซึ่งกำหนดไว้
อันมิใช่เรือนจำ

[แต่เมื่อ] ถ้าศาล [คำนึงถึงพฤติการณ์และความหนักเบาแห่งการกระทำความผิด นิสัย
ใจคอ ความประพฤติ อายุ สุขภาพ หรือภาวะแห่งจิตของผู้นั้นถึงสภาพความผิดหรือเหตุ
อันทำนองเดียวกัน] เห็นเป็นการสมควร [ศาลอาจ] จะสั่งในคำพิพากษาให้กักขังผู้
กระทำความผิดไว้ในที่อาศัยของผู้นั้นเอง หรือของผู้นอื่นที่ยอมรับผู้นไว้ หรือ
สถานอื่นที่อาจกักขังได้ เพื่อให้เหมาะสมกับประเภทหรือสภาพของผู้ถูกกักขัง
ก็ได้

มาตรา ๒๕ ผู้ต้องโทษกักขังในสถานที่ [ที่] ซึ่งกำหนด จะได้รับการเลี้ยง
ดูจากสถานนั้น แต่ภายใต้ข้อบังคับของสถานที่ ผู้ต้องโทษกักขังมีสิทธิที่จะรับ
อาหารจากภายนอกโดยค่าใช้จ่ายของตนเอง ใช้เสื้อผ้าของตนเอง ได้รับการ
เยี่ยมอย่างน้อยวันละหนึ่งชั่วโมง และมีสิทธิที่จะรับและส่งจดหมาย [โดยไม่ต้องถูก
ตรวจค้น] ได้

ผู้ต้องโทษกักขังจะต้องทำงานตามระเบียบ ข้อบังคับและวินัย ถ้าผู้ต้อง
โทษกักขังประสงค์จะทำงานอย่างอื่นที่ให้อนุญาตให้เลิกทำได้ตามประเภทงานที่ตน
สมัคร แต่ต้องไม่ขัดต่อระเบียบ ข้อบังคับ วินัยหรือความปลอดภัยของสถาน
นั้น

มาตรา ๒๖ ถ้าผู้ต้องโทษกักขังถูกกักขังในที่อาศัยของผู้นเอง หรือของ
ผู้นอื่นที่ยอมรับผู้นไว้ ผู้ต้องโทษกักขังนั้นมสิทธิที่จะดำเนินการในวิชาชีพหรือ
อาชีพของตน [ต่อไป] ในสถานที่ดังกล่าวได้ [แต่ต้องปฏิบัติตาม] ในกรณีศาลจะ
กำหนดเงื่อนไข [ที่ศาลกำหนด] ให้ผู้ต้องโทษกักขังปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใดหรือไม่
ก็ได้ แล้วแต่ศาลจะเห็นสมควร

มาตรา ๒๗ ถ้าในระหว่างที่ผู้ต้องโทษกักขังได้รับโทษกักขังอยู่ ความ
ปรากฏแก่ศาลเอง หรือปรากฏแก่ศาลตามคำแถลงของพนักงาน อัยการหรือผู้ควบคุม
คุมดูแลสถานกักขังว่า

- (๑) ผู้ต้องโทษกักขังฝ่าฝืนระเบียบ ข้อบังคับหรือวินัยของสถานกักขัง
- (๒) ผู้ต้องโทษกักขังไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด หรือ
- (๓) ผู้ต้องโทษกักขังต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก

ศาลอาจเปลี่ยนโทษกักขัง เป็นโทษจำคุก มีกำหนดเวลา ตามที่ ศาลเห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินกำหนดเวลาของโทษกักขังที่ผู้ต้องโทษกักขังจะต้องได้รับต่อไป

มาตรา ๒๘ ผู้ใดต้องโทษปรับ ผู้นั้นจะต้องชำระเงิน [ให้แก่รัฐ] ตามจำนวน [อัน] ที่กำหนดไว้ในคำพิพากษาศาล

มาตรา ๒๙ ผู้ใดต้องโทษปรับ ไม่ชำระค่าปรับภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลพิพากษา ผู้นั้นจะต้องถูกยึดทรัพย์สินใช้ค่าปรับ หรือมีเงินจะต้องถูกกักขังแทนค่าปรับ แต่ถ้าศาลเห็นเหตุอันควรสงสัยว่าผู้นั้นจะหลีกเลี่ยงไม่ชำระค่าปรับ ศาลจะสั่งเรียกประกันหรือจะสั่งให้กักขังผู้นั้นแทนค่าปรับไปพลางก่อนก็ได้

ความในวรรคสองของมาตรา ๒๙ มิให้นำมาใช้บังคับแก่การกักขังแทนค่า

ปรับ

มาตรา ๓๐ ในการกักขังแทนค่าปรับ ให้ถืออัตรา [หนึ่ง] ห้ามขาดหนึ่งวัน [แต่] และไม่ว่าในกรณีความผิดกระทงเดียวหรือหลายกระทง ห้ามกักขังเกินกำหนดหนึ่งปี เว้นแต่ในกรณีที่ศาลพิพากษาให้ปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทขึ้นไป [ถ้าศาลเห็นสมควร] ศาลจะสั่งให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาเกินกว่าหนึ่งปี แต่ไม่เกิน [กว่า] สองปีก็ได้

ในการคำนวณระยะเวลานั้น ให้นับวันเริ่มกักขังแทนค่าปรับรวมเข้าด้วย และให้นับเป็นหนึ่งวันเต็มโดยไม่ต้องคำนึงถึงจำนวนชั่วโมง

ในกรณีที่ผู้ต้องโทษปรับถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังนั้นออกจากจำนวนเงินค่าปรับ โดยถืออัตรา [หนึ่ง] ห้ามขาดหนึ่งวัน เว้นแต่ผู้นั้นต้องคำพิพากษาให้ลงโทษทั้งจำคุกและปรับ ในกรณีเช่นนั้น ถ้าจะต้องหักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากเวลาจำคุกตามมาตรา ๒๒ ก็ให้หักออกเสียก่อน เหลือ

เท่าใดจึงให้หักออกจากเงินค่าปรับ

เมื่อผู้ต้องโทษปรับถูกกักขังแทนค่าปรับครบกำหนดแล้ว ให้ปล่อยตัวในวันถัดจากวันที่ครบกำหนด [และ] ถ้านำเงินค่าปรับมาชำระครบแล้ว ให้ปล่อยตัวไปทันที

มาตรา ๓๑ ในกรณีที่ศาลจะพิพากษาให้ปรับผู้กระทำความผิดหลายคนในความผิดอันเดียวกันในกรณีเดียวกัน ให้ศาลลงโทษปรับเรียงตามรายตัวบุคคล [เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายให้ออ้อจำนวน ขนาด หรือราคาทรัพย์สินเป็นเกณฑ์กำหนดค่าปรับ ศาลจะพิพากษาให้ปรับผู้กระทำความผิดเรียงตัวหรือรวมกันในค่าปรับก็ได้]

[ความรับผิดรวมกันในค่าปรับนั้น ให้ใช้เฉพาะในการใช้ค่าปรับ ห้ามมิให้ใช้ในการชั่งแทนค่าปรับ]

มาตรา ๓๒ ทรัพย์สินใดที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่า [การที่] ผู้ใดทำหรือมิไว้เป็นความผิด [โดยไม่มีบทบัญญัติให้รับอนุญาตให้ทำหรือมิไว้ได้นั้น] ให้รับเสียดังสินไม่ว่าเป็นของผู้กระทำความผิด และมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่

มาตรา ๓๓ [ใน] การริบทรัพย์สิน[นั้น] นอกจากศาลจะมีอำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สินดังต่อไปนี้ด้วย คือ

- (๑) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้ใช้หรือมิไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด
- (๒) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด

เว้นแต่ทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินของผู้อื่น ซึ่งมีได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด

มาตรา ๓๔ บรรดาทรัพย์สิน

(๑) ซึ่งได้ให้ [หรือจะให้] ตามความในมาตรา ๑๓๖ มาตรา ๑๓๗ มาตรา ๑๔๒ มาตรา-๑๔๓ มาตรา-๑๔๔ มาตรา-๑๕๗ และมาตรา ๑๕๘

(๒) ซึ่งได้ให้เพื่อจูงใจบุคคลให้กระทำความผิดหรือเพื่อเป็นรางวัลในการที่บุคคลได้กระทำความผิด

ให้รับเสียทั้งสิ้น เว้นแต่ทรัพย์สินนั้นเป็นของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจ
ด้วยในการกระทำความผิด

มาตรา ๓๕ ทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้รับ ให้ตกเป็นของแผ่นดิน แต่
ศาลจะพิพากษาให้ทำให้ทรัพย์สินนั้นใช้ไม่ได้ หรือทำลายทรัพย์สินนั้นเสียก็ได้

มาตรา ๓๕ ทวิ ในกรณีที่ศาลสั่งให้รับทรัพย์สินตามมาตรา ๓๓ หรือ
มาตรา ๓๕ ไปแล้ว หากปรากฏในภายหลังโดยคำเสนอของเจ้าของแท้จริงว่า ผู้
เป็นเจ้าของแท้จริงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด ก็ให้ศาลสั่งให้คืน
ทรัพย์สิน ถ้าทรัพย์สินนั้นยังคงมีอยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงาน แต่คำ
เสนอของเจ้าของแท้จริงนั้นจะต้องกระทำต่อศาลภายในหนึ่งปี นับแต่วันคำพิพากษา
ถึงที่สุด

มาตรา ๓๖ ถ้าผู้ทศาลสั่งให้ส่งทรัพย์สินที่รับ [ได้] ไม่ส่งภายในเวลาที่
ศาลกำหนด ให้ศาลมีอำนาจสั่งตั้งต่อไปน [ให้ยึดทรัพย์สินนั้น หรือส่งให้ชำระราคา ถ้า
ไม่ชำระ ให้ศาลมีอำนาจส่งยึดทรัพย์สินของผู้นั้นชดใช้ราคาจนเต็ม หรือส่งให้ชงผู้นั้นไว้จน
กว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งก็ได้ แต่ห้ามขังเกินกว่าหกเดือน]

- (๑) ให้ยึดทรัพย์สินนั้น
- (๒) ให้ชำระราคาหรือส่งยึดทรัพย์สินของผู้นั้นชดใช้ราคาจนเต็ม หรือ
- (๓) ในกรณีที่ศาลเห็นว่า ผู้นั้นจะส่งทรัพย์สินที่สั่งให้ส่งได้ แต่ไม่ส่ง

หรือชำระราคาทรัพย์สินนั้นได้ แต่ไม่ชำระ ให้ศาลมีอำนาจกักขังผู้นั้นไว้จนกว่าจะ
ปฏิบัติตามคำสั่ง แต่ไม่เกินหนึ่งปี แต่ถ้าภายหลังปรากฏแก่ศาลเองหรือโดยคำ
เสนอของผู้นั้นว่า ผู้นั้นไม่สามารถส่งทรัพย์สินหรือชำระราคาได้ ศาลจะสั่งให้
ปล่อยตัวผู้นั้นไปก่อนครบกำหนดก็ได้

มาตรา ๓๗ โทษให้เป็นอันระงับไปด้วยความตายของผู้กระทำความผิด

ส่วนที่ ๒

วิธีการเพื่อความปลอดภัย

มาตรา ๓๘. วิธีการเพื่อความปลอดภัย มีดังนี้

- (๑) กักกัน
- (๒) ห้ามเข้าเขตกำหนด
- (๓) เรียบประกันทัณฑ์บน
- (๔) คุมตัวไว้ในสถานพยาบาล [โรคจิต]
- (๕) ห้ามการประกอบอาชีพบางอย่าง

มาตรา ๓๙. กักกัน คือการควบคุมผู้ มี กระทำความผิดคดีนีย ส ัย [เป็นชาย] ใ ว เ ล ก า ย ใ น ข เ ต ก ำ ห น ค ด ั ง ใ ห อ บ ร ง ก ั น การ กระ ทำ ม ผิด ค ดี น ีย ส ั ย แ ล ะ ใ ห อ ค ง ค ดี น ีย ส ั ย แ ล ะ ใ ห อ ผ ก ห ั ต อ า ช ี พ

มาตรา ๔๐. ผู้ใดเคยถูกศาลพิพากษาให้กักกันมาแล้ว หรือเคยถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนมาแล้วไม่น้อยกว่าสองครั้ง ในความผิดดังต่อไปนี้คือ [ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชนมาตรา ๒๐๔ ถึงมาตรา ๒๓๑ ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนมาตรา ๒๓๒ ถึงมาตรา ๒๓๕ ความผิดเกี่ยวกับเงินตรามาตรา ๒๓๕ ถึงมาตรา ๒๔๑ ความผิดเกี่ยวกับเพศมาตรา ๒๖๑ ถึงมาตรา ๒๘๑ ความผิดต่อชีวิตมาตรา ๒๘๓ ถึงมาตรา ๒๘๕ มาตรา ๒๘๖ ถึงมาตรา ๒๘๘ ความผิดต่อร่างกาย มาตรา ๒๘๐ ถึงมาตรา ๒๘๔ ความผิดต่อเสรีภาพ มาตรา ๓๓๔ ถึงมาตรา ๓๓๕ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มาตรา ๓๓๑ ถึงมาตรา ๓๓๘ มาตรา ๓๕๐ หรือความผิดฐานรับของโจรมาตรา ๓๕๓]

- (๑) ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชนตามมาตรา ๒๐๔ ถึง
มาตรา ๒๓๑.
- (๒) ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ตาม มา ตรา
๒๓๒ ถึง มา ตรา ๒๓๕

- (๓) ความผิดเกี่ยวกับเงินตราตามมาตรา ๒๓๕ ถึงมาตรา ๒๔๑
- (๔) ความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามมาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๘๑
- (๕) ความผิดต่อชีวิตตามมาตรา ๒๘๓ ถึงมาตรา ๒๘๕ มาตรา ๒๘๗

มาตรา ๒๘๕

- (๖) ความผิดต่อร่างกายตามมาตรา ๒๘๐ ถึงมาตรา ๒๘๔
- (๗) ความผิดต่อเสรีภาพ ตามมาตรา ๓๐๔ ถึงมาตรา ๓๑๕
- (๘) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามมาตรา ๓๓๑ ถึงมาตรา ๓๓๘ มาตรา

๓๕๐ และมาตรา ๓๕๓

และภายในเวลาสิบปีนับแต่วันที่ถูกปล่อยพ้นจากการกักกันหรือพ้นโทษแล้ว แต่กรณี ผู้นั้นได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดในบรรดาที่ระบุไว้ในอีก จนศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนสำหรับการกระทำความผิดนั้น ศาลอาจถือว่าผู้นั้น[มีนิสัย]เป็นผู้[ร้าย]กระทำความผิดคดีนี้ซ้ำ และจะพิพากษาให้กักกันมีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสามปีและไม่เกินสิบปีก็ได้

ความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่อายุยังไม่เกินสิบเจ็ดปีนั้น มิให้ถือเป็นความผิดที่จะนำมาพิจารณากักกันตาม[ความใน]มาตรานี้

มาตรา ๔๑ ในการกำหนดระยะเวลาการกักกัน ให้นับวันที่พิพากษาเป็นวันเริ่มกักกัน แต่ถ้ายังมีโทษจำคุกหรือ[การ]กักขังที่ต้องกักกันนั้นจะต้องรับอยู่ ก็ให้จำคุกหรือกักขังเสียก่อน และให้นับวันถัดจากวันที่พ้นโทษจำคุกหรือพ้นจาก[การ]กักขังเป็นวันเริ่มกักกัน

ระยะเวลาการกักกัน[นั้น]และการปล่อยตัวผู้ถูกกักกัน ให้[คำนวณเช่นเดียวกับ]ระยะเวลาจำคุกตามที่[นำ]บทบัญญัติ[ไว้]ในมาตรา ๒๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๒ การฟ้องขอให้กักกันเป็นอำนาจของ พนักงาน อัยการโดยเฉพาะ และจะขอรวมกันไปในฟ้องคดีอื่นเป็นมูลให้เกิดอำนาจฟ้องขอให้กักกัน หรือจะฟ้องภายหลังก็ได้

มาตรา ๔๓ ห้ามเข้าเขตกำหนด คือการห้ามมิให้เข้าไปในห้องที่ [ห้องถึง] หรือสถานกำหนดไว้ในคำพิพากษา

มาตรา ๔๔ เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษผู้ใด และศาลเห็นสมควรเพื่อความปลอดภัยของประชาชน ไม่ว่าจะมิคำขอหรือไม่ ศาลอาจสั่งในคำพิพากษาว่า เมื่อผู้นั้นพ้นโทษตามคำพิพากษาแล้ว ห้ามมิให้ผู้นั้นเข้าในเขตกำหนดเป็นเวลาไม่เกินห้าปี

มาตรา ๔๕ ถ้าความปรากฏแก่ศาลตามข้อเสนอของพนักงานอัยการว่า ผู้ใดจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นคดี [พิพากษา] พิจารณาคดี [อาญา] ความผิดใด ถ้าศาลไม่ลงโทษผู้ถูกฟ้อง [ถ้า] แต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ [ซึ่ง] ถูกฟ้องน่าจะก่อเหตุร้ายให้เป็นอันตรายแก่บุคคล หรือทรัพย์สินของผู้อื่นคดี [ไม่ว่าศาลจะลงโทษผู้ถูกฟ้องหรือไม่] ให้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งผู้นั้นให้ทำทัณฑ์บนโดยกำหนดจำนวนเงินไม่เกินกว่าห้า [ร้อย] พันบาท ว่าผู้นั้นจะไม่ก่อเหตุดังกล่าวแล้วตลอดเวลาที่ศาลกำหนด แต่ไม่เกิน [กว่า] สองปี และจะสั่งให้มีประกันด้วยหรือไม่ก็ได้

ถ้าผู้นั้นไม่ยอมทำทัณฑ์บนหรือหาประกันไม่ได้ ให้ศาลมีอำนาจสั่งกักขังผู้นั้นจนกว่าจะทำทัณฑ์บนหรือหาประกันได้ แต่ไม่ให้กักขังเกินกว่าหกเดือน หรือจะสั่งห้ามผู้นั้นเข้าในเขตกำหนดตามมาตรา ๔๔ ก็ได้

การกระทำของเด็กที่มีอายุยังไม่เกินสิบเจ็ดปี มิให้อยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติตามมาตรานี้

มาตรา ๔๖ ถ้าผู้ทำทัณฑ์บนตามความในมาตรา ๔๕ [ประพฤติ] กระทำผิดทัณฑ์บน ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นชำระเงินไม่เกินจำนวนที่ได้กำหนดไว้ในทัณฑ์บน [และ] ถ้าผู้นั้นไม่ชำระให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ มาใช้บังคับ

มาตรา ๔๗ ถ้าศาลเห็นว่าการปล่อยตัวผู้มีจิตบกพร่อง โรคลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ซึ่งไม่ต้องรับโทษหรือได้รับการลดโทษตามมาตรา ๖๑ จะเป็นการไม่

ปลอดภัยแก่ประชาชน ศาลจะสั่งให้ส่งไปคุมตัวไว้(ใหม่) ณ สถานพยาบาล[สำหรับผู้ที่
มีจิตบกพร่องหรือโรคจิต]ก็ได้ และคำสั่งศาลจะเพิกถอนเสียเมื่อใดก็ได้

มาตรา ๔๗ ทวิ ในกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก หรือพิพากษาว่ามีความ
ผิด แต่รอกำหนดโทษหรือรอกำหนดโทษบุคคลใด ถ้าศาลเห็นว่าบุคคลนั้นได้
กระทำผิดความผิดเกี่ยวเนื่องกับการเสพยาเป็นอาชญา หรือการเป็นผู้ตบตาเสพยา
ผิดให้โทษ ศาลจะกำหนดในคำพิพากษาว่า บุคคลนั้นจะต้องไม่เสพยาหรือยา
เสพติดให้โทษอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างภายในระยะเวลาไม่เกินสองปีนับ
แต่วันพ้นโทษ หรือวันปล่อยตัวเพราะรอกำหนดโทษหรือรอกำหนดโทษก็ได้

ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวในวรรคแรกไม่ปฏิบัติตามที่ศาลกำหนด ศาลจะ
สั่งให้ส่งไปคุมตัวไว้ ณ สถานพยาบาลเป็นเวลาไม่เกินสองปีก็ได้

มาตรา ๔๘ เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษผู้ใด ถ้าศาลเห็นว่าผู้นั้นกระทำ
ความผิดโดยอาศัยโอกาสจากการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ หรือเนื่องจากการประ
กอบอาชีพหรือวิชาชีพ และเห็นว่าหากผู้นั้นประกอบอาชีพหรือวิชาชีพนั้นต่อไป
อาจจะกระทำความผิดเช่นนั้นขึ้นอีก ศาลจะสั่งไว้ในคำพิพากษาห้ามการประกอบ
อาชีพหรือวิชาชีพนั้นกำหนดเวลาไม่เกินห้าปีนับแต่วันพ้นโทษไปแล้วก็ได้

ส่วนที่ ๓

วิธีเพิ่มโทษ ลดโทษ และการรอกำหนดโทษ

มาตรา ๔๙ ในการเพิ่มโทษ มิให้เพิ่มจนถึงประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต
หรือจำคุกเกินกว่าสิบปี

มาตรา ๕๐ ในการลดโทษประหารชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการลดมาตราส่วนโทษ
หรือลดโทษที่จะลง โทษลดดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าจะลดหนึ่งในสาม ให้ลดเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือโทษจำคุกตั้งแต่สิบหกปีถึงยี่สิบปี

(๒) ถ้าจะลดกึ่งหนึ่ง ให้ลดเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือโทษจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๕๑ ในการลดโทษจำคุกตลอดชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการลดมาตราส่วนโทษหรือลดโทษที่จะลง ให้ลดดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าจะลดหนึ่งในสาม ให้ลดเป็นโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบหกปี

(๒) ถ้าจะลดกึ่งหนึ่ง ให้ลดเป็นโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบสองปี

มาตรา ๕๒ ในการคำนวณการเพิ่มโทษหรือลดโทษที่จะลง ให้ศาลตั้งกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยเสียก่อนแล้วจึงเพิ่มหรือลด ตามทางการเพิ่มและการลดโทษที่จะลง ให้เพิ่มก่อนแล้วจึงลดจากผลที่เพิ่มแล้วนั้น ถ้าส่วนของการเพิ่มเท่ากับหรือมากกว่าส่วนของการลด และศาลเห็นสมควรจะไม่เพิ่มไม่ลดก็ได้

มาตรา ๕๓ ถ้าโทษจำคุก ที่ผู้กระทำความผิด จะต้องรับมีกำหนดเวลาเพียง [หนึ่ง] สามเดือนหรือน้อยกว่า ศาลจะกำหนดโทษจำคุกให้น้อยลงอีกก็ได้ หรือถ้าโทษจำคุก ที่ผู้กระทำความผิด จะต้องรับมีกำหนด เวลาเพียงสามเดือน หรือ น้อยกว่า และมีโทษปรับด้วย ศาลจะกำหนดโทษจำคุกให้น้อยลง หรือจะยกโทษจำคุกเสีย คงให้ปรับแต่อย่างเดียวก็ได้

มาตรา ๕๔ ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุก และในคดีนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินสองปี ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้นั้นได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อน แต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ เมื่อศาลได้คำนึงถึง [นิสัยใจคอ] อายุ ประวัติ ความประพฤติ [อายุ] สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ หรือภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพและสิ่งแวดล้อมของผู้นั้นถึงสภาพความผิดหรือเหตุอัน [ทำนองเดียวกันซึ่ง] อันควรปรานีแล้ว เห็นเป็นการสมควร ศาลจะพิพากษาว่าผู้นั้นมีความผิดแต่รอการกำหนดโทษไว้ หรือ

กำหนดโทษแต่รอการลงโทษไว้ แล้วปล่อยตัวไป เพื่อให้โอกาสผู้ต้องหากลับตัวภา
 ในระยะเวลาที่ศาลจะได้กำหนด แต่ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษา โดย
 จะกำหนดเงื่อนไขเพื่อกุมความประพฤติของผู้ต้องหาหรือไม่ก็ได้

เงื่อนไขเพื่อกุมความประพฤติของผู้กระทำความผิดนั้น ศาลอาจกำหนดข้อ
 เดียวหรือหลายข้อ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ไปรายงานตัว [เช่น คราว ๆ] ต่อเจ้าพนักงาน [เจ้าหน้าที่] ที่ศาลระบุไว้
 เป็นครั้งคราว เพื่อเจ้าพนักงาน [เจ้าหน้าที่] จะได้ออกมา [และให้ค่า] แนะนำช่วย
 เหลือหรือคัดเตือนตามที่เห็นควรในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ

(๒) ให้พักหัดหรือทำงานอาชีพอื่นเป็นกิจลักษณะ

(๓) ให้ระงับการคบหาสมาคมหรือการประพฤติได้อันอาจนำไปสู่การกระ
 ทำความผิดเช่นเดียวกันนี้อีก

เงื่อนไขตามที่ศาลได้กำหนดตามความในวรรคก่อนนั้น ถ้าภายหลังความ
 ปราบฏแก่ศาลตามคำขอของผู้กระทำความผิดผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้ต้องหา
 บาลของผู้ต้องหา [หรือ] พนักงานอัยการหรือเจ้าพนักงาน [เจ้าหน้าที่] ว่าพฤติการณ์
 ที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมความประพฤติของผู้กระทำความผิดได้เปลี่ยนแปลงไป เมื่อ
 ศาลเห็นสมควร ศาลอาจแก้ไขเพิ่มเติมหรือเพิกถอนข้อใดข้อหนึ่งเสียก็ได้
 หรือจะกำหนดเงื่อนไขข้อใดตามที่กล่าวในวรรคก่อนที่ศาลยังมีได้กำหนดไว้เพิ่มเติม
 ขนอกก็ได้

มาตรา ๕๕ เมื่อความปรากฏแก่ศาลเอง หรือความปรากฏตามคำแถลงของ
 พนักงานอัยการหรือเจ้าพนักงาน [เจ้าหน้าที่] ว่า ผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข
 ดังที่ศาลกำหนดตามมาตรา ๕๔ ศาลอาจตัดเตือนผู้กระทำความผิดหรือจะ
 กำหนดการลงโทษที่ยังไม่ได้กำหนดหรือลงโทษซึ่งรอไว้นั้นก็ได้

มาตรา ๕๖ ถ้าภายในเวลาที่ศาลกำหนดตามมาตรา ๕๔ ผู้ที่ถูกศาลพิพากษา
 ได้กระทำความผิดอันมิใช่ ความผิดที่ได้กระทำโดย ประมาท หรือ ความผิด ลหุโทษ
 และศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกสำหรับความผิดนั้น ให้ศาลที่พิพากษาคดีหลัง

กำหนดโทษหรือการกำหนดไว้ในคดีก่อนบวกเข้ากับโทษในคดีหลัง หรือบวกโทษ
หรือการลงโทษไว้ในคดีก่อนเข้ากับโทษในคดีหลัง แล้วแต่กรณี

แต่ถ้าภายในเวลาที่ศาลได้กำหนดตามมาตรา ๕๕ ผู้ต้องหาได้กระทำความผิด
ดังกล่าวมาในวรรคก่อน ให้ผู้นั้นพ้นจากการที่จะถูกกำหนดโทษหรือถูกลงโทษใน
คดีนั้นแล้วแต่กรณี

หมวด ๔

ความรับผิดในทางอาญา

มาตรา ๕๗ บุคคล[ซึ่งกระทำความผิดจัก]จะต้องรับ[โทษ]ผิดในทางอาญาก็ต่อเมื่อ
ได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะได้กระทำโดยประมาท ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติ
[ไว้โดยเฉพาะว่าผู้กระทำจัก]ให้ต้องรับ[โทษนั้น]ผิดเมื่อได้กระทำโดย[ไม่เจตนา]ประมาท
หรือเว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดย[เฉพาะว่าผู้กระทำจักต้องรับโทษ]แจ้งชัดให้
ต้องรับผิด แม้ได้กระทำโดย [ประมาท] ไม่มีเจตนา

กระทำโดยเจตนา ได้แก่กระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำ และในขณะที่
เดียวกันผู้กระทำประสงค์ต่อผลหรือย่อม[จะ]ได้]เล็งเห็นผลของการกระทำนั้น

ถ้าผู้กระทำมิได้รู้ขอเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด จะถือว่าผู้

กระทำประสงค์ต่อผลหรือย่อมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้นมิได้

กระทำโดยประมาท ได้แก่กระทำความผิดมิใช่โดยเจตนา แต่กระทำ
โดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลใน [ฐานะ] ภาวะ เช่น นั้น จักต้องมีตามวิสัย
และพฤติการณ์ และผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้
เพียงพอไม่

การกระทำ ให้หมายความรวมถึงการ[ก่อ]ให้เกิดผลอัน ใดอันหนึ่งขึ้น[ด้วย
การ]โดยงดเว้นการที่จักต้องกระทำเพื่อป้องกันผลนั้นด้วย

มาตรา ๕๘ [บุคคลย่อมมีความรับผิดชอบในทางอาญาฐานกระทำโดยเจตนา แม้ ได้มุ่ง
 หมายกระทำความผิดต่อผู้อื่น นอกจากผู้ซึ่งได้รับผลร้ายจากกระทำของตนนั้น] ผู้ใดเจตนา
 ที่จะกระทำต่อบุคคลหนึ่ง แต่ผลของการกระทำเกิดแก่บุคคลหนึ่งโดยพลาด
 ไป ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำโดยเจตนาแก่บุคคลซึ่งได้รับผลร้ายจากการกระทำนั้น แต่
 ในกรณีกฎหมายบัญญัติให้ลงโทษหนักขึ้น เพราะฐานะของบุคคลหรือเพราะ
 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำกับบุคคลที่ได้รับผลร้าย มิให้นำกฎหมายนั้นมาใช้บังคับ
 เพื่อลงโทษผู้กระทำให้หนักขึ้น

มาตรา ๕๘ ทวิ ผู้ใดเจตนาจะกระทำต่อบุคคลหนึ่ง แต่ได้กระทำต่ออีกบุคคล
 หนึ่งโดยสำคัญผิด ผู้นั้นจะยกเอาความสำคัญผิดเป็นข้อแก้ตัวว่ามีได้กระทำโดย
 เจตนาหาได้ไม่

มาตรา ๕๙ [เมื่อข้อเท็จจริงใดเป็นสาระของความผิด บุคคลผู้กระทำความผิดจะ
 ต้องรับโทษแต่ในกรณีที่น่าปรากฏว่าได้รับข้อเท็จจริงนั้น

เมื่อข้อเท็จจริงใดกฎหมายบัญญัติว่าเป็นเหตุให้โทษหนักขึ้น บุคคลผู้กระทำความ
 ผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นแต่ในกรณีที่น่าปรากฏว่าได้รับข้อเท็จจริงนั้น

ความในสองวรรคก่อนย่อมไม่ยกเว้นความรับผิดชอบฐานกระทำโดยประมาท ในกรณี
 ที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะว่า ผู้กระทำจักต้องรับโทษแม้ได้กระทำโดยประมาท

ถ้าผลของการกระทำใดกฎหมายบัญญัติให้เป็นเหตุให้โทษหนักขึ้น บุคคลผู้กระทำ
 ความผิดย่อมไม่ต้องรับโทษหนักขึ้น หากผลนั้นตามธรรมดาไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้]

ข้อเท็จจริงใดถ้ามีอยู่จริงจะทำให้การกระทำไม่เป็นความผิด หรือทำให้ผู้กระทำ

ไม่ต้องรับโทษหรือได้รับโทษน้อยลง แม้ข้อเท็จจริงนั้นจะไม่มีอยู่จริง แต่ผู้

กระทำนั้นสำคัญผิดว่ามีอยู่จริง ผู้กระทำก็ถือว่ามีความผิด หรือได้รับบทลงโทษ หรือ

ได้รับโทษน้อยลง แล้วแต่กรณี

ถ้าความไม่รู้ข้อเท็จจริงตามความในวรรคสองทวิแห่งมาตรา ๕๗ หรือความ
 สำคัญผิดว่ามีอยู่จริงตามความในวรรคก่อน ได้เกิดขึ้นด้วยความประมาทของผู้
 กระทำความผิด ให้ผู้กระทำรับผิดฐานกระทำโดยประมาท ในกรณีที่กฎหมาย
 บัญญัติไว้โดยเฉพาะว่า การกระทำนั้นผู้กระทำจะต้องรับโทษแม้กระทำโดย
 ประมาท

บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงใด บุคคลนั้นจะต้องได้
 รุขขอเท็จจริงนั้น

มาตรา ๕๘ ทวิ ถ้าผลของการกระทำความผิดใดทำให้ผู้กระทำต้องรับโทษ
 หนักขึ้น ผลของการกระทำความผิดนั้นต้องเป็นผลที่ตามธรรมดาย่อมเกิดขึ้นได้

มาตรา ๖๐ [ความ] บุคคลจะแก้ตัวว่า ไม่รู้กฎหมาย [ย่อมไม่ทำ] เพื่อให้ [บุคคล]
 พ้นจากความรับผิดในทางอาญาไม่ได้ แต่ถ้าศาลเห็นว่าตามสภาพและพฤติการณ์
 แสดงว่าบุคคลได้ เชื่อว่าการกระทำของตนไม่เป็นความผิด ผู้กระทำความผิดอาจจะไม่รู้
 ว่ากฎหมายบัญญัติว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด ศาลอาจอนุญาตให้แสดงพยาน
 หลักฐานต่อศาล และถ้าศาลเชื่อว่าการกระทำไม่รู้กฎหมายบัญญัติไว้เช่นนั้น ศาล
 จะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้

มาตรา ๖๑ ผู้ใด [มีจิตบกพร่อง โรคจิต หรือจิตฟั่นเฟือน และ] กระทำความผิด
 ในขณะที่ [ที่] ไม่สามารถรู้ผิดชอบหรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ เพราะมีจิตบกพร่อง
 โรคจิต หรือจิตฟั่นเฟือน ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษสำหรับความผิด [ซึ่งได้กระทำ] นั้น

แต่ถ้าผู้กระทำความผิดยังสามารถรู้ผิดชอบอยู่บ้างหรือยังสามารถบังคับตน
 เองได้บ้าง ผู้นั้นต้องรับโทษสำหรับความผิด [ที่ได้กระทำ] นั้น แต่ศาลจะลงโทษ
 น้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ก็ได้

มาตรา ๖๒ [ผู้ใด] ความมั่นคงเพราะทรัพย์ สุราหรือสิ่งเมาอย่างอื่น [จึงได้] ทรัพย์ โดยไม่รู้ว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งเมา จะชกชนเป็นข้อแก้ตัวตามมาตรา ๖๑ ไม่ได้ เว้นแต่ ความมั่นคงนั้นจะเกิดโดยผู้เสียหายไม่รู้ว่าสิ่งนั้นจะทำให้มั่นคง หรือได้ทรัพย์ [เพราะความกลัวอำนาจ] โดยถูกข่มใจให้เสียหาย [หรือถูกขังค้ำโดยกำลังกาย] และได้ กระทบความผิดในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ ผู้ [นั้น] ไม่ต้องรับโทษสำหรับ] กระทบ ความผิด [ซึ่งได้กระทำ] จึงจะได้รับการยกเว้นโทษสำหรับ ความผิดนั้น แต่ถ้านั้นยังสามารถรู้ผิดชอบอยู่บ้างหรือยังสามารถบังคับตนเองได้ บ้าง ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ [สำหรับความผิดนั้น] ก็ได้

มาตรา ๖๓ ผู้ใดกระทบความผิดด้วยความจำเป็น

(๑) เพราะอยู่ในที่บังคับหรือภายใต้อำนาจซึ่ง ไม่สามารถ หลีก เลี่ยง หรือ ขัดขืนได้ หรือ

(๒) เพราะเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นพ้นจากภัยอันตราย [ซึ่งกำลัง] ที่ใกล้จะ มาถึงและไม่สามารถหลีกเลียงให้พ้นโดยวิธีอื่นใดได้ เมื่อภัยอันตรายนั้นคนมิได้ ก่อให้เกิดขึ้นเพราะความผิดของตน

ถ้าการกระทำนั้นไม่เป็นการเกินสมควรแก่เหตุแล้ว ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา ๖๔ ผู้ใดจำต้องกระทำการ [อัน] ใด เพื่อป้องกันสิทธิของตน หรือ ของผู้อื่นให้พ้นภัยอันตราย [ใกล้จะถึง] ซึ่งเกิดจากการประทุษร้าย [ที่] อันละเมิดต่อกฎ หมายและเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึง ถ้าได้กระทำ [แต่] พอสมควรแก่เหตุ [แล้ว] [ให้ถือว่า] การกระทำนั้นเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นไม่มีความผิด

มาตรา ๖๕ ในกรณีบทบัญญัติไว้ตามมาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๔ นั้น ถ้าผู้ กระทบได้กระทำไปเกินสมควรแก่เหตุ หรือเกินกว่ากรณีแห่งความจำเป็น หรือเกิน กว่ากรณีแห่งการจำต้องกระทำเพื่อป้องกัน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายก่า หนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้ [และ] แต่ถ่าการกระทำนั้นเกิดจากความตื่นเต้น ความตกใจหรือความกลัว ศาลจะไม่ลงโทษผู้กระทำก็ได้

มาตรา ๖๖ ผู้ใดกระทำตามคำสั่งของเจ้าพนักงาน [อันเห็น] แม้คำสั่ง[ซึ่ง] นั้น
จะมีชอบด้วยกฎหมาย ถ้าผู้กระทำมีหน้าที่หรือเชื่อโดยสุจริตว่าหน้าที่ต้องปฏิบัติ
ตาม ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ เว้นแต่จะรู้ว่าคำสั่งนั้นเป็นคำสั่งซึ่งมีชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา ๖๗ ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๑ ถึง มาตรา[๓๓๓] ๓๓๔
วรรคแรก และมาตรา ๓๓๕ ถึงมาตรา ๓๖๐ นั้น ถ้าเป็นการกระทำ[ต่อกันระหว่าง]ที่
สามกระทำต่อภริยา หรือภริยากระทำต่อสามี ผู้กระทำไม่ต้องรับโทษ

ความผิดดังระบุนั้น ถ้าเป็นการกระทำ[ต่อกันระหว่าง]ที่ผู้บุพบการ[กับ]ผู้กระทำ
ต่อผู้สืบสันดาน ผู้สืบสันดานกระทำต่อผู้บุพบการ หรือ[ระหว่าง]พี่น้องร่วม
บิดามารดาเดียวกันกระทำต่อกัน แม้กฎหมายมิได้บัญญัติให้เป็นความผิดอันยอม
ความได้ ก็ให้[ถือว่า]เป็นความผิดอันยอมความได้ และนอกจากนั้นศาลจะลงโทษ
น้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ก็ได้

มาตรา ๖๘ ผู้ใดบันดาลโทสะ โดยถูกข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่
เป็นธรรม จึงกระทำความผิดต่อผู้ข่มเหงในขณะนั้น ศาลจะลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าที่
กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น[ๆ] เพียงใดก็ได้

มาตรา ๖๙ เด็กอายุยังไม่เกินเจ็ดปี [ไม่มีความรับผิดชอบทางอาญา] กระทำการอัน
กฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา ๗๐ เด็กอายุกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่เกินสิบสี่ปี กระทำการอันกฎหมาย
บัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ แต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการตั้ง
ต่อไปนี้

(๑) ให้ถือว่ากล่าวตักเตือนเด็กนั้นแล้วปล่อยตัวไป และถ้าศาลเห็นสมควร
จะเรียกบิดามารดา [หรือ]ผู้ปกครองหรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาดักเตือนด้วยก็ได้

หรือ

(๒) ถ้าศาลเห็นว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครอง[เด็กนั้น]ไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้

ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้แก่บิดามารดาหรือผู้ปกครองไป โดยวางข้อกำหนดให้บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ระวังเด็กนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลา ที่ศาลกำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามปี และกำหนดจำนวนเงินตามที่เห็นสมควร[แต่ไม่เกินหนึ่งพันบาท]ซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องชำระต่อศาลไม่เกินครึ่งละหนึ่งพันบาท ในเมื่อเด็กนั้นก่อเหตุร้ายขึ้น

ถ้าเด็กนั้น[ไม่มี]อาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง[หรือมีแต่]และศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้ ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้อยู่กับบุคคลที่ศาลเห็นสมควร เพื่อดูแลสั่งสอนและอบรมตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ ในเมื่อบุคคลนั้นยินยอม ในกรณีเช่นว่านี้ ให้บุคคลนั้นมีอำนาจเช่นผู้ปกครองเฉพาะเพื่อดูแลสั่งสอนและอบรมรวมถึงถึงการกำหนดที่อยู่และให้ทำงานตามสมควรจะเรียก บิดามารดา หรือผู้ปกครองมาวางข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น ศาลจะเรียกตัวบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาสอบถามว่าจะยอมรับ ข้อกำหนดที่ตนเองที่บัญญัติไว้สำหรับบิดามารดาหรือผู้ปกครองดังกล่าวมาข้างต้นหรือไม่ก็ได้ ถ้าบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ยอมรับข้อกำหนดเช่นว่านี้ ก็ให้ศาลมีคำสั่งมอบตัวเด็กให้แก่บุคคลผู้นั้นไปโดยวางข้อกำหนดดังกล่าว[หรือ]

(๒ ทวิ) ในกรณีที่ศาลมอบตัวเด็กให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ตาม (๒) ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อกุมความประพฤติเด็กนั้น เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๔ ด้วยก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ศาลแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติหรือพนักงานอื่นใดเพื่อกุมประพฤติเด็กนั้น

(๒ ตร) ถ้าเด็กนั้นไม่มีบิดามารดา หรือผู้ปกครอง หรือมี แต่ศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้ หรือถ้าเด็กอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และบุคคลนั้นไม่ยอมรับข้อกำหนดดังกล่าวใน (๒) ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้อยู่กับบุคคลหรือองค์การที่ศาลเห็นสมควรเพื่อดูแลอบรม สั่งสอนตาม

ระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ ในเมื่อบุคคลหรือองค์การนั้นยินยอม ในกรณีเช่นว่านี้
ให้บุคคลหรือองค์การนั้นมอบอำนาจแก่ผู้ปกครองเฉพาะเพื่อดูแลอบรมสั่งสอน รวม
ตลอดถึงการกำหนดที่อยู่ และการจัดให้เด็กมีงานทำตามสมควร หรือ

(๓) ส่งตัวเด็กนั้นไป [ไว้] ยังโรงเรียนหรือสถานฝึกและอบรมหรือสถาน
ที่ [มีวัตถุประสงค์] ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็ก ตลอดระยะเวลาที่ศาลกำหนด
แต่อย่าให้เกินกว่าที่เด็กนั้นจะมีอายุครบสิบแปดปี

คำสั่งของศาลดังกล่าวใน (๒) (และ) (๒ ทวิ) (๒ ตร) และ (๓) นั้น ถ้า
ในขณะใดภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไว้ ความปรากฏแก่ศาลโดยศาลรู้อเองหรือ
ตามคำแนะนำของผู้มีส่วนได้เสียหรือพนักงานอัยการ หรือบุคคลหรือองค์การที่ศาล
มอบตัวเด็กเพื่อดูแลอบรมสั่งสอนหรือเจ้าพนักงานว่า พฤติการณ์เกี่ยว [แก่] กับคำสั่ง
[นี้] นั้นได้เปลี่ยนแปลงไป ก็ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไข คำสั่งนั้นหรือมีคำสั่ง
ใหม่ตามอำนาจในมาตรา

มาตรา ๘๑ [เด็ก] ผู้ใดอายุต่ำกว่าสิบสี่แต่ยังไม่เกินสิบเจ็ดปี กระทำการอัน
กฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ให้ศาลพิจารณาถึงความรู้สึกผิดชอบ [ของเด็กนั้น]
และสิ่งอื่นที่เกี่ยวเกี่ยวกับผู้นั้น ในอันที่จะควรวินิจฉัยว่าสมควรพิพากษาลงโทษผู้นั้น
หรือไม่ [แล้ว] ถ้าศาล [จะ] เห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้จัดการตาม [ความ
ใน] มาตรา ๘๐ หรือ [จะ] ถ้าศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษ [แก่เด็กนั้นโดย] ก็ให้
ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง [ก็ได้]

มาตรา ๘๒ ผู้ใดอายุต่ำกว่าสิบเจ็ดปีแต่ยังไม่เกินสิบปี กระทำการอันกฎ
หมายบัญญัติเป็นความผิด ถ้าศาลเห็นสมควร จะลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้
สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้

มาตรา ๘๓ ในกรณีที่ศาลวางข้อกำหนดให้บิดามารดา [หรือ] ผู้ปกครองหรือ
บุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ระวางเด็กนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตามความ ในมาตรา ๘๐ (๒).

[วรรคหนึ่ง] ถ้าเด็กนนก่อเหตุร้ายจนภายในเวลาในข้อกำหนด ศาลมีอำนาจบังคับ บิดามารดา [หรือ] ผู้ปกครองหรือบุคคลที่เด็กนนอาศัยอยู่ให้ชำระเงินไม่เกินจำนวนใน ข้อกำหนดนั้นภายในเวลาที่ศาลเห็นสมควร ถ้าบิดามารดา[หรือ]ผู้ปกครองหรือบุคคลที่เด็กนนอาศัยอยู่ไม่ชำระเงิน ศาลจะสั่งให้ยึดทรัพย์สินของบิดามารดา [หรือ] ผู้ปกครองหรือบุคคลที่เด็กนนอาศัยอยู่เพื่อใช้เงินที่จะต้องชำระก็ได้

ในกรณีที่ศาลได้บังคับให้บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนนอาศัยอยู่ชำระเงินตามข้อกำหนดแล้วนั้น ถ้าศาลมีได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสั่งที่ได้วางข้อกำหนดนั้นเป็นอย่างอื่นตามความในมาตรา ๘๐ วรรคท้าย ก็ให้ข้อกำหนดนั้นคงใช้บังคับได้ต่อไปจนสิ้นเวลาที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดนั้น

มาตรา ๘๔ เมื่อปรากฏว่ามีเหตุ บรรเทา โทษ [ถึงแม้] ไม่ว่าจะได้มีการเพิ่ม หรือลดโทษตาม บทบัญญัติแห่งประมวล กฎหมาย หรือ กฎหมาย อื่นแล้ว [ก็ดี] หรือไม่ ถ้าศาลเห็นสมควร จะลดโทษไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำ ความผิดนั้นก็ได้

เหตุบรรเทาโทษนั้น [เช่นต้นว่า] ได้แก่ผู้กระทำ ความผิดเป็นผู้โศก เจลาเบา ปัญญา ตกอยู่ในความทุกข์อย่างสาหัส มีคุณความดีมาแต่ก่อน รู้สึกความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดนั้น ลูกแก้โทษต่อเจ้า [หน้า] พนักงานหรือให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา หรือเหตุอื่นที่ศาลเห็นว่าสมควร ทำนองเดียวกัน

มาตรา ๘๕ ในคดีที่มีโทษปรับสถานเดียว ถ้าผู้ต้องหาว่ากระทำความผิด นำค่าปรับในอัตราอย่างสูงสำหรับความผิดนั้นมาชำระก่อนที่ศาลเริ่มต้นสืบพยาน ให้ [ผู้นั้นพ้นความรับผิดชอบ] คดีนั้นเป็นอันระงับไป

หมวด ๕

การพยายามกระทำความผิด

มาตรา ๑๖ ผู้ใดลงมือกระทำความผิด แต่กระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไปตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้นั้นพยายามกระทำความผิด

ผู้ใดพยายามกระทำความผิด ผู้นั้นต้องระวางโทษสองในสามส่วนของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

[ผู้ใดพยายามกระทำความผิด หากยังเสี่ยงเอง ไม่กระทำการให้ตลอด หรือกลับใจแก้ไขไม่ให้การกระทำนั้นบรรลุผล ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษสำหรับการพยายามกระทำความผิดนั้น แต่หากการที่ได้กระทำไปแล้วต้องตามบทกฎหมายที่บัญญัติเป็นความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น ๆ]

มาตรา ๑๗ ผู้ใดกระทำการโดย มุ่งต่อผล ซึ่ง กฎหมายบัญญัติ เป็นความผิด [ซึ่ง] แต่การกระทำนั้น ไม่สามารถจะบรรลุผลได้อย่างแน่แท้ เพราะเหตุบังเอิญซึ่งใช้ ในการกระทำหรือเหตุแห่งวัตถุที่มุ่งหมายกระทำต่อ ให้ถือว่าผู้นั้นพยายามกระทำความผิด [ต้องรับ] แต่ให้ลงโทษไม่เกินครึ่งหนึ่งของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ถ้าการกระทำดังกล่าวในวรรคก่อน ได้กระทำไปด้วยความเชื่ออย่างมงาย ศาลจะไม่ลงโทษก็ได้

มาตรา ๑๘ ทวิ ผู้ใดพยายามกระทำความผิด หากยังเสี่ยงเอง ไม่กระทำการให้ตลอด หรือกลับใจแก้ไขไม่ให้การกระทำนั้นบรรลุผล ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษสำหรับการพยายามกระทำความผิดนั้น แต่หากการที่ได้กระทำไปแล้วต้องตามบทกฎหมายที่บัญญัติเป็นความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น ๆ

หมวด ๖

ตัวการและผู้สนับสนุน

มาตรา ๑๘ ในกรณีความผิดใดเกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคลตั้งแต่สอง

คนขึ้นไป ผู้ที่ได้ [สมคบ และ] ร่วม [มือกันในการ] กระทำความผิดด้วยกันนั้นเป็น ตัวการ
ต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

มาตรา ๑๘ ผู้ใดก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำ ความผิด ไม่ว่าจะด้วยการใช้ บังคับ ชูเชิญ
จ้างวาน (หรือ) ยุยงส่งเสริม หรือด้วย [ประการ] ใด [ให้ผู้อื่นกระทำ ความผิด]
ผู้นั้นเป็นผู้ใช้ให้กระทำ ความผิด

ถ้าผู้ถูกใช้ได้กระทำ ความผิดนั้น ผู้ใช้ต้องรับโทษ [เหมือนหนึ่ง] เสมือนเป็น
ตัวการ ถ้าความผิดมิได้กระทำลง ไม่ว่าจะผู้ถูกใช้ไม่ยอมกระทำ ยังมิได้กระทำ
หรือเพราะเหตุอื่นใด ผู้ใช้ต้องระวางโทษเพียงหนึ่งในสามของโทษที่กำหนดไว้
สำหรับความผิดนั้น

[ถ้าผู้ถูกใช้ มิได้กระทำ ความผิดนั้นเพราะเหตุใดก็ตาม และถ้าความผิดนั้นมิกำหนด
โทษหนักกว่าโทษจำคุกหกเดือน ให้ถือว่าผู้ใช้พยายามกระทำผิดนั้น แต่ต้องระวางโทษ
เพียงหนึ่งในสามของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น]

มาตรา ๑๙ ทวิ ผู้ใดโฆษณาหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้ กระทำ ความผิด
และความผิดนั้นมีกำหนดโทษไม่ต่ำกว่าหกเดือนลงมา ผู้นั้นต้องระวางโทษกึ่งหนึ่ง
ของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ถ้าได้มี การกระทำ ความผิด เพราะเหตุที่ได้ มีการโฆษณา หรือ ประกาศตาม
ความในวรรคแรก ผู้โฆษณาหรือประกาศต้องรับโทษเสมือนเป็นตัวการ

มาตรา ๒๐ ผู้ใดกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความ
สะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำ ความผิดก่อนหรือขณะกระทำ ความผิด แม้ผู้กระทำ
ความผิดจะรับโทษหนักกว่าช่วยเหลือหรืออำนวยความสะดวกแก่ผู้กระทำ ความผิด ผู้นั้นเป็นผู้ช่วย
สนับสนุนการกระทำ ความผิด ต้องระวางโทษสองในสามส่วนของโทษที่กำหนดไว้สำหรับ
ความผิดที่สนับสนุนนั้น

มาตรา ๒๑ [ถ้าผู้กระทำ ความผิดได้กระทำความผิดต่างไปจากความประสงค์ของ

ผู้ใช้ให้กระทำความผิดหรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิด หรือต่างไปจากผลที่บุคคลเห็นว่า
นั้นอาจจะเล็งเห็นได้ แล้วแต่กรณี ผู้ใช้ให้กระทำความผิดหรือผู้สนับสนุนการกระทำความ
ผิดนั้น ย่อมรับผิดชอบทางอาญาเท่าที่สมควรแก่หรืออาจจะเล็งเห็นผลได้เท่านั้น]

ถ้าผู้ใช้ให้กระทำความผิด หรือ ผู้สนับสนุน การกระ ทำความ ผิด กลับใจแก้ไขการ
กระทำที่ได้ ใช้หรือได้สนับสนุนจนการ กระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุนนั้นไม่
ต้องรับโทษ ในกรณีที่มีการกระทำความผิดเพราะมีผู้ใช้ให้กระทำตามมาตรา ๘๕
เพราะมีผู้โฆษณาหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้ กระทำความผิดตามมาตรา ๘๕ ทวิ
หรือโดยมีผู้สนับสนุนตามมาตรา ๘๐ ถ้าความผิดที่เกิดขึ้นนั้นผู้กระทำได้กระทำ
ไปเกินขอบเขตที่ใช้ที่โฆษณาหรือประกาศหรือเกินไปจากเจตนาของผู้สนับสนุน ผู้
ใช้ให้กระทำความผิดผู้ โฆษณาหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้กระทำความผิดหรือผู้
สนับสนุนการกระทำความผิด แล้วแต่กรณี ต้องรับผิดชอบทางอาญาเพียงสำหรับความ
ผิดเท่าที่อยู่ในขอบเขตที่ใช้ หรือที่โฆษณา หรือประกาศ หรืออยู่ในขอบเขต
แห่งเจตนาของผู้สนับสนุนการกระทำความผิดเท่านั้น แต่ถ้าโดยพฤติการณ์อาจเล็ง
เห็นได้ว่า อาจเกิดการกระทำความผิดเช่นที่เกิดขึ้นนั้นได้จากการใช้ [หรือ] การ
โฆษณาหรือประกาศหรือการสนับสนุน ผู้ใช้ให้กระทำความผิด ผู้โฆษณาหรือ
ประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้กระทำความผิด หรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิด
ต้องรับผิดชอบทางอาญาตามความผิดที่เกิดขึ้นนั้น

ในกรณีที่ผู้ถูกใช้ ผู้กระทำตามคำโฆษณา หรือประกาศแก่บุคคลทั่วไป
ให้กระทำความผิดหรือตัวการในความผิด จะต้องรับผิดชอบทางอาญามีกำหนดโทษสูง
ขึ้น เพราะอาศัยผลที่เกิดจากการกระทำความผิด ผู้ใช้ให้กระทำความผิด ผู้
โฆษณาหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้กระทำความผิด หรือผู้สนับสนุนการกระทำ
ความผิด แล้วแต่กรณี ต้องรับผิดชอบทางอาญาตามความผิดที่มีกำหนดโทษสูงขึ้นไป

ด้วย แต่ถ้าโดยลักษณะของความผิด ผู้กระทำจะต้องรับผิดชอบทางอาญามีกำหนดโทษ
 สูงจนเฉพาะเมื่อผู้กระทำต้องรู้หรืออาจสังเกตเห็นได้ว่าจะเกิดผลเช่นนั้นขึ้น ผู้ใช้ให้
 กระทำ ความผิด [หรือ] ผู้โฆษณาหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้กระทำความผิดหรือผู้
 สนับสนุนการกระทำความผิดจะต้องรับผิดชอบทางอาญาตามความผิด ที่มีกำหนดโทษสูง
 จน ก็เฉพาะเมื่อตนได้รู้หรืออาจสังเกตเห็นได้ว่าจะเกิดผลเช่นนั้นเกิดขึ้น

มาตรา ๘๑ ทวิ ถ้าความผิดที่ได้ใช้ ที่ได้โฆษณาหรือประกาศแก่บุคคล
 ทั่วไปให้กระทำ หรือที่ได้สนับสนุนให้กระทำ ได้กระทำถึงขั้นลงมือกระทำความ
 ผิด แต่เนื่องจากการเข้าขัดขวางของผู้ใช้ ผู้โฆษณาหรือประกาศ หรือผู้สนับสนุน
 ผู้กระทำได้กระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไปตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้น
 ไม่บรรลุผล ผู้ใช้ หรือผู้โฆษณาหรือประกาศลงรับผิดชอบเพียงที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๑
 วรรคสองหรือมาตรา ๘๑ ทวิ วรรคสองแล้วแต่กรณี ส่วนผู้สนับสนุนนั้นไม่ต้อง
 รับผิดชอบ

มาตรา ๘๒ [พฤติการณ์เฉพาะตัวผู้กระทำความผิดอันเป็นเหตุให้ยกเว้นโทษ ลด
 โทษ หรือเพิ่มโทษ ให้มีผลแต่เฉพาะแก่ผู้กระทำความผิดซึ่งเกี่ยวข้อง กับพฤติการณ์นั้น
 เท่านั้น]

พฤติการณ์อันเกี่ยวกับลักษณะของความผิด อันเป็นเหตุให้ยกเว้นโทษ ลดโทษ
 หรือเพิ่มโทษ ให้มีผลแก่ผู้มีส่วนในความผิดนั้นทุกกรณีจะเป็นตัวการหรือผู้สนับสนุนก็ตาม
 จะนำเหตุนี้ไปใช้แก่ผู้กระทำความผิด คนอื่นในกรณี กระทำความผิด นั้น ด้วยไม่ได้
 แต่ถึงเหตุอันลบล้างโทษ ลดโทษหรือเพิ่มโทษเป็นเหตุในลักษณะคดี จึงให้ใช้
 แก่ผู้กระทำความผิดในการกระทำความผิดนั้นด้วยกันทุกคน

หมวด ๗

การกระทำความผิดหลายบทหรือหลายกระทง

มาตรา ๘๓ เมื่อการกระทำใดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท หรือข้อบัญญัติที่ใช้ในการกระทำความผิดใดหรือผลซึ่งเกิดขึ้นจากการกระทำความผิดใดเป็นความผิดต่อกฎหมายอีกบทหนึ่ง ให้ใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด

มาตรา ๘๔ [ถ้าในคำ] เมื่อศาลจะพิพากษาลงโทษผู้ใด และปรากฏว่าผู้ [ใดมี] นั้น ได้กระทำการอันเป็นความผิดหลาย [กระทง ความผิด] กรรมต่างกัน ศาลจะ [กำหนด] ลงโทษผู้นั้น [ตาม] ทุกกรรมเป็นกระทงความผิด [หรือรวมกัน] ไป หรือจะลงโทษเฉพาะกระทงที่หนักที่สุดก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด โทษจำคุกทั้งสิ้นจะต้องไม่เกินยี่สิบปี เว้นแต่เป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต [ส่วนการชั่งแทนค่าปรับทั้งสิ้นจะต้องไม่เกินสามปี]

หมวด ๘

การกระทำความผิดอีก

มาตรา ๘๕ ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่คดี [หรือ] ภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษคดี หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นหนึ่งในสามของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง

มาตรา ๘๖ ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดที่จำแนกไว้ในอนุมาตราต่อไปในอนุมาตราเดียวกันอีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่คดี [หรือ] ภายในเวลาสามปีนับแต่วันพ้นโทษคดี ถ้าความผิดครั้งแรกเป็น ความผิดซึ่ง ศาลพิพากษา ลงโทษจำคุก ไม่น้อยกว่าหกเดือน

หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นกึ่งหนึ่งของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง

(๑) ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๐ ถึงมาตรา ๑๒๘

(๒) ความผิดต่อเจ้าพนักงาน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๒๙ ถึงมาตรา ๑๓๕

(๓) ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๐ ถึงมาตรา ๑๕๗

(๔) ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๘ ถึงมาตรา ๑๘๕ และมาตรา ๑๘๗

(๕) ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา [๑๘๒] ๑๘๖ ถึงมาตรา ๒๐๐

(๖) ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับความสงบสุขของประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๐๔ ถึงมาตรา ๒๑๑

(๗) ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๑๒ ถึงมาตรา ๒๑๕ และมาตรา ๒๒๑ ถึงมาตรา ๒๒๕ มาตรา ๒๓๑ ถึงมาตรา ๒๓๓

(๘) ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับเงินตรา ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๕ ถึงมาตรา ๒๔๔ และความผิดเกี่ยวกับดวงตราเสตมป์และตัว ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔๕ ถึงมาตรา ๒๕๖ และความผิดเกี่ยวกับเอกสาร ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕๕ ถึงมาตรา ๒๖๔

(๙) ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับการค้า ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๕ ถึงมาตรา ๒๗๐

(๑๐) ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับเพศ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๘๐

(๑๑) ความผิดต่อชีวิต ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘๓ ถึงมาตรา ๒๘๕ และมาตรา ๒๘๘ และความผิดต่อร่างกายตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘๐ ถึงมาตรา ๒๘๔ ความผิดฐานทำให้แท้งลูก ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘๖ ถึงมาตรา ๒๘๘ และความผิดฐานทอดทิ้งเด็ก คนป่วยเจ็บหรือคนชรา ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๑ ถึงมาตรา ๓๐๓

(๑๒) ความผิดต่อเสรีภาพ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๔ ถึงมาตรา ๓๐๕ และมาตรา ๓๐๗ ถึงมาตรา ๓๑๕

(๑๓) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๑ ถึงมาตรา ๓๓๒ มาตรา ๓๓๔ ถึงมาตรา ๓๖๑

มาตรา ๘๑ ความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ความผิดหลุโทษ และความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่มอายุยังไม่เกินสิบเจ็ดปีนั้น ไม่ว่าจะได้กระทำในครั้งก่อนหรือครั้งหลัง ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษตามความในหมวดนี้

หมวด ๙

อายุความ

มาตรา ๘๘ ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมาขังศาล ภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ

(๑) ยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต [หรือ] จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกยี่สิบปี

(๒) สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปี แต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี

(๓) สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี

(๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือน[จน]ถึงหนึ่งปี

(๕) หนังสือ สำหรับ ความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่หนึ่ง เดือน ลงมา หรือต้องระวางโทษอย่างอื่น

ถ้าได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลแล้ว ผู้กระทำความผิด หลบหนีหรือวกลจริต และศาลสั่งงดการพิจารณาไต่สวนเกินกำหนดดังกล่าวแล้ว นับแต่วันหลบหนี หรือวันศาลสั่งงดการพิจารณา ก็ให้ถือว่าเป็นอันขาดอายุ ความเช่นกัน

มาตรา ๔๙ ภายใต้บังคับมาตรา ๔๘ ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ถ้า ผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำ ความผิด เป็นอันขาดอายุความ [แต่เมื่อร้องทุกข์แล้ว ให้ใช้อายุความตามมาตรา ๔๘]

มาตรา ๕๐ ในการฟ้องขอให้กักกัน ถ้าจะฟ้องภายหลังการฟ้องคดีอันเป็น มูลให้เกิดอำนาจฟ้องขอให้กักกัน ต้องฟ้องภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันฟ้อง กัดนั้น มิฉะนั้นเป็นอันขาดอายุความ

มาตรา ๕๑ เมื่อได้มีคำพิพากษา[อันเป็น]ถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ใด ผู้นั้นยังมี ได้รับโทษกัก [หรือ]ได้รับโทษแต่ยังไม่ครบถ้วนโดยหลบหนีก็ได้ ถ้ายังมีได้ตัวผู้ นั้นมาเพื่อรับโทษนับแต่วันที่มีคำพิพากษา[อันเป็น]ถึงที่สุด หรือนับแต่วันที่ผู้กระทำ ความผิดหลบหนี แล้วแต่กรณี เกินกำหนดเวลาดังต่อไปนี้ เป็นอันล่วงเลยการลง โทษ จะลงโทษผู้นั้นมิได้

(๑) ยี่สิบปี สำหรับโทษประหารชีวิต [หรือ]จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุก ยี่สิบปี

(๒) สิบห้าปี สำหรับโทษจำคุกกว่าเจ็ดปี แต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี

(๓) สิบปี สำหรับโทษจำคุกกว่าหนึ่งปี[จน]ถึงเจ็ดปี

(๔) ห้าปี สำหรับโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีลงมาหรือโทษอย่างอื่น

มาตรา ๕๒ การยึดทรัพย์สินใช้ค่าปรับหรือการกักขังแทนค่าปรับ ถ้ามิได้ ทำภายในกำหนดห้าปีนับแต่วันที่ได้มีคำพิพากษา[อันเป็น]ถึงที่สุด จะยึดทรัพย์สิน หรือกักขังไม่ได้

ความในวรรคก่อนมิได้ใช้บังคับในกรณีการกักขังแทนค่าปรับ ซึ่งทำต่อ
เนื่องกับการลงโทษจำคุก

มาตรา ๕๓ เมื่อได้มีคำพิพากษา[อันเป็น]ถึงที่สุดให้กักกันผู้ใด ถ้าผู้นั้นยัง
มิได้รับการกักกันคดี [หรือ]ได้รับการกักกันแต่ยังไม่ครบถ้วนโดยหลบหนีคดี ถ้า
พ้นกำหนดสามปีนับแต่วันพ้นโทษโดยได้รับโทษตาม คำพิพากษา แล้วหรือโดยล่วง
เลยการลงโทษ หรือนับแต่วันที่ผู้นั้นหลบหนีระหว่างเวลาที่ต้องกักกัน เป็นอัน
ล่วงเลยการกักกัน จะกักกันผู้นั้นไม่ได้

มาตรา ๕๔ การบังคับตามคำสั่งของศาลตามความในมาตรา ๔๕ หรือการร้อง
ขอให้ศาล สั่งให้ใช้เงินเมื่อผู้ทำ ทัศนทัศน์ ประพฤติผิดทัศนทัศน์ตาม ความใน มาตรา
๔๖ นั้น ถ้ามิได้บังคับหรือร้องขอภายใน กำหนดสอง ปีนับแต่วันที่ศาล มีคำสั่งหรือ
นับแต่วันที่ผู้ ทำทัศนทัศน์ประพฤติผิดทัศนทัศน์ จะบังคับหรือร้องขอมิได้

ลักษณะ ๒

บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดลหุโทษ

มาตรา ๕๕ ความผิดลหุโทษ คือความผิดซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
หนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน[สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับเช่นว่ามานด้วย
กัน

มาตรา ๕๖ บทบัญญัติในลักษณะ ๑ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดลหุโทษด้วย
เว้นแต่บทบัญญัติไว้ในสามมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๕๗ การกระทำความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายนี้ แม้กระทำ
โดยไม่มีเจตนาก็เป็นความผิด เว้นแต่ตามบทบัญญัติความผิดนั้นจะ[ได้]มีความ
บัญญัติ[ไว้]ให้เห็นเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๕๘ ผู้ใดพยายามกระทำความผิดลหุโทษ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา ๕๙ ผู้สนับสนุนในความผิดลหุโทษไม่ต้องรับโทษ

ภาค ๒

ความผิด

ลักษณะ ๑

ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร

หมวด ๑

ความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท

และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

มาตรา ๑๐๐ ผู้ใดปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์ ต้องระวางโทษประหาร

ชีวิต

ผู้ใดพยายามกระทำการเช่นนั้น ต้องระวางโทษ[อย่าง]เช่นเดียวกัน

ผู้ใดกระทำการใดอันเป็นการเตรียม[การ]เพื่อปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์หรือรู้ว่ามีผู้จะปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์ กระทำการใดอันเป็นการช่วยปกปิดไว้ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา ๑๐๑ ผู้ใดกระทำการประทุษร้ายต่อพระองค์หรือเสรีภาพของพระมหากษัตริย์ ต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดพยายามกระทำการเช่นนั้น ต้องระวางโทษ[อย่าง]เช่นเดียวกัน

ถ้าการกระทำนั้นมลลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายแก่พระชนม์ ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต

ผู้ใดกระทำการใดอันเป็นการเตรียม[การ]เพื่อ[กระทำการ]ประทุษร้ายต่อพระองค์หรือเสรีภาพของพระมหากษัตริย์ หรือรู้ว่ามีผู้จะกระทำการประทุษร้าย

ต่อพระองค์หรือเสรีภาพของพระมหากษัตริย์ กระทำการใดอันเป็นการช่วยปกปิดไว้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบหกปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๑๑๒ ผู้ใดปลงพระชนม์พระราชันหรือรัชทายาท หรือฆ่าผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ต้องระวางโทษประหารชีวิต

ผู้ใดพยายามกระทำการเช่นนั้น ต้องระวางโทษ[อย่าง]เช่นเดียวกัน

ผู้ใดกระทำการใดอันเป็นการตระเตรียม[การ]เพื่อปลงพระชนม์พระราชันหรือรัชทายาท หรือเพื่อฆ่าผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ หรือร่วมมือผู้ จะปลงพระชนม์พระราชันหรือรัชทายาท หรือจะฆ่าผู้ สำเร็จราชการแทนพระองค์ กระทำการใดอันเป็นการช่วยปกปิดไว้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๑๑๓ ผู้ใดกระทำการประทุษร้ายต่อพระองค์หรือเสรีภาพของพระราชันหรือรัชทายาท หรือต่อร่างกายหรือเสรีภาพของผู้ สำเร็จราชการแทนพระองค์ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบหกปีถึงยี่สิบปี

ผู้ใดพยายามกระทำการเช่นนั้น ต้องระวางโทษ[อย่าง]เช่นเดียวกัน

ถ้ากระทำการนั้นมีลักษณะอันน่า จะเป็นอันตราย แก่พระชนม์ หรือชีวิตผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดกระทำการใดอันเป็นการตระเตรียม[การ]เพื่อ[กระทำการ]ประทุษร้ายต่อพระองค์หรือเสรีภาพของพระราชันหรือรัชทายาท หรือต่อร่างกายหรือเสรีภาพของผู้ สำเร็จราชการแทนพระองค์ หรือร่วมมือผู้ จะประทุษร้ายต่อพระองค์หรือเสรีภาพของพระราชันหรือรัชทายาท หรือประทุษร้ายต่อร่างกายหรือเสรีภาพของผู้ สำเร็จราชการแทนพระองค์ กระทำการใดอันเป็นการช่วยปกปิดไว้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๑๑๔ ผู้ใดเป็นผู้ สนับสนุนในการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๐๐ ถึงมาตรา ๑๐๓ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น

มาตรา ๑๑๕ ผู้ใดหมิ่นประมาท ดูหมิ่นหรือแสดงความอาฆาตมาดร้าย

[ต่อ]พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาทหรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี

หมวด ๒

ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร

มาตรา ๑๐๖ ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย

เพื่อ

(๑) ล้มล้างหรือเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ

(๒) ล้มล้างอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร หรืออำนาจตุลาการแห่ง
รัฐธรรมนูญ หรือทำให้ใช้อำนาจดังกล่าวไม่ได้ หรือ

(๓) แบ่งแยกราชอาณาจักรหรือยึดอำนาจปกครองในส่วนหนึ่ง ส่วนใด
แห่งราชอาณาจักร

ผู้กระทำความผิดฐานเป็นกบฏ ต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือ
จำคุกตลอดชีวิต

มาตรา ๑๐๗ ผู้ใดสะสมกำลังพลหรืออาวุธ เตรียมการอื่นใด หรือ
สมคบกันเพื่อเป็นกบฏ หรือกระทำความผิดใดๆ อันเป็นส่วนหนึ่งของแผนการเพื่อ
เป็นกบฏ หรือยุยงราษฎรให้เป็นกบฏ หรือรู้ว่ามีผู้จะเป็นกบฏ แล้วกระทำการใด
อันเป็นการช่วยปกปิดไว้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี

มาตรา ๑๐๘ ผู้ใดยุยงทหารหรือตำรวจให้หนีราชการ ให้ละเลยไม่กระ
ทำการตามหน้าที่หรือให้ก่อการกบฏ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี

ถ้าความผิดนั้นได้กระทำลง โดยมุ่งหมายจะบ่อนให้วินัยและสมรรถภาพ
ของกรมกองกลาโหมหรือกองตำรวจ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
สิบปี

มาตรา ๑๐๙ ผู้ใดกระทำให้ปรากฏแก่ประชาชนด้วยวาจา หนังสือ หรือ

วิธีอันใดอันมิใช่เป็นการกระทำภายใน [เจตนาธรรม] ความมุ่งหมายแห่งรัฐธรรมนุญ หรือมิใช่เพื่อแสดงความกตเวทิต์หรือติชมโดยสุจริต

(ก) ๑) เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในกฎหมายแผ่นดินหรือรัฐบาล โดยใช้กำลังข่มขู่ใจ หรือใช้กำลังประทุษร้าย

(ข) ๒) เพื่อให้เกิดความปั่นป่วนหรือกระด้างกระเดื่องในหมู่ประชาชน ถึงขนาดที่จะก่อความไม่สงบขึ้นในราชอาณาจักร หรือ

(ค) ๓) เพื่อให้ประชาชนล่วงละเมิดกฎหมายแผ่นดิน
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี

มาตรา ๑๑๐ ผู้ใดยุยง หรือจัดให้เกิดการร่วมกันหยุดงาน การร่วมกันปิดงานงดจ้างหรือการร่วมกันไม่ยอมค้าขายหรือติดต่อทางธุรกิจกับบุคคลใด ๆ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในกฎหมายแห่งรัฐ เพื่อบังคับรัฐบาลหรือเพื่อข่มขู่ประชาชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกิน [สอง] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดทราบความมุ่งหมายดังกล่าว และเข้ามามีส่วนหรือเข้าช่วยในการร่วมกันหยุดงาน การร่วมกันปิดงานงดจ้างหรือการร่วมกันไม่ยอมค้าขายหรือติดต่อทางธุรกิจกับบุคคลใด ๆ นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่นห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดทราบความมุ่งหมายดังกล่าว และใช้กำลังประทุษร้าย ขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือทำให้หวาดกลัวด้วยประการใด ๆ เพื่อให้บุคคลเข้ามามีส่วนหรือเข้าช่วยในการร่วมกันหยุดงาน การร่วมกันปิดงานงดจ้างหรือการร่วมกันไม่ยอมค้าขายหรือติดต่อทางธุรกิจกับบุคคลใด ๆ นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑๑ ผู้ใดกระทำการใด ๆ ต่อธงหรือเครื่องหมายอันใดอันมีความหมายถึงรัฐ เพื่อเหยียดหยามประเทศชาติ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ

ปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หมวด ๓

ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร

มาตรา ๑๑๒ ผู้ใดกระทำการใด ๆ เพื่อให้ราชอาณาจักรหรือส่วนหนึ่ง ส่วนใดของราชอาณาจักรตกไปอยู่ใต้อำนาจอิทธิพลของรัฐต่างประเทศ [โดยใช้กำลัง/ประทุษร้าย] หรือเพื่อให้เอกราชของรัฐ [เป็นอันตราย] เสื่อมเสียไป ต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต .

มาตรา ๑๑๓ ผู้ใดคบคิดกับบุคคลซึ่งกระทำการเพื่อประโยชน์ของรัฐต่างประเทศ ด้วยความประสงค์ที่จะก่อให้เกิดการดำเนินการ [ในทางสงคราม] รบต่อรัฐหรือในทางอื่นที่เป็นปรปักษ์ต่อรัฐ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๑๑๔ คนไทยคนใดกระทำการรบต่อประเทศ หรือเข้าร่วมเป็นข้าศึกของประเทศ ต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา ๑๑๕ ผู้ใดกระทำการใด ๆ เพื่ออุปการแก่การดำเนินการรบ หรือ การเตรียมการรบของข้าศึก ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี

ถ้าการอุปการนั้นเป็นการ

(๑) ทำให้มีม้อค้าย สนามบิน ยานรบ ยานพาหนะ ทางคมนาคม สิ่งที่ใช้ในการสื่อสาร ยุทธภัณฑ์ เสาขึงอาหาร อู่เรือ อาคารถือ หรือสิ่งอื่นใดสำหรับใช้ในการสงครามใช้การไม่ได้หรือตกไปอยู่ในเงื้อมมือของข้าศึก

(๒) ขู่มหากรให้ ก่อการกำเริบ ละเลยไม่กระทำการตามหน้าที่ ก่อการกำเริบ หน้าที่ราชการ หรือละเมิดวินัย

(๓) กระทำจารกรรม นำหรือแนะทางให้ข้าศึก หรือ

(๔) กระทำโดยประการอื่นใดให้ชักจูงไปบริษัใน การ [ระบุ] แบบ

ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา ๑๑๖ ผู้ใดกระทำการใด ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อความ เอกสารหรือ
สิ่งใด ๆ อันปกปิดไว้เป็นความลับสำหรับความปลอดภัยของประเทศ ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินสิบปี

มาตรา ๑๑๗ ผู้ใดกระทำ [ด้วย/ประ] การใด ๆ เพื่อให้ผู้อื่นล่วงรู้หรือได้
ไปซึ่งข้อความ เอกสารหรือสิ่งใด ๆ อันปกปิดไว้เป็นความลับสำหรับความปลอดภัย
ของประเทศ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี

ถ้าความผิดนั้นได้กระทำในระหว่างประเทศ อยู่ใน การรบหรือการสงคราม
ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี

ถ้าความผิดดังกล่าว มาในสองวรรคก่อน ได้กระทำเพื่อ ให้รัฐต่าง ประเทศ
ได้ประโยชน์ ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา ๑๑๘ ผู้ใดปลอม ทำเทียมขึ้น กักไว้ ซ่อนเร้น ปิดบัง ยักย้าย
[หรือ] ทำลาย หรือทำให้สูญ [ไป] หายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งเอกสารหรือแบบใด ๆ
อันเกี่ยวกับส่วนได้เสียของรัฐในการระหว่างประเทศ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
สิบปี

มาตรา ๑๑๙ ผู้ใดได้รับมอบหมายจากรัฐบาล ให้กระทำการกิจการของรัฐกับ
รัฐบาลต่างประเทศ ถ้าและโดยทุจริตไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย ต้อง
ระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี

มาตรา ๑๒๐ ผู้ใดกระทำการใด ๆ เพื่อให้เกิดเหตุร้ายแก่ประเทศจาก
ภายนอก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี

ถ้าเหตุร้ายเกิดขึ้น ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอด
ชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี

มาตรา ๑๒๑ ผู้ใดเตรียมการหรือพยายามกระทำความผิดใด ๆ ใน

หมวดนี้[ไม่มีความผิด]ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น

มาตรา ๑๒๒ ผู้ใดเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดใด ๆ ในหมวดนี้ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น

หมวด ๔

ความผิดต่อสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศ

มาตรา ๑๒๓ ผู้ใดทำร้ายร่างกายหรือประทุษร้ายต่อเสรีภาพของราชาธิบดี ราชินี ราชสามี รัชทายาทหรือประมุขแห่งรัฐต่างประเทศ [ขณะอยู่ในราชอาณาจักร] ซึ่งมีสัมพันธไมตรี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี

ผู้ใดพยายามกระทำการเช่นนั้น ต้องระวางโทษอย่างเดียวกัน

มาตรา ๑๒๔ ผู้ใดทำร้ายร่างกายหรือประทุษร้ายต่อเสรีภาพของผู้แทนรัฐต่างประเทศซึ่งได้รับแต่งตั้งให้มาสู่พระราชสำนัก [อาณาจักรขณะอยู่ในราชอาณาจักร] ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี

ผู้ใดพยายามกระทำการเช่นนั้น ต้องระวางโทษอย่างเดียวกัน

มาตรา ๑๒๕ ผู้ใดฆ่าหรือพยายามฆ่าบุคคลหนึ่งบุคคลใดตั้งระบุไว้ในมาตรา ๑๒๓ [และ] หรือมาตรา ๑๒๔ [ขณะอยู่ในราชอาณาจักร] ต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา ๑๒๖ ผู้ใดหมิ่นประมาท คุกคามหรือแสดงความอาฆาตมาดร้าย [ต่อ] ราชาธิบดี ราชินี ราชสามี รัชทายาทหรือประมุขแห่งรัฐต่างประเทศ [ขณะอยู่ในราชอาณาจักร] ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันบาทหรือชกษา หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๒๗ ผู้ใดหมิ่นประมาท คุกคามหรือแสดงความอาฆาตมาดร้าย [ต่อ] ผู้แทนรัฐต่างประเทศซึ่งได้รับแต่งตั้งให้มาสู่พระราชสำนัก [อาณาจักรขณะอยู่ใน

ในราชอาณาจักร] ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าพัน
บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๒๘ ผู้ใดกระทำการใด ๆ ต่อธง หรือเครื่องหมายอื่นใดอันมี
ความหมายถึงรัฐต่างประเทศซึ่งมีสัมพันธไมตรี เพื่อเหยียดหยามรัฐนั้น ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน สองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำ
ปรับ

ลักษณะ ๒

ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับการปกครอง

หมวด ๑

ความผิดต่อเจ้าพนักงาน

มาตรา ๑๒๘ ผู้ใดคนหนึ่งเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะได้กระทำการตามหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน [รวม] หนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๒๙ ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน [โดยรู้ว่าเป็นความเท็จ] ซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน [รวม] หนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๓๐ ผู้ใดต่อสู้หรือขัดขวางเจ้าพนักงาน หรือผู้ซึ่งต้องช่วยเจ้าพนักงานตามกฎหมายในการปฏิบัติการตามหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน [รวม] หนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการต่อสู้หรือขัดขวางนั้น ได้กระทำโดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๓๑ ผู้ใดข่มขืนใจเจ้าพนักงานให้ปฏิบัติการอันมิชอบด้วยหน้าที่ หรือให้ละเว้นการปฏิบัติการตามหน้าที่ โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน [รวม] สี่ปี หรือปรับไม่เกินหนึ่ง [พัน] หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๓๒ ถ้าความผิดตามมาตรา ๑๓๑ วรรคสอง หรือมาตรา ๑๓๑ ได้กระทำโดยมีอาวุธ หรือโดย [รวม] โดย ร่วม [เมื่อ] กระทำความผิดด้วยกัน [ระ]

หว่างบุคคล] ตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน [สี่] ห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้ากระทำโดยอ้างอำนาจของยหรือช่องโงร ไม่ว่าจะยหรือช่องโงรนั้นจะมีอยู่หรือไม่ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุก [ไม่เกินเจ็ด] ตั้งแต่สองปีถึงสี่ปี และปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๑๓๔ ผู้ใด ถอน ทำลาย หรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งตราหรือเครื่องหมาย อันเจ้าพนักงานได้ประทับหรือหมายไว้ที่สิ่งใด ๆ ในการปฏิบัติการตามหน้าที่ เพื่อเป็นหลักฐานในการยึด อายัดหรือรักษา สิ่งนั้น ๆ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๓๕ ผู้ใด ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหาย หรือไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินหรือเอกสารใด ๆ อัน [ตำรวจ] เจ้าพนักงานได้ยึด [หรือ] รักษาไว้หรือสั่งให้ส่งเพื่อเป็นพยานหลักฐาน หรือเพื่อบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย ไม่ว่าเจ้าพนักงานจะรักษาทรัพย์สินหรือเอกสารนั้นไว้เอง หรือสั่งให้ผู้อื่นหรือผู้อื่นส่งหรือรักษาไว้ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๓๖ ผู้ใด เรียก รับ หรือ [ตกลง] ยอมจะรับ ทรัพย์สินหรือประโยชน์อันใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เป็นการตอบแทนในการที่จะชูงใจหรือได้ชูงใจเจ้าพนักงาน สมาชิกสภาเทศบาลแห่งรัฐ สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาลโดยวิธีอันทุจริตหรือผิดกฎหมาย หรือโดยอิทธิพลของตน ให้กระทำการหรือไม่กระทำการในหน้าที่อันเป็นคุณหรือเป็นโทษแก่บุคคลใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๓๗ ผู้ใด ให้ ขอให้ หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อันใดแก่เจ้าพนักงาน สมาชิกสภาเทศบาลแห่งรัฐ สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมา

ชิกสภาเทศบาล เพื่อขู่ใจให้กระทำ ละเว้นการกระทำหรือประวิงการกระทำ[ใด
ในตำแหน่งหรือให้กระทำการใด] อันมิชอบด้วยหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี
หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๓๘ ผู้ใดแสดงตนเป็นเจ้าของพนักงาน และกระทำการเป็นเจ้าของ
พนักงาน โดยตนเองมิได้เป็นเจ้าของพนักงานที่อำนาจกระทำการนั้น ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เจ้าพนักงานผู้ใดได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติตาม ตำแหน่งหน้าที่ต่อไปแล้ว
ยังฝ่าฝืนกระทำการใด ๆ ในตำแหน่งหน้าที่นั้น ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ใน
วรรคก่อนคู่กัน

มาตรา ๑๓๙ ผู้ใดไม่มีสิทธิที่จะสวมเครื่องแบบหรือ ประดับเครื่อง หมาย
ของเจ้าพนักงาน สมาชิกสภาเทศบาลตำบล ภูมิภาคแห่งรัฐ สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิก
สภาเทศบาล หรือไม่มีสิทธิใช้ยศ ตำแหน่ง [ยศ] [หรือ] เครื่องราชอิสริยาภรณ์หรือ
สิ่งที่มีหมายถึงเครื่องราชอิสริยาภรณ์ กระทำการเช่นนั้นเพื่อบุคคลอื่นเชื่อว่าตน
มีสิทธิ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือ
ทั้งจำทั้งปรับ

หมวด ๒

ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ

มาตรา ๑๔๐ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน มหนาทขอ ทำ จัดการหรือรักษา
ทรัพย์สินใด เว้นแต่ทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือเป็นของบุคคลอื่นโดยชอบด้วย
หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์สินนั้นเสีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และ
ปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๑๔๑ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจ ในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่ม

ชื่นใจหรือจูงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์ใด
แก่ตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปีและปรับไม่เกินสองหมื่น
ห้าพันบาท

มาตรา ๑๔๒ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน สมาชิกสภาธิบดีบัญญัติแห่งรัฐ สมาชิก
สภาจังหวัดหรือสมาชิกสภาเทศบาล เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือ
ประโยชน์ใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อก่อทำหรือละเว้นการกระทำ
ใดในตำแหน่ง ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินเจ็ดปีและปรับไม่เกิน [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๔๓ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงานกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดใน
ตำแหน่ง โดยเห็นแก่ทรัพย์สินหรือประโยชน์ใด ซึ่งคนใดเรียก รับหรือยอมจะ
รับไว้ก่อนที่ตนได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานในตำแหน่งนั้น ต้องระวางโทษ [ดังที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๑๔๒] จำคุกไม่เกินเจ็ดปีและปรับไม่เกินหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๔๔ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่ ซื่อ ทำ จดการหรือรักษา
ทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตอันเป็นการเสียหายแก่รัฐ เทศบาล
สุขาภิบาล หรือเจ้าของทรัพย์สินนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกิน
[สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๔๕ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่จัดการหรือดูแลกิจการใด เข้า
มีส่วนได้เสียเพื่อประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่นเองด้วยกิจการนั้น ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำ
ทั้งปรับ

มาตรา ๑๔๖ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่ขายทรัพย์สิน จำหน่ายเงิน
กว่าที่ควรขายเพื่อประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
เจ็ดปี และปรับไม่เกิน [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๔๗ ผู้ใดเป็นเจ้าของงานพิมพ์หรือแสดงว่าตนมีหน้าที่เรียกเก็บ หรือตรวจสอบภาษีอากร ค่าธรรมเนียมหรือเงินอื่นใด โดยทุจริตเก็บหรือละเว้นไม่เรียกเก็บภาษีอากร ค่าธรรมเนียม หรือเงินนั้น [โดยทุจริต] หรือกระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้พิมพ์งานที่เสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมนั้น มีต้องเสียหรือเสียน้อยไปกว่าที่จะต้องเสีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปีและปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๑๔๘ ทวิ ผู้ใดเป็นเจ้าของงานพิมพ์ที่กำหนดราคาทรัพย์สินหรือสินค้าใดๆ เพื่อเรียกเก็บอากรหรือค่าธรรมเนียมตามกฎหมาย โดยทุจริตกำหนดราคาทรัพย์สินหรือสินค้านั้น เพื่อให้พิมพ์งานที่เสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมนั้น มีต้องเสีย หรือเสียน้อยไปกว่าที่จะต้องเสีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปีและปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๑๔๘ ตร ผู้ใดเป็นเจ้าของงานพิมพ์ที่ตรวจสอบบัญชีตามกฎหมาย โดยทุจริตแนะนำ กระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อให้มีการละเว้นการลงรายการในบัญชี ลงรายการเท็จในบัญชี แก้ไขบัญชีหรือซ่อนเร้นหรือทำหลักฐานในการลงบัญชี อันจะเป็นผลให้การเสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมนั้น มีต้องเสีย หรือเสียน้อยกว่าที่จะต้องเสีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปีและปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๑๔๘ ผู้ใดเป็นเจ้าของงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกิน [สองพัน] หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๔๘ ผู้ใดเป็นเจ้าของงาน ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้

สูญหายหรือทำให้ [ได้] ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินหรือเอกสารใดอันเป็นหน้าที่ ของคนที่ จะปกครองหรือรักษาไว้ หรือยินยอมให้ผู้อื่นกระทำการเช่นนั้น ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกิน [รวม] หนึ่งหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๕๐ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่ดูแลรักษาทรัพย์สินหรือเอกสาร ใด กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ โดยกลอน ทำลายหรือทำให้ไร้ประโยชน์ หรือ โดยยินยอมให้ผู้อื่นกระทำเช่นนั้น ซึ่งตราหรือเครื่องหมายอันเจ้าพนักงานได้ประทับ หรือหมายไว้ที่ทรัพย์สินหรือเอกสารนั้นในการปฏิบัติการตามหน้าที่ เพื่อเป็นหลัก ฐานในการยึดหรือรักษาสิ่งนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๕๑ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่รักษาหรือใช้ดวงตราหรือดวง ตราของราชการหรือของผู้อื่น กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ โดยใช้ดวงตราหรือ รอยตรานั้น หรือโดยยินยอมให้ผู้อื่นกระทำเช่นนั้น [ในประการที่] ซึ่งน่าจะทำให้ ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๕๒ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่ทำเอกสาร กรอกข้อความลง ในเอกสารหรือดูแลรักษาเอกสาร กระทำการปลอมเอกสารโดยอาศัยโอกาสที่ ตนมีหน้าที่นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกิน สองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๑๕๓ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสาร หรือ กรอกข้อความลงในเอกสาร [ในการปฏิบัติการตามหน้าที่] กระทำการดังต่อไปนี้ ใน การปฏิบัติการตามหน้าที่

- (๑) รับรองเป็นหลักฐาน [โดยความเท็จ]ว่า ตนได้กระทำการอย่างใด อย่างหนึ่งขึ้น หรือว่าการอย่างใดอย่างหนึ่งได้กระทำต่อหน้าตน อันเป็นความเท็จ
- (๒) รับรองเป็นหลักฐานว่าได้มีการแจ้งซึ่งข้อความอันมิได้มีการแจ้ง

(๓) ละเว้นไม่จดข้อความซึ่งตนมีหน้าที่ต้องรับจด หรือจดเปลี่ยนแปลงข้อความเช่นนั้น หรือ

(๔) [ด้วยวิธีใดๆ] รับรองเป็นหลักฐาน [โดยความเท็จ] ซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริง [แห่งข้อ] อันเป็นความเท็จ [จริงนั้น]

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกิน [สาม] หมื่น บาท

มาตรา ๑๕๔ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่ในการไปรษณีย์ โทรเลขหรือโทรศัพท์ กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ดังต่อไปนี้ [โดยมิชอบ]

(๑) เปิด หรือยอมให้ผู้อื่นเบียดจหนายหรือส่งอันที่ส่งทางไปรษณีย์หรือโทรเลข

(๒) ทำลาย [หรือ] ทำให้สูญหายหรือยอมให้ผู้อื่นทำลายหรือทำให้สูญหายซึ่งจดหมายหรือส่งอันที่ส่งทางไปรษณีย์หรือโทรเลข

(๓) กัก [หรือ] ส่งไปผิดทาง หรือส่งให้แก่บุคคลซึ่งรู้ว่ามิใช่เป็นผู้ควรรับซึ่งจดหมายหรือส่งอันที่ส่งทางไปรษณีย์หรือโทรเลข หรือ

(๔) เปิดเผยข้อความที่ส่งทางไปรษณีย์ ทางโทรเลขหรือทางโทรศัพท์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หมื่น บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๕๕ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน รู้หรืออาจรู้ความลับในราชการ กระทำโดยประการใดๆ อันมิชอบด้วยหน้าที่ให้ผู้อื่นล่วงรู้ความลับนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี ปรับไม่เกิน หมื่น บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๕๖ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่ปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายหรือคำสั่ง ซึ่งได้สั่งเพื่อบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย บังคับหรือขัดขวางมิให้การเป็นไปตามกฎหมายหรือคำสั่งนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน สองพัน บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๕๗ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน [สมคบกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป] ละทิ้งงาน หรือกระทำการอย่างใด ๆ เพื่อให้งานหยุดชะงักหรือเสียหาย โดยร่วมกระทำการเช่นนี้ด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดนั้นได้กระทำให้เกิด การเปลี่ยนแปลงในกฎหมาย แห่ง รัฐ [หรือ] เพื่อบังคับรัฐบาลหรือเพื่อข่มขู่ประชาชน ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

ลักษณะ ๓

ความผิดเกี่ยว[ด้วยกิจ]กับการ[ฝ่าย]ยุติธรรม

หมวด ๑

ความผิดต่อเจ้าพนักงานใน[กิจ]การ[ฝ่าย]ยุติธรรม

มาตรา ๑๕๘ ผู้ใด ให้ ขอร้องหรือรับว่าจะให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่เจ้าพนักงานในตำแหน่งตุลาการ พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวน เพื่อจูงใจให้กระทำ ละเว้นการกระทำหรือประวิงการกระทำใด (ในตำแหน่ง หรือให้กระทำการใด) อันมีขอบด้วยหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีและปรับไม่เกิน [สาม]หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยบาท

[มาตรา ๑๕๘ ผู้ใดไม่ยอมรับหรือหลีกเลี่ยงเพื่อไม่รับหมาย หรือคำสั่งของพนักงานสอบสวน หรือพนักงานอัยการซึ่งได้ออกตามกฎหมาย ให้ผู้นั้นมาให้ถ้อยคำหรือให้ผู้นั้นส่งทรัพย์สินหรือเอกสารใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ]

[มาตรา ๑๕๙ ผู้ใดไม่ยอมรับหรือหลีกเลี่ยงเพื่อไม่รับหมายของศาลซึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ส่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสามร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ]

มาตรา ๑๖๑ ผู้ใดขัดขืนคำสั่งตามกฎหมายของพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ ซึ่งให้มาเพื่อให้ถ้อยคำ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกิน [สองร้อย]หมื่นหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖๒ ผู้ใดขัดขืนคำสั่งบังคับ ตามกฎหมาย ของพนักงาน สอบสวนหรือพนักงานอัยการ ซึ่งให้สั่งหรือจัดการส่งทรัพย์สินหรือเอกสารใด ให้สาบาน ปฏิญาณหรือให้ให้ถ้อยคำ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย]หมื่นหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖๓ ผู้ใดขจัดงานหมายหรือคำสั่งของศาลให้มาให้อยู่คำหรือ
เบี่ยงความหรือให้ส่งทรัพย์สินหรือเอกสารใดในการพิจารณาคดี ต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกิน [สาม] หมื่นพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖๔ ผู้ใดขัดขืนคำสั่งศาลให้สาบาน ปฏิญาณ ให้้อยู่คำหรือ
เบี่ยงความ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน [สาม] หมื่นพันห้า
ร้อยบาท

มาตรา ๑๖๕ ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญา [โดยรู้ว่
เท็จ] แก่เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญา พนักงานสอบสวนหรือพนักงาน
อัยการซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี
หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖๖ ผู้ใดรู้ว่ามีได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น แจ้งข้อความ
แก่เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญาหรือพนักงานสอบสวนว่า ได้มีการกระ
ทำความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่นพันห้า
ร้อยบาท

มาตรา ๑๖๗ ถ้าการแจ้งข้อความตามมาตรา ๑๖๕ หรือ [การแจ้งข้อความ
ตาม] มาตรา ๑๖๖ เป็นการเพ้อจะแกล้งให้บุคคลใดต้อง ถูกบังคับตาม วิชาการ เพอ
ความปลอดภัย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่น
พันห้าร้อยบาท

ถ้าการแจ้งตามความในวรรคแรกเป็นการเพ้อจะแกล้งให้บุคคลใดต้องรับ
โทษหรือรับโทษหนักขึ้น ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกิน
หมื่นหมื่นสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๖๘ ผู้ใดเอาความ [โดยรู้ว่] อันเป็นเท็จ ฟ้องผู้อื่นต่อศาลว่ากระทำ
ความผิดอาญา หรือว่ากระทำความผิดอาญารงกว่าที่ เป็นความจริง ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกิน หมื่นหมื่นสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๖๙ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๑๖๘ แล้วลุแก่อภัยต่อศาล และขอถอนฟ้องหรือแก้ฟ้องก่อนมีคำพิพากษา ให้ศาลลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้หรือศาลจะไม่ลงโทษเลยก็ได้

มาตรา ๑๗๐ ผู้ใดเบิกความ [ในการพิจารณาคดี โดยเขาความที่รู้ว่า] อันเป็นเท็จ [มาแสดง] ในการพิจารณาคดีต่อศาล ถ้าความเท็จนั้นเป็นข้อสำคัญในคดี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดดังกล่าวในวรรคก่อน ได้กระทำการในการพิจารณาคดีอาญา ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีและปรับไม่เกิน [สาม] หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๗๑ ผู้ใดซึ่งเจ้าพนักงานในตำแหน่งตุลาการ พนักงานอัยการ หรือพนักงานสอบสวน ให้แปลข้อความหรือความหมายใด [แก่สิ่ง] แปลข้อความหรือความหมายนั้นให้ผิดไปในข้อสำคัญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗๒ ผู้ใดทำ [ข้อเท็จจริง] พยานหลักฐานอันเป็นเท็จ เพื่อให้พนักงานผู้สอบสวนคดีอาญาหรือพนักงานสอบสวนเชื่อว่ามีความผิดอาญาอย่างใดเกิดขึ้น หรือเชื่อว่าความผิดอาญาที่เกิดขึ้นร้ายแรงกว่าที่เป็นความจริง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน [สาม] สิบปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗๓ ผู้ใดนำสืบ หรือแสดงพยานหลักฐาน [ซึ่งรู้ว่า] อันเป็นเท็จ ในการพิจารณาคดี ถ้าเป็นพยานหลักฐานในข้อสำคัญในคดีนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน [ห้า] สิบปี หรือปรับไม่เกิน [สอง] หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดดังกล่าวในวรรคก่อน ได้กระทำการในการพิจารณาคดีอาญา ผู้

กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีและปรับไม่เกิน [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๗๔ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๖๗ มาตรา ๑๖๘ มาตรา ๑๖๙ มาตรา ๑๗๑ หรือ มาตรา ๑๗๓

(๑) เป็นการกระทำในกรณีแห่งข้อหาว่าผู้ใดกระทำความผิดที่ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีขึ้นไป ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่นห้าพันห้าร้อยบาทถึง [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

(๒) เป็นการกระทำในกรณีแห่งข้อหาว่าผู้ใดกระทำความผิดที่ระวางโทษถึงประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อยบาทถึง สามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๗๕ ผู้ใดกระทำความผิดมาตรา ๑๗๐ หรือมาตรา ๑๗๑ แล้วถูกลงโทษ และกลับแจ้งความจริงต่อศาลหรือเจ้าพนักงานก่อนจับค่าเบี่ยงความหรือการแปล ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา ๑๗๖ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๑๗๐ มาตรา ๑๗๑ หรือมาตรา ๑๗๓ แล้วถูกลงโทษ และกลับแจ้งความจริงต่อศาล หรือเจ้าพนักงานก่อนมีคำพิพากษาและก่อนตนถูกฟ้องในความผิดที่ได้กระทำ [ให้] ศาลจะ ลงโทษ น้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ [หรือศาลจะไม่ลงโทษเลย] ก็ได้

มาตรา ๑๗๗ ผู้ใดเพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่นให้ต้องรับโทษ หรือให้รับโทษน้อยลงทำลาย ซ่อนเร้นเอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งพยานหลักฐานในการกระทำความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗๘ ผู้ใดทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินหรือเอกสารใดที่ได้ส่งไว้ต่อศาล หรือที่ศาลให้รักษาไว้ในกรณีพิจารณาคดี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗๕ ผู้ใดทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือ
ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินที่ [ตนรู้] ได้มีคำพิพากษาให้รับ ต้องระวางโทษจำคุกไม่
เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗๖ ผู้ใดเพื่อจะ [กัน] มิให้การเป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำ
สั่งของศาล ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือไร้ประโยชน์ซึ่ง
ทรัพย์สินที่ถูกต้องหรืออายุดี หรือที่ตนรู้ว่าน่าจะถูกต้องหรืออายุดี ต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗๗ ผู้ใดทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือ
ไร้ประโยชน์ซึ่งพินัยกรรมหรือเอกสารใดของผู้อื่น ในประการที่มันจะเกิดความเสีย
หายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่ง
หมื่นสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๗๘ ผู้ใดช่วยผู้อื่นซึ่ง [ตนรู้] เป็นผู้กระทำความผิดหรือเป็น
ผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดอันมิใช่ความผิดลหุโทษ [หรือความผิดที่ได้กระทำโดยประ
มาท] เพื่อไม่ให้ต้องโทษ โดยให้พยานแก่ผู้นั้น [หรือ] โดยซ่อน หรือโดยช่วยผู้
นั้นด้วยประการใดเพื่อไม่ให้ถูกจับกุม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับ
ไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗๙ ผู้ใดหลบหนีไประหว่างที่ถูกคุมขังตามอำนาจของศาลหรือ
ของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญาหรือพนักงานสอบสวน ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดดังกล่าวมาในวรรคก่อน ได้กระทำโดยแก๊งค์กุมขัง [หรือ]
โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดย [สมคบ
กัน] ร่วมกันมีจำนวน กระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้กระทำต้อง

ระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๘๔ ผู้ใดกระทำความผิดโดยประการใด (โดยมิชอบ) ให้ผู้ที่ถูกคุมขังตามอำนาจของศาล [หรือ] ของเจ้าพนักงานผู้มอำนาจสืบสวนคดีอาญาหรือพนักงานสอบสวน หลุดพ้นจากการคุมขังไป ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ที่ถูกหลุดพ้นจากการคุมขังไปนั้น เป็นบุคคลที่ต้องคำพิพากษาจากศาลใดศาลหนึ่งให้ลงโทษประหารชีวิตจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าขึ้นไป หรือมีจำนวนตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่ [ตาม] หนึ่งพันห้าร้อยบาท ถึง [สาม] หนึ่งหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

ถ้าความผิดดังกล่าวมาในสองวรรคก่อน ได้กระทำโดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้ในสองวรรคก่อนถึงหนึ่ง

มาตรา ๑๘๕ ผู้ใดให้พยาน ช้อน หรือช่วยด้วยประการใดให้ [ผู้ซึ่งตนรู้ว่าเข็น] ผู้ที่หลบหนีจากการคุมขังตามอำนาจของศาล [หรือ] ของเจ้าพนักงานผู้มอำนาจสืบสวนคดีอาญาหรือพนักงานสอบสวนเพื่อไม่ให้ถูกจับกุม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๘๖ ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวมาในมาตรา ๑๘๗ มาตรา ๑๘๘ หรือมาตรา ๑๘๙ เป็นการกระทำเพื่อช่วยบิดา มารดา บุตร สามหรือภริยาของผู้กระทำ ศาลจะไม่ลงโทษก็ได้

มาตรา ๑๘๗ ผู้ใดต้องคำพิพากษาห้ามเข้าเขตกำหนดตามมาตรา ๕๔ เข้าไปในเขตกำหนดนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพัน

हारोयबात हारोतंगजातंगपरिब

มาตรา ๑๔๗ ทวิ ผู้ใดหลบหนีจากสถานพยาบาล ซึ่งศาลสั่งให้คุมตัว
ไว้ตามความในมาตรา ๔๘ ทวิ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่
เกินหนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๔๘ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งห้ามของศาล ซึ่งได้สั่งไว้ในคำพิพากษาตาม
มาตรา ๔๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน [สอง] หนึ่งพัน
ห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๔๙ ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้าย(หรือ)ขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย
ไว้แก่ประโยชน์หรือรบกวนจะให้ประโยชน์ เพื่อกีดกันหรือขัดขวางการขายทอดตลาด
ของเจ้าพนักงานเนื่องจากคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหก
เดือน หรือปรับไม่เกิน [สาม] หนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๕๐ ผู้ใดดูหมิ่นศาล หรือผู้พิพากษาในการพิจารณาหรือพิพากษา
คดี หรือกระทำการขัดขวางการพิจารณาหรือพิพากษาของศาล ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [ห่มง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๕๑ ผู้ใดลอบฝัง ซ่อนเร้น ย้าย หรือทำลายศพหรือส่วนของ
ศพ เพื่อปิดบังการเกิด การตายหรือเหตุแห่งการตาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่
เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หมวด ๒

ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ใน [บริเว] การ [สอง] ยุติธรรม

มาตรา ๑๕๒ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานหรืออาสาสมัครคดีอาญาหรือจัดการให้เป็น
ไปตามหมายจับ หมายตั้ง หรือหมายสั่ง หรือเป็นพนักงานสอบสวน ใช้อำนาจในตำแหน่ง

หน้าที่ของตน จับ ขัง หรือค้ำ โดยเกลี้ยบุคคลใด ๆ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินสามพันห้าร้อยบาท

[มาตรา ๑๕๓ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงานมีอำนาจสืบสวนคดีอาญาหรือเป็นพนักงานสอบสวน ใช้อำนาจนั้นในทางอันมิชอบ]

[(๑) ชุ้เชื่อว่า จะดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดถูกฟ้องหรือถูกลงโทษ หรือ]

(๒) ชุ้เชื่อว่า หรือใช้กำลังประทุษร้าย ชุ้ขึ้นใจบุคคลหนึ่ง บุคคลใด ให้กระทำการหรือไม่กระทำการใด ๆ หรือจ่ายมอบสิ่งใด ๆ

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินสามพันห้าร้อยบาท]

[มาตรา ๑๕๔ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงานมีอำนาจสืบสวนคดีอาญาหรือจัดการให้เป็นไปตามหมายอาญา หรือเป็นพนักงานสอบสวน ใช้อำนาจนั้นในทางอันมิชอบ]

[(๑) ชุ้ขึ้นใจบุคคลหนึ่งบุคคลใด โดยชุ้เชื่อว่า ใช้กำลังหรือทรมานเพื่อจะให้ ได้มาซึ่งคำรับสารภาพ หรือถ้อยคำอย่างอื่น หรือ

(๒) ทรมานหรือกระทำการทารุณต่อบุคคลผู้ถูกคุมขัง

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินห้าพันบาท]

[มาตรา ๑๕๕ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๕๓ หรือมาตรา ๑๕๔ เป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งบุคคลใด]

[(๑) รับอันตรายสาหัส มีกระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี และปรับไม่เกินห้าพันบาท

(๒) ถึงแก่ความตาย มีกระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าถึงยี่สิบปี

มาตรา ๑๕๖ ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงานใน ตำแหน่งพนักงาน อัยการ [หรือ]

พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญาหรือจัดการให้เป็นไปตามหมายอาญา กระทำการหรือไม่กระทำอย่างใด ๆ ในตำแหน่งอันเป็นการมีชอบ เพื่อจะช่วยเหลือบุคคลหนึ่งบุคคลใดมิให้ต้องโทษหรือให้รับโทษน้อยลง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่น ห้าร้อยบาท ถึง [สาม] หมื่น เจ็ดพันห้าร้อยบาท

ถ้ากระทำการหรือไม่กระทำนั้นเป็นการเพื่อจะแกล้งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดต้องรับโทษหรือรับโทษหนักขึ้น หรือต้องถูกบังคับตามวิธีการเพื่อความปลอดภัย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่หนึ่งถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อยบาทถึง [หนึ่ง] หมื่น ห้าหมื่นบาท

มาตรา ๑๕๗ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่งตุลาการ พนักงานอัยการ หรือพนักงานสอบสวน เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำอย่างใดในตำแหน่ง ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่หนึ่งถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อยบาทถึง [หนึ่ง] หมื่น ห้าหมื่นบาท

มาตรา ๑๕๘ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่งตุลาการ พนักงานอัยการ หรือพนักงานสอบสวน กระทำการหรือไม่กระทำอย่างใด ๆ ในตำแหน่ง โดยเห็นแก่ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด ซึ่งตนได้เรียก รับ หรือยอมจะรับไว้ก่อนที่ตนได้รับแต่งตั้งในตำแหน่งนั้น ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่หนึ่งถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อยบาทถึง [หนึ่ง] หมื่น ห้าหมื่นบาท

มาตรา ๑๕๙ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน มีหน้าที่ปฏิบัติการให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล บังคับหรือชักชวนมิให้การเป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่น ห้าหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๐๐ ผู้ใดเป็นเจ้าของงานพิมพ์ที่ควบคุมดูแลถูกต้อง
 คุมขังตามอำนาจของศาล(หรือ)ของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา หรือพนักงาน
 สอบสวน กระทำด้วยประการใด ๆ ให้ผู้นั้นอยู่ในระหว่างคุมขังนั้นหลุดพ้นจาก
 การคุมขังไป ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันห้า
 ร้อยบาทถึง [สาม] หมื่นบาท

ถ้าผู้หลุดพ้นจากการคุมขังไปนั้น เป็น บุคคลที่ต้องคำพิพากษา ของ ศาล
 ใดศาลหนึ่งให้ลงโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปี
 ไป หรือมีจำนวนตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึง
 สิบปี และปรับตั้งแต่ [หนึ่ง] พันบาท ถึงสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๒๐๑ ถ้าการกระทำดังกล่าวในมาตรา ๒๐๐ เป็นการกระทำโดย
 ประมาท ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] พัน
 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้หลุดพ้นจากการคุมขังไปด้วยการกระทำโดยประมาทนั้นเป็นบุคคล
 ที่ต้องคำพิพากษาของศาลใดศาลหนึ่งให้ลงโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต
 หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีไป หรือมีจำนวนตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้กระทำความผิด
 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่นบาท หรือทั้ง
 จำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดจัดให้ได้ ตัวผู้หลุดพ้น จากการ คุมขัง คืนมาภายใน
 สามเดือน ให้งดการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดนั้น

ลักษณะ ๔

ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับศาสนา

มาตรา ๒๐๒ ผู้ใดกระทำความผิดใด ๆ แก่วัตถุหรือสถานอันเป็นเคารพในทางศาสนาของหมู่ชนใด อันเป็นการเหยียดหยามศาสนานั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๐๓ ผู้ใดก่อให้เกิดการมั่ววายนในที่ประชุมศาสนิกชน เวลาประชุมกันนมัสการหรือกระทำพิธีกรรมตามศาสนาใดๆ โดยชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๐๓ ทวิ ผู้ใดแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นภิกษุ สามเณร นักพรต หรือนักบวช ในศาสนาใดโดยมิชอบ เพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อกันว่าเป็นบุคคลเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ลักษณะ ๕

ความถี่เกี่ยว [ด้วย] กับความสงบสุขของประชาชน

มาตรา ๒๐๕ ผู้ใดเป็นสมาชิกของคณะบุคคลซึ่งปกปิดวัตถุประสงค์และมีความมุ่งหมายเพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นกระทำความผิดฐานเป็นองค์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน เจ็ดปี และปรับไม่เกิน [สาม] หมื่น ห้าพัน ห้าร้อย บาท

ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นหัวหน้า ผู้จัดการหรือผู้ตำแหน่งหน้าที่ในคณะบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่น ห้าพัน บาท

มาตรา ๒๐๕ ผู้ใดสมคบกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่บัญญัติไว้ในภาค ๒ นี้ และความผิดนั้นมีกำหนดโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป ผู้นั้นกระทำความผิดฐานเป็นช่องโจร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าเป็นการสมคบเพื่อกระทำความผิดที่ระวางโทษถึงประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สิบปีขึ้นไป ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปี ถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ห้า [ร้อย] พัน บาท ถึง [หนึ่ง] หมื่น ห้าพัน บาท

มาตรา ๒๐๖ ผู้ใดประชุมในที่ประชุมองค์หรือช่องโจร ผู้นั้นกระทำความผิดฐานเป็นองค์หรือช่องโจร เว้นแต่ผู้นั้นจะแสดงได้ว่าได้ประชุมโดยไม่รู้ว่าเป็นการประชุมขององค์หรือช่องโจร

มาตรา ๒๐๗ ผู้ใด

- (๑) จัดหาที่ประชุมหรือที่พักให้แก่องค์หรือช่องโจร
- (๒) ชักชวนบุคคลให้เข้าเป็นสมาชิกองค์หรือพรรคพวกช่องโจร
- (๓) อุปการะองค์หรือช่องโจร โดยให้ทรัพย์สินหรือโดยประการอื่น หรือ

(๔) ช่วยจำหน่ายทรัพย์สินของย หรือช่องใจได้มาโดยการกระทำความผิด
ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับ ผู้กระทำความผิดฐาน เป็น องย หรือ ช่องใจ
แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๐๘ ถ้าสมาชิกองยหรือพรรคพวกช่องใจคนหนึ่งคนใดได้กระ
ทำความผิดตามความมุ่งหมายขององยหรือช่องใจนั้น สมาชิกองยหรือพรรคพวก
ช่องใจที่อยู่ด้วยในขณะกระทำความผิด หรืออยู่ด้วยในที่ประชุม [ซึ่ง] แต่ไม่ได้
[มี] คัดค้านในการตกลงให้กระทำความผิดนั้น และบรรดาหัวหน้า ผู้จัดการหรือ
ผู้ตามแหน่งหน้าที่ในองยหรือช่องใจนั้น ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับ
ความผิดนั้นทุกคน

มาตรา ๒๐๙ ผู้ใดประพฤตินั้นเป็นปกติชู้ระเป็นผู้จัดหาที่พัก ทชอนเรือน
หรือที่ประชุมให้บุคคลซึ่งตนรูว่าเป็นผู้กระทำความผิดที่บัญญัติไว้ในภาค ๒ นี้ ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพัน หรือยบาท หรือทั้ง
จำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดนั้นเป็นการกระทำเพื่อช่วยบิดามารดา บุตร สามี
หรือภริยาของผู้กระทำ ศาลจะไม่ลงโทษก็ได้

มาตรา ๒๑๐ ผู้ใดมีส่วนร่วมตั้งแต่สิบคนขึ้นไป ใช้กำลังประทุษร้าย
หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดให้เกิดการ
วุ่นวายขึ้นในบ้านเมือง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน
[สาม] หมื่น หรือยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดคนหนึ่งคนใดคนหนึ่งมีอาวุธ บรรดาผู้กระทำความผิดต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าพัน หรือยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นหัวหน้า หรือเป็นผู้สมทบในการกระทำความผิด

ความผิดนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๑๑ เมื่อเจ้าพนักงาน [เจ้าพนักงาน] ส่งผู้ทมิฬเพื่อกระทำความผิดตามมาตรา ๒๑๐ ให้เลิกไป ผู้ใดไม่เลิก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ลักษณะ ๒

ความผิดเกี่ยว [ด้วย] กับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน

มาตรา ๒๑๒ ผู้ใดวางเพลิงเผาทรัพย์สินของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่น ห้าร้อยบาทถึง [สาม] หมื่น ห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๑๓ ผู้ใดวางเพลิงเผาทรัพย์สินดังต่อไปนี้ [แม้เป็นทรัพย์สินของตนเอง]

- (๑) โรงเรือน เรือหรือแพ ที่ [มี] คนอยู่อาศัย
- (๒) โรงเรือน เรือหรือแพอันมีสิ่งเก็บหรือที่หาสินค้า
- (๓) โรงมหรสพหรือสถานที่ประชุม
- (๔) โรงเรือนอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน [หรือ] เป็นสาธารณสถานหรือเป็นที่สำหรับประกอบพิธีกรรมตามศาสนา

(๕) สถานีรถไฟ [สถานีการบิน] ท่าอากาศยานหรือท่าจอด [เทียบ] รถ หรือเรือสาธารณะ

(๖) เรือกลไฟหรือเรือยนต์อื่นมีระวางตั้งแต่ห้าตันขึ้นไป อากาศยานหรือรถไฟที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะ

ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ห้าถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่ หมื่น ห้าร้อยบาทถึง [หนึ่ง] หมื่น บาท

มาตรา ๒๑๔ ผู้ใดเตรียมเพื่อกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรา ๒๑๒ หรือมาตรา ๒๑๓ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับพยายามกระทำความผิดนั้นๆ

มาตรา ๒๑๕ ผู้ใดกระทำให้เกิดเพลิงไหม้แก่วัตถุใดๆ แม้เป็นของตนเอง จนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกิน [สาม] หมื่น ห้าร้อยบาท

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในวรรคก่อน เป็นเหตุให้เกิดเพลิงไหม้

แก่ทรัพย์สินที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๑๓ ผู้กระทำได้ระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ใน
มาตรา ๒๑๓

มาตรา ๒๑๖ ผู้ใดกระทำให้เกิดระเบิดจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่น
หรือทรัพย์สินของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกิน [สาม]
หมื่นบาท

มาตรา ๒๑๗ ผู้ใดกระทำให้เกิดระเบิด จนเป็นเหตุให้เกิด อันตราย แก่
ทรัพย์สินดังกล่าวในมาตรา ๒๑๒ หรือมาตรา ๒๑๓ ต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ใน
มาตรานี้

มาตรา ๒๑๘ ความผิดดังกล่าวในมาตรา ๒๑๒ มาตรา ๒๑๓ มาตรา
๒๑๕ มาตรา ๒๑๖ หรือมาตรา ๒๑๗ นั้น ถ้าทรัพย์สินเป็นอันตรายหรือที่น่าจะเป็น
อันตรายเป็นทรัพย์สินราคาอันน้อย และการกระทำนั้นไม่น่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่น
ผู้กระทำได้ระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่น บาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๑๙ ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรา ๒๑๒ มาตรา ๒๑๓
มาตรา ๒๑๖ หรือมาตรา ๒๑๗ เป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำ
ต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าเป็นเหตุให้บุคคลอื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำได้ระวางโทษจำคุก
ตั้งแต่เจ็ดถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่น บาทถึง [หนึ่ง]
หมื่น บาท

มาตรา ๒๒๐ ผู้ใดกระทำให้เกิดเพลิงไหม้โดยประมาท และเป็นเหตุ
ให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย หรือการกระทำโดยประมาทนั้น [ได้] เป็น อัน
ตรายแก่ชีวิตของบุคคลอื่น ผู้กระทำได้ ระวางโทษจำคุกไม่เกิน [สาม] เจ็ด ปี
หรือปรับไม่เกิน หมื่น บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๒๑ ผู้ใดกระทำด้วยประการใดๆ แก่โรงเรือน ครัวเรือน ที่จอด [เทียบ] รถหรือเรือสาธารณะ กั้นทอดจอดเรือ สิ่งปลูกสร้าง เครื่องจักร เครื่องกล สายไฟฟ้าหรือสิ่งทำไวเพื่อป้องกันอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน จนน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๒๒ ผู้ใดเป็นผู้ว่าราชการในการออกแบบ ควบคุมหรือทำการก่อสร้าง ซ่อมแซมหรือรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างใดๆ ไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์หรือวิธีการอันพึงกระทำการนั้นๆ โดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๒๓ ผู้ใดกระทำด้วยประการใดๆ เพื่อให้เกิดอุทกภัยหรือเพื่อให้เกิดขัดข้องแก่การใช้น้ำซึ่งเป็นสาธารณูปโภค ถ้าการกระทำนั้นน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำผิดดังกล่าวในวรรคก่อน เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่นบาทถึง [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๒๔ ผู้ใดกระทำด้วยประการใดๆ ให้ทางสาธารณ ประตุน้ำ ทำนบ เขื่อน อันเป็นส่วนของทางสาธารณ หรือท่อนลงของอากาศยาน อยู่ในลักษณะอันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่การจราจร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๒๕ ผู้ใดเอาสิ่งใดๆ กีดขวางทางรถไฟหรือทางรถราง [หรือ] ทำให้ทางรถไฟ หรือทางรถรางหลุด หลวมหรือเคลื่อนขากที่ หรือกระทำแก่เครื่องสัญญาณจนน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่การเดินรถไฟ หรือรถราง ต้อง

ระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่น หাজারบาทถึง [สาม] หมื่น เจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๒๖ ผู้ใดกระทำด้วยประการใด ๆ ให้ปรากฏการณ์ สัญญาณ หรือสิ่งอื่นใด ซึ่งจัดไว้เป็นสัญญาณเพื่อความปลอดภัยในการจราจรทางบก การเดินเรือหรือการเดินอากาศ อยู่ในลักษณะอันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่การจราจรทางบก การเดินเรือหรือการเดินอากาศ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่น หাজারบาทถึง [สาม] หมื่น เจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๒๗ ผู้ใดกระทำด้วยประการใด ๆ ให้ยานพาหนะดังต่อไปนี้ไปอยู่ในลักษณะอันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคล

- (๑) เรือเดินทะเล อากาศยาน รถไฟหรือรถราง
- (๒) รถยนต์ที่ใช้สำหรับขนส่งสาธารณะ หรือ
- (๓) เรือกลไฟหรือเรือยนต์อื่นมีระวางตั้งแต่ห้าตันขึ้นไป ที่ใช้สำหรับการขนส่งสาธารณะ

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่น หাজারบาทถึง [สาม] หมื่น เจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๒๘ ผู้ใดใช้ยานพาหนะรับจ้างขนส่งคนโดยสาร เมื่อยานพาหนะนั้นมีลักษณะหรือ มีการบรรทุกจนน่าจะเป็น อันตรายแก่บุคคลใน ยานพาหนะนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือ หักจำคุกปรับ

มาตรา ๒๒๙ ผู้ใดกระทำด้วยประการใด ๆ แก่สิ่งที่ใช้ในการผลิต หรือในการส่ง กระแสไฟฟ้า หรือในการส่งน้ำ จนเป็นเหตุให้ประชาชนขาดความสะดวก หรือน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ประชาชน ต้องระวางโทษ

จำกัดไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๓๐ ผู้ใดกระทำการด้วยประการใด ๆ ให้การสื่อสารสาธารณะทางไปรษณีย์ ทางโทรเลข [หรือ] ทางโทรศัพท์ ทางวิทยุโทรเลข ทางวิทยุโทรศัพท์ หรือทางวิทยุโทรทัศน์ขัดข้อง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๓๑ ผู้ใดปลอมปนอาหาร ยาหรือเครื่องอุปโภคบริโภคอันใดเพื่อบุคคลอื่น [อุปโภคบริโภค] เสพยาหรือใช้ และการปลอมปนนั้นน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ หรือ [รู้อยู่แล้วว่า] เป็นของเช่นนี้ จำหน่ายหรือเสนอขายสิ่งเช่นว่านั้นเพื่อบุคคล [อุปโภคบริโภค] เสพยาหรือใช้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๓๒ ผู้ใดเอาของ หมิ่นประมาทหรือสิ่ง อันน่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพเจอลงในอาหารหรือในน้ำซึ่งอยู่ในบ่อ สระหรือที่ขังน้ำใด ๆ และอาหารหรือน้ำนั้นได้มียูหรือจัดไว้เพื่อประชาชนบริโภค ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปีและปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่นห้าพันบาทถึงสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๒๓๓ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๒๒๑ ถึงมาตรา ๒๓๒ เป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ ห้าถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาทถึง [หนึ่ง] ห้าหมื่นบาท

ถ้าเป็นเหตุให้บุคคลอื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่ สองพันห้าร้อยบาทถึงสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๒๓๔ ถ้าการกระทำความผิดในมาตรา ๒๒๑ ถึงมาตรา ๒๓๒ เป็นการกระทำโดยประมาท และใกล้จะเป็นอันตรายแก่ชีวิตของบุคคลอื่น ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน สองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ลักษณะ ๗

ความผิดเกี่ยว[ด้วย]กับการปลอมและการแปลง

หมวด ๑

ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา

มาตรา ๒๓๕ ผู้ใดทำปลอมขึ้นซึ่งเงินตรา ไม่ว่าจะปลอมขึ้นเพื่อให้เป็นเหรียญกระดาษปอนด์ ธนบัตรหรือสิ่งอื่นใด ซึ่งรัฐบาลออกใช้หรือให้อำนาจให้ออกใช้ หรือทำปลอมขึ้นซึ่งพันธบัตรรัฐบาลหรือใบสำคัญสำหรับรับดอกเบี้ยพันธบัตรนั้น ๆ ผู้ใดกระทำความผิดฐานปลอมเงินตรา ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นห้าพันบาทถึง [หนึ่ง] ห้าหมื่นบาท

มาตรา ๒๓๖ ผู้ใดแปลงเงินตรา ไม่ว่าจะเป็นเหรียญกระดาษปอนด์ ธนบัตรหรือสิ่งอื่นใด ซึ่งรัฐบาลออกใช้หรือให้อำนาจออกใช้ หรือแปลงพันธบัตรรัฐบาลหรือใบสำคัญสำหรับรับดอกเบี้ยพันธบัตรนั้น ๆ ให้ผิดไปจากเดิม เพื่อให้ผู้อื่นเชื่อว่ามูลค่าสูงกว่าจริง ผู้ใดกระทำความผิดฐานแปลงเงินตรา ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีหรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาทถึง [หนึ่ง] ห้าหมื่นบาท

มาตรา ๒๓๗ ผู้ใดกระทำโดยทุจริตให้เหรียญกระดาษปอนด์ซึ่ง รัฐบาลออกใช้มีน้ำหนักลดลง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีและปรับไม่เกิน [สาม] หมื่น ห้าพันห้าร้อยบาท

ผู้ใดนำเข้าในราชอาณาจักร นำออกใช้หรือมีไว้เพื่อนำออกใช้ซึ่งเหรียญกระดาษปอนด์ โดยรัฐบาลขึ้นเหรียญกระดาษปอนด์ ที่มีผู้กระทำโดยทุจริตให้น้ำหนักลดลงตามความในวรรคก่อน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

มาตรา ๒๓๘ ผู้ใดนำเข้า ในราชอาณาจักร ซึ่งสิ่งใด ๆ (โดยรู้ว่าเป็น) ของปลอมตามมาตรา ๒๓๕ หรือของแปลงตามมาตรา ๒๓๖ ต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ

มาตรา ๒๓๙ ผู้ใดมีไว้เพื่อนำออกใช้ซึ่งสิ่งใด ๆ อันตนได้มาโดยรู้ว่าเป็นของปลอมตามมาตรา ๒๓๕ หรือของแปลงตามมาตรา ๒๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อยบาทถึงสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๔๐ ผู้ใดได้มาซึ่งสิ่งใด ๆ โดยไม่รู้ว่าเป็นของปลอมตามมาตรา ๒๓๕ หรือของแปลงตามมาตรา ๒๓๖ ถ้าต่อมารู้ว่าเป็นของปลอมหรือของแปลงเช่นว่านั้น ยังให้นำออกใช้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๔๑ ผู้ใดทำเครื่องมือ หรือวัตถุสำหรับปลอม หรือแปลงเงินตรา ไม่ว่าจะเป็นเหรียญกระดาษป็น ธนบัตรหรือสิ่งใด ๆ ซึ่งรัฐบาลออกใช้หรือให้อำนาจให้ออกใช้ หรือสำหรับปลอมหรือแปลงพันธบัตรรัฐบาลหรือใบสำคัญสำหรับรับดอกเบี้ยพันธบัตรนั้น ๆ หรือมเครื่องมือหรือวัตถุเช่นว่านั้นเพื่อใช้ในการปลอมหรือแปลง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาทถึงสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๔๒ ถ้าการกระทำดังกล่าวในหมวดนี้เป็นกรกระทำเกี่ยวกับเงินตรา ไม่ว่าจะเป็นเหรียญกระดาษป็น ธนบัตรหรือสิ่งอื่นใด ซึ่งรัฐบาลต่างประเทศออกใช้หรือให้อำนาจให้ออกใช้ หรือเกี่ยวกับพันธบัตรรัฐบาลต่างประเทศหรือใบสำคัญสำหรับดอกเบี้ยพันธบัตรนั้น ผู้กระทำต้องระวางโทษกึ่งหนึ่งของโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ

มาตรา ๒๔๓ ถ้าผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๒๓๕ มาตรา ๒๓๖ หรือมาตรา ๒๔๒ ได้กระทำความผิดตามมาตราอื่นอันเกี่ยวกับสิ่ง ที่ตนปลอมหรือแปลง

ตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ด้วย ให้ลงโทษผู้ชนตามมาตรา ๒๓๕ มาตรา ๒๓๖ หรือมาตรา ๒๔๒ แต่กระหนงเดียว

มาตรา ๒๔๔ ผู้ใดทำบัตรหรือโลหะ ชาติ อย่างใด ๆ ให้มี ลักษณะ และ ขนาดคล้ายคลึงกับเงินตรา ไม่ว่าจะเป็นเหรียญกระษาปณ์ ธนบัตรหรือสิ่งใด ๆ ซึ่งรัฐบาลออกใช้หรือให้อำนาจให้ออกใช้ หรือพันธบัตรรัฐบาลหรือใบสำคัญ สำหรับดอกเบี้ยพันธบัตรนั้น ๆ หรือจำหน่ายบัตรหรือโลหะชาติเช่นนั้น ต้อง ระวังโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้ง ปรับ

ถ้าการจำหน่ายบัตรหรือโลหะชาติดังกล่าวในวรรคก่อน เป็นการจำหน่าย โดยการนำออกใช้ดังเช่นสิ่งใด ๆ ที่กล่าวในวรรคก่อน ผู้กระทำต้องระวังโทษ จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งเจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้ง ปรับ

หมวด ๒

ความผิดเกี่ยวกับดวงตรา แสตมป์ และตัว

มาตรา ๒๔๕ ผู้ใดทำปลอมขึ้นซึ่งดวงตราแผ่นดิน รอยตราแผ่นดิน หรือพระปรมาภิไธย ต้องระวังโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่ หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาทถึง [หนึ่ง] ห้าหมื่นบาท

มาตรา ๒๔๖ ผู้ใดทำปลอมขึ้นซึ่งดวงตราหรือรอยตราของทบวงการเมือง [หรือ] ขององค์การสาธารณหรือของเจ้าพนักงาน ต้องระวังโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปี ถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อยบาทถึง [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๔๗ ผู้ใดใช้ดวงตรา รอยตราหรือพระปรมาภิไธย ดังกล่าว มาในมาตรา ๒๔๕ หรือมาตรา ๒๔๖ มิใช่ตัวอื่นเป็นดวงตรา รอยตราหรือพระ ปรมาภิไธยที่ทำปลอมขึ้น ต้องระวังโทษดังบัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ

มาตรา ๒๔๘ ผู้ใดได้มาซึ่งดวงตรา หรือรอยตราดังกล่าว ในมาตรา ๒๔๕
มาตรา ๒๔๖ ซึ่งเป็นดวงตราหรือรอยตราอันแท้จริง และใช้ดวงตราหรือรอย
รายนันโดยมิชอบ ในประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย ต้องระวาง
โทษสองในสามส่วนของโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔๕ หรือมาตรา ๒๔๖ นั้น

มาตรา ๒๔๙ ผู้ใดทำปลอมขึ้น ซึ่งแสตมป์รัฐบาล ซึ่งใช้สำหรับการไปรษ
ณีย์ การภาษีอากร หรือการเก็บค่าธรรมเนียม หรือแปลงแสตมป์ [ของ] รัฐบาล
ซึ่งใช้ในการเช่นนั้นให้ผิดไปจากเดิม เพื่อให้ผู้อื่นเชื่อว่ามูลค่าสูงกว่าจริง ต้อง
ระวาง โทษจำคุก ตั้งแต่หนึ่ง ปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สอง พันห้า ร้อยบาท ถึง [สอง]
หมื่นห้า ร้อยบาท

มาตรา ๒๕๐ ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งดวงตราแผ่นดิน รอยตรา
แผ่นดิน พระปรมาภิไธยหรือแสตมป์ [ตามที่] ซึ่งระบุไว้ในมาตรา ๒๔๘ [โดยรู้ว่าเป็น]
อันเป็นของปลอมหรือของแปลง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และ
ปรับตั้งแต่สองพันห้า ร้อยบาทถึงสองหมื่นห้า ร้อยบาท

มาตรา ๒๕๑ ผู้ใดลบ ก้อนหรือกระทำด้วยประการใด ๆ แก่แสตมป์
รัฐบาล [ดังกล่าว] ซึ่งระบุไว้ในมาตรา ๒๔๘ [ซึ่ง] ที่มีเครื่องหมายหรือการกระทำอย่าง
ใดแสดงว่าใช้ไม่ได้แล้ว เพื่อให้ใช้ได้อีก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือ
ปรับไม่เกิน [หนึ่ง] หมื่นห้า ร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕๒ ผู้ใด ใช้ ชาย [หรือ] เสนอชาย [แสตมป์โดยรู้ว่าเป็น]
แลกเปลี่ยนหรือเสนอแลกเปลี่ยนซึ่งแสตมป์อันเกิดจากการกระทำดังกล่าวในมาตรา
๒๔๘ หรือมาตรา ๒๕๑ ไม่ว่าจะกระทำตาม มาตรานั้น ๆ จะ ได้กระทำ ภายในหรือ
นอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง]
หมื่นห้า ร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕๓ ผู้ใดปลอมขึ้นซึ่งตัวโดยสารซึ่งใช้ในการขนส่งสาธารณะ หรือแปลงตัวโดยสารซึ่งใช้ในการขนส่งสาธารณะให้ผิดไปจากเดิม เพื่อให้ผู้อื่นเชื่อว่ามูลค่าสูงกว่าจริง หรือลบ ลอนหรือกระทำด้วยประการใด ๆ แก่ตัวเช่นนั้น ซึ่งมีเครื่องหมายหรือการกระทำอย่างใดแสดงว่าใช้ไม่ได้แล้ว เพื่อให้ใช้ได้ก็ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าพันบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

มาตรา ๒๕๔ ถ้าการกระทำตามมาตรา ๒๕๓ เป็นการกระทำเกี่ยวกับตัว ที่จำหน่ายแก่ประชาชนเพื่อผ่านเข้าสถานที่ใด ๆ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่ เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕๕ ผู้ใด ใช้ [หรือ] เสนอขาย [ตัวโดยรู้ว่าเท็จ] แลกเปลี่ยน หรือเสนอแลกเปลี่ยนซึ่งตัว อันเกิดจากการกระทำดังกล่าวในมาตรา ๒๕๓ หรือ มาตรา ๒๕๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้า ร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕๖ ผู้ใดทำเครื่องมือหรือวัตถุสำหรับปลอมหรือแปลงสิ่งใด ๆ [ที่กล่าว] ซึ่งระบุไว้ในมาตรา ๒๔๙ มาตรา ๒๕๓ หรือมาตรา ๒๕๔ หรือมีเครื่องมือ หรือวัตถุเช่นนั้นเพื่อใช้ในการปลอมหรือแปลง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน สองปี หรือปรับไม่เกินห้า [ร้อย] พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕๗ ถ้าการกระทำดังกล่าวในมาตรา ๒๔๙ มาตรา ๒๕๑ มาตรา ๒๕๒ หรือมาตรา ๒๕๖ เป็นการกระทำเกี่ยวกับแสดมภ์รัฐบาลต่างประเทศ ผู้ กระทำต้องระวางโทษกึ่งหนึ่งของโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ

มาตรา ๒๕๘ ถ้าผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๒๔๕ มาตรา ๒๔๖ มาตรา ๒๔๙ มาตรา ๒๕๑ มาตรา ๒๕๓ มาตรา ๒๕๔ หรือมาตรา ๒๕๖ ได้กระทำความผิดตามมาตรานี้ก่อนที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้อันเกี่ยวกับสิ่งใดที่เกิดจากการกระทำความ

ผิดนั้นด้วย ให้ลงโทษผู้นั้นตามมาตรา ๒๕๕ มาตรา ๒๕๖ มาตรา ๒๕๘ มาตรา ๒๕๑ มาตรา ๒๕๓ มาตรา ๒๕๔ หรือมาตรา ๒๕๗ แต่กระทางเดียว

หมวด ๓

ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร

มาตรา ๒๕๕ ผู้ใดทำเอกสารปลอมขึ้นทั้งฉบับหรือแต่ส่วนหนึ่งส่วนใด เต็ม(หรือ)ตัดก่อนข้อความหรือแก้ไขด้วยประการใด ๆ ในเอกสารที่แท้จริง หรือประทับตราปลอมหรือลงลายมือชื่อปลอมในเอกสาร โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ถ้าได้กระทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานปลอมเอกสาร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดกรอกข้อความลงใน แผ่นกระดาษหรือวัตถุอื่นใด ซึ่งมีลายมือชื่อของผู้อื่น โดยไม่ได้รับความยินยอมหรือโดยฝ่าฝืนคำสั่งของผู้นั้น ถ้าได้กระทำให้เอาเอกสารนั้นไปใช้ในกิจการที่อาจเกิดเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือประชาชน ให้ถือว่าผู้นั้นปลอมเอกสาร ต้องระวางโทษเช่นกัน

มาตรา ๒๖๐ ผู้ใดปลอมเอกสารสิทธิหรือเอกสารราชการ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่นห้าร้อยบาทถึงหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๖๑ ผู้ใดปลอมเอกสาร ดังต่อไปนี้

- (๑) เอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการ
- (๒) ตี๋ฉัตร
- (๓) ใบหุ้น ใบหุ้นกู้ หรือใบสำคัญของใบหุ้นหรือใบหุ้นกู้ หรือ
- (๔) ตั๋วเงิน

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อย บาทถึงสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๒๖๒ ผู้ใดแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความ [ซึ่งรู้ว่า] อันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือ ประชาชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้า ร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๖๓ ผู้ใดใช้หรืออ้างเอกสารอันเกิดจากการกระทำความผิดตาม มาตรา ๒๕๘ มาตรา ๒๖๐ มาตรา ๒๖๑ หรือมาตรา ๒๖๒ [โดยรู้ว่าเป็นของเช่นนั้น] ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ต้องระวางโทษดังที่ บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคก่อนเป็นผู้ปลอมเอกสารนั้น หรือเป็นผู้ แจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความนั้นเอง ให้ลงโทษตามมาตรานี้แต่กระหนงดียว

มาตรา ๒๖๔ ผู้ใด ในการประกอบภารงานในวิชาแพทย์ กฎหมาย บัญชี หรือวิชาชีพอื่นใด ทำคำรับรองเป็นเอกสาร [ซึ่งรู้ว่า] อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่า จะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือ ปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดโดยทุจริตใช้หรืออ้างคำรับรองอันเกิดจากการกระทำความผิดตามวรรค ก่อน [โดยรู้ว่าเป็นของเช่นนั้น] ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

ลักษณะ ๘

ความผิดเกี่ยว [ด้วย] กับการค้า

มาตรา ๒๖๕ ผู้ใดใช้หรือมิไว้เพื่อใช้ซึ่งเครื่องชั่ง เครื่องตวง หรือเครื่องวัด [โดยรู้ยู่่ว่าเครื่องนั้น] ผลิตอัตราเพื่อเอาเปรียบในการค้า หรือมีเครื่อง [จึงตนรู้ว่า เป็น] เช่นว่านั้นไว้เพื่อขาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๖๖ ผู้ใดขายของโดยหลอกลวงด้วยประการใด ๆ ให้ผู้ซื้อหลงเชื่อในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพหรือปริมาณแห่งของนั้นอันเป็นเท็จ ถ้า การกระทำนั้นไม่เป็นความผิดฐานอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] สองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้

มาตรา ๒๖๗ ผู้ใด

(๑) เอาชื่อ รูปรอยประฉิมหรือข้อความใด ๆ ในการประกอบการค้าของผู้อื่นมาใช้หรือทำให้ปรากฏที่สินค้า หีบห่อ วัตถุที่ใช้หุ้มห่อ แจงความ ราชการแสดงราคา จดหมายเกี่ยวกับการค้าหรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน นั้น กัน เพื่อให้ [คน] ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของผู้อื่นนั้น

(๒) เลียนป้าย [การจัดระเบียบร้าน รูปอาคารภายนอก เครื่องตบแต่งสถานที่] หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกันจน [คน] ประชาชนน่าจะหลงเชื่อว่าเป็นสถานที่การค้าของตน เป็นสถานที่การค้าของผู้อื่นที่ตั้งอยู่ใกล้กัน

(๓) ใช้ข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความเท็จเพื่อให้เสียความเชื่อถือในสถานที่ การค้า สินค้า อุตสาหกรรมหรือพาณิชย์การของผู้ใดคนหนึ่ง โดยมุ่งประโยชน์แก่ การค้าของตน

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้

มาตรา ๒๖๘ ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ซึ่งได้จดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๖๙ ผู้ใดเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ซึ่งได้จดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร เพื่อให้ [ใคร] ประชาชน หลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๗๐ ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักร [ชาย] จำหน่ายหรือเสนอ [ชาย] จำหน่ายซึ่งสินค้า [โดยรู้ว่า] อันเป็นสินค้าที่ ขอ รูปรอยประดิษฐ์หรือข้อความใด ๆ ดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๗ (๑) [หรือโดยรู้ว่า] อันเป็นสินค้าที่ เครื่องหมายการค้าปลอม หรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ตามความ ในมาตรา ๒๖๘ หรือมาตรา ๒๖๙ ต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ

ลักษณะ ๓

ความผิดเกี่ยวกับเพศ

มาตรา ๒๗๑ ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยขู่
เข็ญด้วยประการใด ๆ [หรือ] โดยใช้กำลังประทุษร้าย [หรือ] โดยหญิงอยู่ในภาวะที่
ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวาง
โทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อยบาทถึงสองหมื่นห้าพัน
บาท

มาตรา ๒๗๒ ผู้ใดกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปี [ไม่ว่า]
โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบสองปี
และปรับตั้งแต่ [หนึ่ง] ห้าพันบาทถึง [หกพัน] สามหมื่นบาท

มาตรา ๒๗๓ ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบสามปี โดยขู่เข็ญ
ด้วยประการใด ๆ [หรือ] โดยใช้กำลังประทุษร้าย [หรือ] โดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่
ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้ง
จำทั้งปรับ

มาตรา ๒๗๔ ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี [ไม่ว่า]
โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับ
ไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท

ถ้าในการกระทำความผิดตามวรรคก่อน ผู้กระทำได้กระทำโดยขู่เข็ญ
ด้วยประการใด ๆ [หรือ] โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่
สามารถขัดขืนได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสอง
พันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๗๕ ถ้าการกระทำผิดตามมาตรา ๒๗๑ มาตรา ๒๗๒ มาตรา ๒๗๓ หรือมาตรา ๒๗๔ เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

(๑) รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่ [หนึ่ง] พันบาทถึงสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

(๒) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่ [หกพัน] สามหมื่นบาทถึง [หนึ่ง] ห้าหมื่นบาท

มาตรา ๒๗๖ การกระทำความผิดตามมาตรา ๒๗๑ หรือมาตรา ๒๗๓ นั้น ถ้ามิได้เกิดต่อหน้าธารกำนัล [หรือ] ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย [หรือ] มิได้เกิดขึ้นโดย [บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปสมคบ] ร่วม [มือ] กระทำความผิดด้วยกัน [กระทำการฉ้อโกง] อันมีลักษณะเป็นกรรมหลวง หรือมิได้เป็นการกระทำแก่บุคคลตั้งระบุไว้ในมาตรา ๒๘๐ เป็นความผิดอันยอมความได้

มาตรา ๒๗๗ ผู้ใด เพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นชู้ระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งเด็กหญิงหรือหญิงอายุยังไม่เกินสิบแปดปี [เพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น] โดยเด็กหญิงหรือหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท ไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศอันต่างกันหรือไม่

มาตรา ๒๗๘ ผู้ใด เพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นชู้ระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งหญิง [เพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น] โดยใช้อุบายหลอกลวง [หรือ] ชูเชื้อ ใช้อำนาจประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมหรือใช้วิธีข่มขู่ใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีและปรับไม่เกิน [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท ไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่

มาตรา ๒๗๙ ผู้ใดพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวง

.....
.....
.....
.....
.....

.....

..... (ш)

.....

..... (э)

.....

..... (ю)

.....

.....

.....

[.....]
.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

[.....]
.....

.....

บทบัญญัติแห่งมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่ผู้รับค่าเลี้ยงดูจากหญิงนคร
โสเภณซึ่งพึงให้ค่าเลี้ยงดูนั้นตามกฎหมายหรือตามธรรมเนียม

มาตรา ๒๘๒ ผู้ใด

(๑) เพื่อความประสงค์แห่งการค้าหรือโดยการค้า เพื่อการจ่ายแจก
หรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ทำ ผลิต มิไว้ นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร
ส่งออกหรือยังให้ส่งออกนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไป หรือ
ทำให้แพร่หลายโดยประการใดๆ ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี
สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์หรือสิ่งอื่นใด
อันลามก

(๒) ประกอบการค้าหรือมีส่วนหรือเข้าเกี่ยวข้องในการค้า เกี่ยวกับ
วัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้ว หรือจ่ายแจกหรือแสดงอวดแก่ประชาชน หรือ
ให้เข้าวัตถุหรือสิ่งของเช่นว่านั้น

(๓) เพื่อจะช่วยการทำให้แพร่หลายหรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกดัง
กล่าวแล้ว โฆษณาหรือโฆษณาโดยประการใดๆ ว่ามีบุคคลกระทำการอันเป็นความ
ผิดตามมาตรา ๒๘๑ หรือโฆษณาหรือโฆษณาว่าวัตถุหรือสิ่งลามกดังกล่าวแล้วจะหาได้
จากบุคคลใดหรือโดยวิธีใด

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน หนึ่งพันห้าร้อย
บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ลักษณะ ๑๐

ความผิดเกี่ยว [ด้วย] กับชีวิตและร่างกาย

หมวด ๑

ความผิดต่อชีวิต

มาตรา ๒๘๓ ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต [หรือ] จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าถึงยี่สิบปี

มาตรา ๒๘๔ ผู้ใด

(๑) ฆ่าบุพพการี

(๒) ฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือ เพราะเหตุที่จะกระทำการ หรือได้กระทำการตามหน้าที่

(๓) ฆ่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วยหรือได้ช่วยเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว

(๔) ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

(๕) ฆ่าผู้อื่นโดยทรนินหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย

(๖) ฆ่าผู้อื่นเพื่อเตรียมการหรือเพื่อความ สะดวกในการ ที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น หรือ

(๗) ฆ่าผู้อื่นเพื่อจะเอาหรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่น [หรือ] เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตนหรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้

ต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา ๒๘๕ ผู้ใดมิได้มีเจตนาฆ่า แต่ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงยี่สิบปี

ถ้าความผิดนั้นมีลักษณะประการหนึ่งประการใดที่ตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘๕ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามถึงยี่สิบปี

มาตรา ๒๘๖ ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้ อนึ่ง แก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน [เจ็ด] สิบปี และปรับไม่เกิน [สาม] สองหมื่นห้าพัน [ห้าร้อย] บาท

มาตรา ๒๘๗ ผู้ใดกระทำด้วยการปฏิบัติอันทารุณหรือด้วย บังคับ คล้าย คลึงกันแก่บุคคลซึ่งต้องพึ่งตนในการดำรงชีพหรือในการอื่นใด เพื่อให้บุคคลนั้น ฆ่าตนเอง ถ้าการฆ่าตนเองนั้นได้เกิดขึ้นหรือได้มีการพยายามฆ่าตนเอง ต้องระวาง โทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกิน [สาม] หมื่น ห้าพัน ห้าร้อย บาท

มาตรา ๒๘๘ ผู้ใดช่วยหรือยุยงเด็กอายุไม่เกินสิบหกปี หรือผู้ซึ่งไม่ สามารถเข้าใจว่าการกระทำของตนมีสภาพหรือสาระสำคัญอย่างไร หรือไม่สามารถ บังคับการกระทำของตนได้ ให้ฆ่าตนเอง ถ้าการฆ่าตนเองนั้นได้เกิดขึ้นหรือได้มี การพยายามฆ่าตนเอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หมื่น สองพัน ห้าร้อย บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๘๙ ผู้ใดเข้าร่วมในการข่มขู่ต่อผู้อื่นระหว่างบุคคลแต่สามคนขึ้นไป และบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ว่าจะเป็นผู้เข้าร่วมในการนั้นหรือไม่ถึงแก่ความ ตายโดยการกระทำในการข่มขู่ต่อผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือ ปรับไม่เกิน หนึ่ง หมื่น ห้าพัน บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้เข้าร่วมในการข่มขู่ต่อผู้อื่น แสดงได้ว่าได้กระทำไปเพื่อ ห้าม การ ข่มขู่ต่อผู้อื่น หรือเพื่อบอกกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

หมวด ๒

ความผิดต่อร่างกาย

มาตรา ๒๙๐ ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ ร่างกาย หรือ จิตใจ ของผู้นั้น ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษ

จำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินห้าพัน [ร้อย] บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕๑ ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ถ้าความผิดนั้นมี ลักษณะประการหนึ่ง ประการใดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕๔ ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินเจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕๒ ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายอันเป็นเหตุให้ผู้ถูก กระทำร้ายรับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึง [เจ็ด] ปี

อันตรายสาหัสนั้น คือ

(๑) ตาบอด หูหนวก ลมชัก หรือเสียนานะประสาท

(๒) เสียวัยวะสืบพันธุ์หรือความสามารถสืบพันธุ์

(๓) เสียนิ้ว ขา มือ เท้า นิ้วหรืออวัยวะอื่นใด

(๔) หน้ำเสียนมอย่างติดตัว

(๕) แทะลูก

(๖) จิตพิการอย่างติดตัว

(๗) ทุพพลภาพหรือบวชเจ็บเรื้อรังซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต

(๘) ทุพพลภาพหรือบวชเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวันหรือ

จนประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน

มาตรา ๒๕๓ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๒๕๒ ถ้าความผิดนั้นมี ลักษณะประการหนึ่งประการใดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕๔ ต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่สองปีถึงสิบปี

มาตรา ๒๕๔ ผู้ใดเข้าร่วมในการชุมนุมต่อสู้ระหว่างบุคคลแต่สามคนขึ้นไป และบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เข้าร่วมในการนั้นหรือไม่รับอันตรายสาหัส โดยการกระทำในการชุมนุมต่อสู้นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้เข้าร่วมในการ ชุมนุมต่อสู้นั้น แสดงได้ว่าได้กระทำไปเพื่อห้ามการ ชุมนุมต่อสู้ หรือเพื่อป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา ๒๕๕ ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้
 อื่นรับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ด
พันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หมวด ๓

ความผิดฐานทำให้แท้งลูก

มาตรา ๒๕๖ หญิงใดทำให้ตนเองแท้งลูก หรือยอมให้ผู้อื่นทำให้ตนแท้ง
 ลูก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท
 หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕๗ ผู้ใดทำให้หญิงแท้งลูกโดยหญิงนั้นยินยอม ต้องระวางโทษ
 จำคุกไม่เกิน [สาม] ห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำ
 ทั้งปรับ

ถ้า [ใช่] การกระทำนั้นเป็นเหตุให้หญิง [ได้] รับอันตรายสาหัสอย่างอื่นด้วย
 ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน [ห้า] เจ็ดปี หรือปรับไม่เกิน [สอง] หมื่นหมื่น
เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้า [ใช่] การกระทำนั้นเป็นเหตุให้หญิงถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้อง
 ระวางโทษจำคุกไม่เกิน [เจ็ด] สิบปี และปรับไม่เกิน [สาม] สองหมื่นห้าพัน [ห้า
 ร้อย] บาท

มาตรา ๒๕๘ ผู้ใดกระทำให้หญิงแท้งลูกโดยหญิงนั้นไม่ยินยอม ต้อง
 ระวางโทษจำคุกไม่เกิน [ห้า] เจ็ดปี หรือปรับไม่เกิน [สอง] หมื่นหมื่น เจ็ดพันห้า
ร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้า [ใช่] การกระทำนั้นเป็นเหตุให้หญิง [ได้] รับอันตรายสาหัสอย่างอื่นด้วย
 ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึง [เจ็ด] สิบปี และปรับตั้งแต่สองพันห้า
 บาทถึง [สาม] สองหมื่นห้าพัน [ห้าร้อย] บาท

ถ้า [ไม่] การกระทำนั้น เป็นเหตุให้หญิงถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้อง
ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ [สาม] ห้าปีถึงสิบ [ห้า] ปี และ ปรับตั้งแต่หนึ่ง หมื่นสองพัน
ห้าร้อยบาทถึง [เจ็ดพัน] ห้าร้อย] หมื่นบาท

มาตรา ๒๕๕ ผู้ใดเพิกเฉยพยายามกระทำความผิดตามมาตรา ๒๕๖ หรือ
มาตรา ๒๕๗ วรรค [๑] หญิงผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา ๓๐๐ ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรา ๒๕๖ และมาตรา
๒๕๗ [วรรคแรก] นั้น เป็นการกระทำของ นายแพทย์ และ

- (๑) จำเป็นต้องกระทำเนื่องจากสุขภาพของหญิงนั้น หรือ
- (๒) หญิงมีครรภ์เนื่องจากการกระทำความผิด อาญาตามที่บัญญัติไว้ใน

มาตรา ๒๗๑ มาตรา ๒๗๒ มาตรา ๒๗๓ มาตรา ๒๗๔ [และ] หรือมาตรา ๒๗๕
ผู้กระทำไม่ [ต้องรับโทษ] มีความผิด

หมวด ๔

ความผิดฐานทอดทิ้ง เด็ก คนบวชเจ็บหรือคนชรา

มาตรา ๓๐๑ ผู้ใดทอดทิ้งเด็กอายุยังไม่เกินเก้าปี ฉุน ที่ใด เพื่อให้
เด็กนั้น พ้นไปเสียจากตน โดยประการที่ทำให้เด็กนั้นปราศจากผู้ดูแล ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้ง
ปรับ

มาตรา ๓๐๒ ผู้ใดมีหน้าที่ตามกฎหมาย หรือตามสัญญาต้องดูแลผู้ซึ่งพึ่ง
ตนเองไม่ได้ เพราะอายุ ความบวชเจ็บ กายพิการหรือจิตพิการ ทอดทิ้งผู้ซึ่ง
พึ่งตนเองไม่ได้นั้นเสียโดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้ง
จำทั้งปรับ

มาตรา ๓๐๓ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๐๑ หรือมาตรา ๓๐๒
เป็นเหตุให้ผู้ถูกทอดทิ้งถึงแก่ความตายหรือรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวาง
โทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕๕ มาตรา ๒๕๖ หรือมาตรา ๒๕๗ นั้น

ลักษณะ ๑๑

ความผิดเกี่ยว [ด้วย] กับเสรีภาพและชื่อเสียง

หมวด ๑

ความผิดต่อเสรีภาพ

มาตรา ๓๐๔ ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการ[หรือ]ใด ไม่กระทำการใด^๔ ขยอมต่อสิ่งใด ๆ โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ หรือชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจ^๕ตนเองหรือของผู้อื่น หรือโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการ[หรือ]นั้น^๕ ไม่กระทำการนั้น หรือขยอมต่อสิ่งนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดตามวรรคก่อน ได้กระทำ โดยมีอาวุธ หรือโดย [บุคคลสมคบ] ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน [ร่วมมือ] ตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป หรือได้กระทำเพื่อให้ผู้ถูกข่มขืนใจทำ ถอนหรือทำลายเอกสารสิทธิอย่างใด ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้ากระทำโดยอ้างอำนาจของหรือช่องโง่ใจ ไม่ว่าจะอ้างหรือช่องโง่ใจนั้นจะมีอยู่หรือไม่ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อยบาทถึง [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๐๕ ผู้ใดหน่วงเหนี่ยว หรือกักขังผู้อื่น หรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพ [หรือ] ในร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคก่อนเป็นเหตุให้ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยว ถูกกักหรือต้องปราศจากเสรีภาพ [หรือ] ในร่างกายจนถึงแก่ความตาย หรือรับอัน-

ตราขายสิทธิ์ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔๕ มาตรา ๒๕๒ หรือมาตรา ๒๕๓ [หนึ่ง]

มาตรา ๓๐๖ ผู้ใดกระทำโดยประมาทจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยว ถูกกักขังหรือต้องปราศจากเสรีภาพ [แห่ง] ในร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคก่อนเป็นเหตุให้ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยว ถูกกักขัง หรือต้องปราศจากเสรีภาพ [แห่ง] ในร่างกายจนถึงแก่ความตายหรือรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔๖ หรือมาตรา ๒๕๕ [หนึ่ง]

มาตรา ๓๐๗ ผู้ใดเพื่อจะเอาคนลงเป็นทาสหรือให้มีฐานะคล้ายทาส นำเข้ามาใน[หรือ]ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร [หรือ]พามาจากที่ใด ชอ ชาย จำหน่ายรับหรือหน่วงเหนี่ยวซึ่งบุคคลหนึ่งบุคคลใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกิน [สาม] หมื่นบาท

มาตรา ๓๐๘ ผู้ใดเพื่อได้มาซึ่ง [ทรัพย์สินหรือประโยชน์ใดๆ เป็น] ค่าได้
 (๑) เอาตัวเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีไป
 (๒) เอาตัวบุคคลอายุกว่าสิบสามปีไป โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้อำนาจหรือขู่ข่มขู่ ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมหรือใช้วิธีข่มขู่ใจด้วยประการอื่นใด หรือ

(๓) หน่วงเหนี่ยวหรือกักขังบุคคลใด
 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่ สามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาทถึง [หนึ่ง] ห้าหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในวรรคก่อนเป็นเหตุให้ผู้ถูกเอาตัวไป[หรือ]ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือผู้ถูกกักขังนั้นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี

ถ้าการกระทำความผิดนั้นเป็นเหตุให้ผู้ถูกเอาตัวไป[หรือ]ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยว หรือผู้ถูกกักขังนั้นถึงแก่ความตาย หรือเป็นการกระทำโดยแรมานหรือโดยการุณ โหดร้ายจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำนั้นรับอันตรายแก่[ร่าง] ภายหรือจิตใจ ผู้กระทำ ต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต

“ค่าไถ่” หมายความว่า ทรัพย์สินหรือประโยชน์ที่เรียกเอา หรือให้ เพื่อแลกเปลี่ยนเสรีภาพของผู้ถูกเอาตัวไป ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือผู้ถูกกักขัง

มาตรา ๓๐๕ ผู้ใดเป็นผู้สนับสนุนในความผิดตามมาตรา ๓๐๔ ต้อง ระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น

มาตรา ๓๑๐ ผู้ใดกระทำการเป็นตนกลาง โดยเรียก รับหรือ[ตกลง]ยอม จะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อย่างใดที่มิควรได้จากผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๓๐๔ หรือจากผู้ที่จะให้ค่าไถ่ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาทถึง [หนึ่ง] หมื่นบาท

มาตรา ๓๑๑ ถ้าผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๓๐๔ มาตรา ๓๐๕ หรือ มาตรา ๓๑๐ จัดให้ผู้ถูกเอาตัวไปหรือผู้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือผู้ถูกกักขัง [กลับคืนมา] ได้รับเสรีภาพก่อนศาลชั้นต้นพิพากษา โดยผู้สนับสนุนได้รับอันตรายสาหัส หรือตกอยู่ในภาวะอันใกล้จะเป็นอันตรายต่อชีวิต ให้ลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

มาตรา ๓๑๒ ผู้ใดโดยปราศจากเหตุอันสมควร พรางเด็กอายุยังไม่เกิน สิบสามปีเสียจากผู้ปกครองหรือผู้ดูแล ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ด ปีและปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่นพันห้าร้อยบาทถึง [สาม] หมื่นหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

ผู้ใดโดยทุจริต ซ้อ [ขาย] จำหน่ายหรือรับตัวเด็ก ซึ่ง[ตนรู้ว่าเป็นเด็กซึ่ง] ถูกพรางตามความในวรรคก่อน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พรางนั้น

มาตรา ๓๑๓ ผู้ใดพรางผู้เข่าอายุกว่าสิบสามปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี

ไปเสียจากบิดามารดาผู้ปกครองหรือผู้ดูแล โดยผู้เข่าวันนั้นไม่เต็มใจไปด้วย ต้อง
 ระวังโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือ
 หักจำคุกปรับ

ผู้ใดทุจริต ซ่อ [ชาย] จำหน่ายหรือรับตัวผู้เข่าวัน [ตนรู้ว่าเป็นผู้] ถูก
 พราบตามความในวรรคก่อน ต้องระวังโทษเช่นเดียวกับผู้พราบนั้น

ถ้าความผิดดังกล่าวในสองวรรคก่อนได้กระทำ เพื่อหากำไรหรือเพื่อการ
 อนาคต ผู้กระทำต้องระวังโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่
 [สาม] หมื่นห้าร้อยบาทถึง [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๑๔ ผู้ใดพราบผู้เข่าวันอายุกว่าสิบสามปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ไป
 เสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาคต โดยผู้
 เข่าวันนั้นเต็มใจไปด้วย ต้องระวังโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง]
เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือหักจำคุกปรับ

ผู้ใดทุจริต ซ่อ [ชาย] จำหน่ายหรือรับตัวผู้เข่าวัน [ตนรู้ว่าเป็นผู้] ถูก
 พราบตามความในวรรคก่อน ต้องระวังโทษเช่นเดียวกับผู้พราบนั้น

มาตรา ๓๑๕ ผู้ใด [พาหรือส่งคนออกไปนอกราชอาณาจักร โดย] ใช้อุบาย
 หลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมหรือ
 ใช้วิชาหมิ่นใจด้วยประการอันใด พาหรือส่งคนออกไปนอกราชอาณาจักร ต้อง
 ระวังโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือ
 หักจำคุกปรับ

ถ้าความผิดตามวรรคก่อนได้กระทำเพื่อให้ผู้ถูกพาหรือส่งไปนั้น ตกอยู่ใน
 อำนาจของผู้อื่นโดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือเพื่อละทิ้งให้เป็นคนอนาถ ผู้กระทำ
 ต้องระวังโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่นห้าร้อยบาท
 ถึง [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๑๖ ความผิดตามมาตรา ๓๐๔ วรรค [๑] หนึ่ง มาตรา ๓๐๕ วรรค [๑] หนึ่ง และมาตรา ๓๐๖ วรรค [๑] หนึ่ง เป็นความผิดอันยอมความได้

หมวด ๒

ความผิดฐานเปิดเผยความลับ

มาตรา ๓๑๗ ผู้ใดเปิดเผยหรือ [นำ] เอาจดหมาย โทรเลขหรือเอกสารใด ๆ ซึ่งปิดผนึกของผู้อื่นไป เพื่อ [จะ] ล่วงรู้ข้อความ [หรือ] เพื่อนำข้อความในจดหมาย โทรเลขหรือเอกสาร [ไป] ของผู้อื่น เช่นว่าน ออกเปิดเผย ถ้า การกระทำนั้นน่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน [สาม] หรือ ปรับไม่เกิน [สอง] หนึ่ง พันห้าร้อยบาท หรือ ทงจำทงปรับ

มาตรา ๓๑๘ ผู้ใดล่วงรู้หรือได้มาซึ่ง ความลับของผู้หนึ่งโดยเหตุที่เป็นเจ้าพนักงานผู้หนึ่งหน้าที โดยเหตุที่ประกอบอาชีพเป็นแพทย์ เกสัชกร คนจำหน่ายยา นางผดุงครรภ์ ผู้พยาบาล นักบวช หมอความ ทนายความ หรือผู้สอบบัญชี หรือโดยเหตุที่เป็นผู้ช่วยในการประกอบอาชีพนั้น แล้วเปิดเผยความลับนั้นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือ ปรับไม่เกิน [สาม] หนึ่ง พันห้าร้อยบาท หรือ ทงจำทงปรับ

ผู้รับการศึกษาอบรมในอาชีพดังกล่าว ในวรรคแรก เปิดเผยความลับ ของผู้อื่นอันตนได้ล่วงรู้หรือได้มาในการศึกษาอบรมนั้น ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

มาตรา ๓๑๙ ผู้ใดโดยเหตุที่ตนมีตำแหน่งหน้าที่ วิชาชีพหรืออาชีพอื่นเป็นที่ไว้วางใจ ล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับของผู้อื่นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมหรือเกี่ยวกับการค้าหรือการนิมิตในวิทยาศาสตร์ เปิดเผยหรือใช้ความลับ นั้นเพื่อประโยชน์ตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือ ปรับไม่เกิน [สาม]

หนังสือหรือขยายบท หรือทั้งจำกัดปรับ

[มาตรา ๓๒๐ ผู้ใดเปิดเผยความลับในราชการซึ่งเจ้าพนักงานผู้หนึ่งหน้าที่ไม่ให้เปิดเผย ถ้าการเปิดเผยนั้นอาจเกิดความเสียหายแก่ราชการหรือผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ]

มาตรา ๓๒๑ ความผิดในหมวดนี้เป็นความผิดอันยอมความได้

หมวด ๓

ความผิด (ต่อชื่อเสียง) ฐานหมิ่นประมาท

มาตรา ๓๒๒ ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สามโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ผู้หนึ่งกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๒๓ ผู้ใดใส่ความผู้ตายต่อบุคคลที่สาม [เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่บิดา มารดา คู่สมรส หรือบุตรของผู้ตาย] และการใส่ความนั้นน่าจะเป็นเหตุให้ [บุคคลเช่นว่านี้] บิดา มารดา คู่สมรสหรือบุตรของผู้ตาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ผู้หนึ่งกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๒๒ นั้น

มาตรา ๓๒๔ ถ้าความผิดฐานหมิ่นประมาทได้กระทำโดยโฆษณา ด้วยเอกสาร [สิ่งพิมพ์] ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏด้วยวิธีใด ๆ แผ่นเสียง หรือสิ่งบันทึกเสียงอย่างอื่น หรือกระทำโดยการกระจายเสียงหรือโดยการบ่าวประกาศด้วยวิธีอื่นใด ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๒๕ ผู้ใดแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริต

(๑) เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือป้องกันส่วนใดเสียเกี่ยวกับ
ตนตามคลองธรรม

(๒) ในฐานะเป็นเจ้าของงานปฏิบัติการตามหน้าที่

(๒ ทว) ติชมด้วยความเป็นธรรมซึ่ง บุคคลหรือ สิ่งใด อันเป็น วัสดุของ
ประชาชนย่อมกระทำ หรือ

(๒ ตร) ในการแจ้งข่าวด้วยความ เป็นธรรม เรื่องการ ดำเนินการ อันเปิดเผย
เผยในศาลหรือในการประชุม

ผู้ซึ่งไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท

มาตรา ๓๒๖ ผู้ใดแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริต

(๑) ติชมด้วย ความเป็นธรรมซึ่ง บุคคลหรือสิ่งใด อันเป็นวัสดุของ ประชาชนย่อม
กระทำ

(๒) ในการแจ้งข่าวด้วย ความเป็นธรรม เรื่องการดำ เนินการ อัน เปิดเผยในศาล
หรือในการประชุม

(๓) ในการออกความเห็น ส่วนตัวแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งในทางลับเพื่อป้องกัน
ประโยชน์ของบุคคลนั้น หรือประโยชน์ของบุคคลอื่นซึ่งบุคคลนั้นสนใจ

ผู้ซึ่งไม่ต้องรับโทษฐานหมิ่นประมาท

มาตรา ๓๒๗ ในกรณีหมิ่นประมาท ถ้าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดพิสูจน์
ได้ว่าข้อ [ความที่ตนแสดง] หาว่าเป็นหมิ่นประมาทนั้นเป็นความจริง ผู้ซึ่งไม่ต้องรับ

โทษ

แต่ห้ามไม่ให้พิสูจน์ [ดังว่าผู้] ถ้าข้อ [ความ] ที่ [แสดง] หาว่าเป็นหมิ่นประ
มาทนั้นเป็นการใส่ความในเรื่องส่วนตัว และการพิสูจน์ [นี้] จะไม่เป็นประโยชน์
แก่ประชาชน

มาตรา ๓๒๘ คู่ความหรือทนายความของ คู่ความซึ่ง แสดงความ คิดเห็น

หรือข้อความในกระบวนการพิจารณาคดีในศาลเพื่อประโยชน์แก่คดีของตน ไม่มี
 ความผิดฐานหมิ่นประมาท

มาตรา ๓๒๕ ในคดีหมิ่นประมาท ซึ่งมีคำพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด
 ศาลอาจสั่ง

- (๑) ให้ยึดและทำลายวัตถุหรือส่วนของวัตถุที่มีข้อความหมิ่นประมาท
- (๒) ให้โฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ในหนังสือพิมพ์หนึ่ง
 ฉบับหรือหลายฉบับครั้งเดียวหรือหลายครั้งโดยให้จำเลยเป็นผู้ชำระค่าโฆษณา

มาตรา ๓๓๐ ความผิดในหมวดนี้เป็นความผิดอันยอมความได้

ถ้าผู้เสียหายในความผิดฐานหมิ่นประมาทตายเสียก่อนร้องทุกข์ ให้บิดา
 มารดา คู่สมรส [และ] หรือบุตรของผู้เสียหายร้องทุกข์ [แทน] ได้ และให้ถือว่า
เป็นผู้เสียหาย

ลักษณะ ๑๒

ความผิดเกี่ยวด้วยทรัพย์

หมวด ๑

ความผิดฐานลักทรัพย์และ [ฉกฉวย] วิ่งราวทรัพย์

มาตรา ๓๓๑ ผู้ใด [เพื่อ] เอาทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย [เป็นของตนหรือเป็นของบุคคลที่สาม เอาทรัพย์นั้น] ไปโดยทุจริต ผู้กระทำ ความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๓๒ ผู้ใดลักทรัพย์

(๑) [โดยอาศัยโอกาสที่เป็น] ในเวลากลางคืน [หรือโอกาสที่เกิดเพลิงไหม้ การระเบิด อุทกภัย อุบัติเหตุแก่รถไฟ เหตุทุกขภัยแก่เรือ หรือภัยพิบัติแก่ประชาชน]

(๑ ทวิ) ในที่หรือบริเวณที่มีเหตุเพลิงไหม้ การระเบิด อุทกภัย หรือ ในที่หรือบริเวณที่มีอุบัติเหตุ หรือเหตุทุกขภัยแก่รถไฟหรือยานพาหนะอันที่ ประชาชนโดยसार หรือภัยพิบัติอันทำนองเดียวกัน หรืออาศัยโอกาสที่มีเหตุ เช่นว่านั้น หรืออาศัยโอกาสที่ประชาชนกำลังตื่นกลัวภัยอันตรายใด ๆ

(๒) โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ หรือ โดย [ล้วง] ผ่านสิ่งเช่นว่านั้นเข้าไปด้วยประการใด ๆ

(๓) โดยเข้าทางช่อง ทางซึ่งได้ทำ ขนโดยไม่ได้ จ้างให้เป็น ทาง คนเข้า หรือเข้าทางช่องทางซึ่งผู้เป็นใจเปิดไว้ให้

(๔) โดยแปลงตัวหรือปลอมตัวเป็นผู้อื่น มอมหน้า [ขี้ดหน้า] หรือ วางตัวเป็นเจ้าพนักงาน ทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้

(๔ ทวิ) โดยลงว่าเป็นเจ้าพนักงาน

(๕) โดยมีอาวุธหรือโดย [มีพวกสมคบ] ร่วม [มี] กระทำความผิดด้วยกัน
ตั้งแต่สองคนขึ้นไป

(๖) ในเคหสถานหรือ [สำนักงานของรัฐบาลหรือเทศบาล] สถานที่ราชการ
หรือสถานที่ กักไว้เพื่อให้ บริการสาธารณะได้ เข้าไป โดยไม่ได้รับ อนุญาต หรือ
[คง] ซ่อนตัวอยู่ในสถานนั้น ๆ [โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือในสถานที่บูชาสาธารณะ
สถานีรถไฟ สถานีการบิน ที่จอดเรือสาธารณะ หรือสถานที่สาธารณะอื่นสำหรับขนถ่ายสินค้า
หรือในเขตยานสาธารณะ]

(๖ ทวิ) ในสถานที่บูชาสาธารณะ สถานีรถไฟ ท่าอากาศยาน ที่จอดรถ
หรือเรือสาธารณะ หรือสาธารณสถานสำหรับขนถ่ายสินค้าหรือในเขตยานสาธารณะ

(๗) ที่ใช่หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ [หรือที่เป็นของนายจ้าง หรือที่
อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง]

(๗ ทวิ) ที่เป็นของนายจ้าง หรือที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง

(๘) ของผู้อาชังพกสิกรรม บรรดาที่เป็นผลิตภัณฑ์ พืชพันธุ์ สัตว์
[และ] หรือเครื่องมืออันมีไว้สำหรับประกอบสิกรรมหรือได้มาจากการสิกรรมนั้น
ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปีและปรับตั้งแต่ [สาม] หนึ่งพัน
ห้าร้อยบาทถึงหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท

ถ้าความผิดนั้นเป็นการกระทำที่ ประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในอนุ
มาตราดังกล่าวแล้วตั้งแต่สองอนุมาตราขึ้นไป ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่
หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่ [สาม] หนึ่งพันห้าร้อยบาทถึง [สาม] หนึ่งหมื่นเจ็ด
พันห้าร้อยบาท

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรา ๕ เป็นการกระทำโดยความจำ

หรือความยากจนเหลือทนทาน และทรัพย์สินมีราคาเล็กน้อย ศาลจะลงโทษผู้กระทำ
ความผิดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๑ ก็ได้

มาตรา ๓๓๓ ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรา ๓๓๒ เป็นกรกระทำ
ด้วยความจำใจ ความคนคง หรือความยากจนเหลือทนทาน และทรัพย์สินมีราคาเล็กน้อย
ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๑ ก็ได้

มาตรา ๓๓๔ ผู้ใดลักทรัพย์ โดยฉกฉวยเอา [อย่างเบ็ดเตล็ด] ซึ่งหน้า ผู้
นั้นกระทำความผิดฐาน [ฉกฉวย] ทรัพย์สิน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและ
ปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคก่อน เป็นเหตุให้ผู้อรับอันตรายแก่กาย
หรือจิตใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่ [หนึ่ง]
ห้าพันบาทถึง [สาม] หมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

ถ้าเป็นเหตุให้ผู้อรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่
สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่ [หนึ่ง] หมื่นห้าพันบาทถึงสองหมื่นห้าพันบาท

ถ้าเป็นเหตุให้ผู้อรับอันตรายถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษ
จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่ หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท ถึง สามหมื่น
เจ็ดพันห้าร้อยบาท

หมวด ๒

ความผิดฐานกรรโชก ริดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์

มาตรา ๓๓๕ ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประ
โยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือโดยขู่เข็ญว่าจะทำอัน
ตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เข็ญหรือของบุคคล

ที่สาม จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น ผู้กระทำ ความผิดฐานกรรโชก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท

ถ้าความผิดฐานกรรโชกได้กระทำโดย

(๑) ขู่ว่าจะฆ่า ขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายให้ผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส หรือขู่จะทำให้เกิดเพลิงไหม้แก่ทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่น หรือ

(๒) มีอาวุธติดตัวมาขู่เข็ญ

ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่นบาทถึง [สาม] หมื่นบาท

มาตรา ๓๓๖ ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้ หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยความลับ ซึ่งการเปิดเผยนั้นจะทำให้ผู้ถูกขู่เข็ญหรือบุคคลที่สามเสียหาย จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น ผู้กระทำ ความผิดฐานรัดเอาทรัพย์สิน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ [หกเดือน] ถึง [เจ็ด] ปี และปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่นบาทถึง [สาม] หมื่นบาท

มาตรา ๓๓๗ ผู้ใดลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อ

- (๑) ให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์ หรือการพาทรัพย์นั้นไป
- (๒) ให้อภัยโทษแก่ผู้ลัก
- (๓) ขัดถือเอาทรัพย์สินนั้นไว้
- (๔) ปกปิดการกระทำความผิดนั้น หรือ
- (๕) ให้พ้นจากการจับกุม

ผู้กระทำ ความผิดฐานชิงทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อยบาทถึง [สาม] หมื่นบาท

ถ้าความผิดนั้นเป็นการกระทำที่ประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในอนุ
มาตราหนึ่งอนุมาตราใดแห่งมาตรา ๓๓๒ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่
หนึ่งถึงสี่ปี และปรับตั้งแต่สองพันห้าร้อยบาทถึงสองหมื่นห้าพันบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กาย
หรือจิตใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสี่ปี และปรับตั้งแต่ [หนึ่ง]
ห้าพันบาทถึงสองหมื่นห้าพันบาท

ถ้าเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่
สามปีถึงสี่ปี และปรับตั้งแต่ [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาทถึงสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อย
บาท

ถ้าเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่
ห้าปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาทถึง [หนึ่ง] ห้าหมื่นบาท

มาตรา ๓๓๘ [ถ้าความผิดฐาน] ผู้ใดชิงทรัพย์ [ได้กระทำ] โดย [บุคคลสม
คย] ร่วม [มีผล] กระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้นั้นกระทำ [ทำ] ความ
ผิดฐานปล้นทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ [สอง] ห้าปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่
หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาทถึงสองหมื่นห้าพันบาท

ถ้าในการปล้นทรัพย์ ผู้กระทำแม้แต่คนเดียวคนหนึ่งมีอาวุธติดตัวไปด้วย
[โดยเปิดเผย] ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ [สาม] สิบปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่
แต่ [หนึ่ง] สองหมื่นห้าพัน [ห้าร้อย] บาทถึงสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

ถ้าการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวาง
โทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

ถ้าการปล้นทรัพย์ได้ กระทำโดย แสดงความทารุณจน เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับ
อันตรายแก่กายหรือจิตใจ ไซ้ปืนยิง ใช้อาวุธระเบิด หรือกระทำทรมาน ผู้กระทำ
ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี

ถ้าการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษ
ประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

หมวด ๓

ความผิดฐานฉ้อโกง

มาตรา ๓๓๘ ผู้ใดโดยทุจริตหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อเท็จจริง] ความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และโดยการหลอกลวงดังกล่าวนั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม หรือทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม ทำถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิ ผู้กระทำความผิดฐานฉ้อโกง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๓๔๐ ถ้าในการกระทำความผิดฐานฉ้อโกง ผู้กระทำ

(๑) แสดงตนเป็นคนอื่น หรือ

(๒) อาศัยความเบาปัญญาของผู้ถูกหลอกลวงซึ่งเป็นเด็กหรืออาศัยความอ่อนแอแห่งจิตของผู้ถูกหลอกลวง

ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๔๐ ทวิ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๓๘ ได้กระทำด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชน หรือด้วยการปกปิดความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งแก่ประชาชน ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งปรับทั้งจำ

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในวรรคก่อน ต้องด้วยลักษณะ ดังกล่าวใน มาตรา ๓๔๐ ข้อใดข้อหนึ่งด้วย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่ หนึ่งพันห้าร้อยบาท ถึง หนึ่งหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๔๐ ตริ ผู้ใดโดยทุจริตหลอกลวงบุคคล ตั้งแต่สิบคนขึ้นไป

ประกอบกรงานอย่างใด ๆ ให้แก่ตนหรือให้แก่บุคคลที่สาม โดยจะไม่ใช่ค่าแรง
งานหรือค่าจ้างแก่บุคคลเหล่านั้น หรือโดยจะใช้ค่าแรงงานหรือค่าจ้างแก่บุคคล
เหล่านั้นต่ำกว่าที่ตกลงกัน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินเจ็ด
พันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๔๑ ผู้ใดส่งขอและบริโภคอาหารหรือเครื่องดื่ม หรือเช่าอยู่ใน
ในโรงแรม โดยรู้ว่าตนไม่สามารถชำระเงินค่าอาหาร ค่าเครื่องดื่มหรือค่าอยู่ใน
โรงแรมนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่ง
พันบาท หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๓๔๒ ผู้ใดเพื่อเอาทรัพย์สินของผู้อื่นเป็นของตนหรือของบุคคลที่
สาม ชักจูงผู้หนึ่งผู้ใดให้จำหน่ายโดยเสียเปรียบซึ่งทรัพย์สิน โดยอาศัยเหตุที่ถูก
ชักจูงมีจิตอ่อนแอ หรือเป็นเด็กเบาปัญญา และไม่สามารถเข้าใจตามควรซึ่งสาระ
สำคัญแห่งการกระทำของตน จนผู้ถูกชักจูงจำหน่ายซึ่งทรัพย์สินนั้น ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน [ครึ่ง] ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๔๓ ผู้ใดเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับ ประโยชน์จากการประกัน
วินาศภัย แก่สิ่งทำให้เกิดเสียหายแก่ทรัพย์สินอันเป็นวัตถุที่เอาประกันภัย ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือ
ทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๓๔๔ ความผิดในหมวดนี้ นอกจากความผิดตามมาตรา ๓๔๐ ทวิ
เป็นความผิดอัน [อื่น] ขอมความได้

หมวด ๔

ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้

มาตรา ๓๔๕ ผู้ใดเอาไปเสีย ทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า
หรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินอันตนจำนำไว้แก่ผู้อื่น ถ้าได้กระทำเพื่อให้เกิด

ความเสียหายแก่ผู้ [อื่นนั้น] รับจำนำ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับ
ไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๔๖ ผู้ใด [รู้ว่า] เพอมิให้ เจ้าหนของตนหรือของผู้อื่นได้ [ใช้]
รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือ [บางส่วน] แต่บางส่วน ซึ่งได้ใช้หรือจะใช้สิทธิเรียกร้องทาง
ศาลให้ชำระหนี้ ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้นหรือโอนไปให้แก่ผู้อื่นซึ่งทรัพย์ใด [ที่] ยึดหรือ
แกล้งให้ตนเองเป็นหนี้จำนวนใดอันไม่เป็นความจริงก็ดี [ถ้าการกระทำเพอมิให้
เจ้าหนได้รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน] มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
สองปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๔๗ ความผิดในหมวดนี้เป็นความผิดอันยอมความได้

หมวด ๕

ความผิดฐานยักยอก

มาตรา ๓๔๘ ผู้ใด [ได้รับมอบหมาย] ครอบครองทรัพย์สิน ซึ่งเป็นของผู้อื่น
หรือซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย เบียดบังเอาทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือบุคคล
ที่สามโดยทุจริต ผู้ใดกระทำความผิดฐานยักยอก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
สามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าทรัพย์สินนั้นได้ตกมาอยู่ในความครอบครองของผู้กระทำความผิด เพราะ
ผู้อื่นส่งมอบให้โดย [พลั้งเผลอ] สำคัญผิดไปด้วยประการใด หรือเป็นทรัพย์สิน
หายซึ่งผู้กระทำความผิดเก็บได้ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษเพียงกึ่งหนึ่ง

มาตรา ๓๔๙ ผู้ใด [ได้รับมอบหมาย] ให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น หรือ
ทรัพย์สินซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย กระทำความผิดหนหนึ่งของตนด้วยประการใดๆ
โดยทุจริต จะเป็นที่เหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน

ของผู้หนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ดพันห้าร้อย บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๕๐ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๔๘ หรือมาตรา ๓๔๙ ได้กระทำในฐานะที่ผู้กระทำความผิดเป็นผู้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นตามคำสั่งของศาล หรือตามพันธียกรรม หรือในฐานะเป็นผู้มอบอาชีพหรือธุรกิจอันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๕๑ ผู้ใดเก็บได้ซึ่งสิ่งงาหรือทรัพย์สินอันมีค่าอันซ่อนหรือฝังไว้โดยพฤติการณ์ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถอ้างว่าเป็นเจ้าของได้ แล้วเบียดบังเอาทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๕๒ ความผิดในหมวดนี้เป็นความผิดอันยอมความได้

หมวด ๖

ความผิดฐานรับของโจร

มาตรา ๓๕๓ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซ้อรับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใด [๗] ซึ่งทรัพย์สิน [ที่ตนรู้ว่าเป็นของ] อันได้มาโดยการกระทำความผิด ถ้าความผิดนั้นเข้าลักษณะลักทรัพย์ [ยกฉวย] วิ่งราวทรัพย์สิน ทรัพย์ โจร โจรชิงทรัพย์ ทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง [หรือขโมยลักขอก] หรือเจ้าพนักงานลักขอกทรัพย์สิน ผู้กระทำความผิดฐานรับของโจร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดฐานรับของโจรนั้น ได้กระทำ [เป็นกรรม/ระดมขโมย] เพื่อการค้ากำไร หรือได้กระทำ [โดยที่กระทำความผิดนั้น] ก่อทรัพย์สินอันได้มาโดย

การลักทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๒ (๗) ซึ่งทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ ผู้กระทำความผิด
โทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ [สาม] หมื่นพันห้าร้อยบาทถึงสอง
หมื่นห้าพันบาท

หมวด ๗

ความผิดฐาน [ประทุษร้ายต่อ] ทำให้เสียทรัพย์

มาตรา ๓๕๔ ผู้ใด [ประทุษร้ายต่อ] ทำอันตราย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำ
ให้ไร้ประโยชน์ของทรัพย์ของผู้อื่น หรือผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย [โดยทำอัน
ตรายทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้เสียประโยชน์] ผู้กระทำความผิดฐาน [ประทุษร้ายต่อ]
ทำให้เสียทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] เจ็ด
พันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๕๕ ถ้ากระทำความผิดตามมาตรา ๓๕๔ ได้กระทำต่อ

(๑) เครื่องกล หรือเครื่องจักรที่ใช้ในการประกอบกิจการหรืออุตสาหกรรม

(๒) ปศุสัตว์

(๓) ยวดยานหรือสัตว์พาหนะที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะ หรือในการ
ประกอบกิจการหรืออุตสาหกรรม หรือ

(๔) พืชหรือพืชผลของกสิกรรม

ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสอง
พันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๕๖ ผู้ใด [ประทุษร้ายต่อ] ทำอันตราย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้
ไร้ประโยชน์ [ต่อ] ซึ่งทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ ต้องระวาง

โทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
 มาตรา ๓๕๗ ความผิดตามมาตรา ๓๕๔ และมาตรา ๓๕๕ เป็นความผิด
 อันยอมความได้

หมวด ๘

ความผิดฐานบุกรุก

มาตรา ๓๕๘ ผู้ใด [เพื่อมิให้] เข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นเพื่อถ
การครอบครองอสังหาริมทรัพย์ [โดยปกตีสุขเข้าถึง] นั้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
หรือเข้าไปกระทำการใด ๆ อันเป็นการ [รังควาน] รบกวนการครอบครอง [นั้น]
อสังหาริมทรัพย์ของเขาโดยปกตีสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ
ปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๕๙ ผู้ใดเพื่อถเอาอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นเป็นของตนหรือ
 ของบุคคลที่สาม ย้ายหรือทำลายเครื่องหมายเขตแห่งอสังหาริมทรัพย์นั้น ทั้ง
หมดหรือแต่บางส่วน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง]
เจ็ดพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๖๐ ผู้ใดโดยไม่มีเหตุอันสมควร เข้าไปหรือซ่อนตัวอยู่ในเคห
สถาน อาคารเก็บรักษาทรัพย์หรือสำนักงาน ในความครอบครองของผู้อื่น หรือไม่
ยอมออกไปจากสถานที่เช่นนั้นเมื่อผู้มสิทธิที่จะห้ามมิให้เขาไปได้ได้ให้ออก ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๖๑ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๕๘ มาตรา ๓๕๙ หรือ
 มาตรา ๓๖๐ ได้กระทำ

(๑) โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย

(๒) โดยมีอาวหรือโดย [สมคมกัน] ร่วม [มีอ] กระทำความผิดด้วยกัน ตั้งแต่สองคนขึ้นไป หรือ

(๓) ในเวลากลางคืน ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๖๒ ความผิดในหมวดนี้ นอกจากความผิด [ที่ต้องระวางโทษ] ตาม มาตรา ๓๖๑ เป็นความผิดอันยอมความได้

ภาค ๓

ลหุโทษ

มาตรา ๓๖๓ ผู้ใด เมื่อเจ้าพนักงานถาม ซอ หรือที่อยู่เพื่อ ปฏิบัติการตาม กฎหมาย ไม่ยอมบอกหรือกลังบอกซอหรือที่อยู่อันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษปรับ ไม่เกิน [ยี่สิบ] หนึ่งร้อยบาท

มาตรา ๓๖๔ ผู้ใดทราบคำสั่งของ เจ้าพนักงาน ซึ่งสั่ง การตาม อำนาจที่มี [บท] กฎหมายให้ไว้ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่วัน หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

ถ้าการสั่งเช่นนั้นเป็นคำสั่งให้ช่วยทำกิจการในหน้าที่ของเจ้าพนักงานซึ่ง กฎหมายกำหนดให้สั่งให้ช่วยได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับ ไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๖๕ ผู้ใดกระทำด้วยประการใด ๆ ให้ประกาศ [หรือ] ภาพ โฆษณาหรือเอกสารใด ๆ ในที่สาธารณะหรือที่สาธารณะหน้าตึกหรือแสดงไว้ หรือส่ง ให้บุคคลหรือแสดงไว้ หลุด ลักหรือไร้ประโยชน์ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท

[ถ้ากระทำได้กล่าวต่อแจ้งความ หรือภาพโฆษณาที่เอกชนบังคับได้ตามกฎหมาย หรือเจ้าพนักงานอนุญาต ผู้กระทำได้ระวางโทษปรับไม่เกินยี่สิบบาท]

มาตรา ๓๖๖ ผู้ใดส่งเสียง ทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันสมควรจนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน [ยี่สิบ] หนึ่งร้อยบาท

มาตรา ๓๖๗ ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ [เมือง] หรือหมู่บ้าน] โดยเปิดเผย หรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขบวนเพื่อนมัสการ การรณรงค์ หรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน [ยี่สิบบาท] หนึ่งร้อยบาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งให้รับอาชุนั้น

มาตรา ๓๖๘ ผู้ใด [เข้าร่วมในกรร] ทะเลาะกันอย่างอื้ออึงใน ทางสาธารณะ หรือสาธารณสถาน หรือกระทำโดยประการอื่นใดให้เสียความสงบเรียบร้อยในทางสาธารณะหรือสาธารณสถาน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้า [สิบ] ร้อยบาท

มาตรา ๓๖๙ ผู้ใดควบคุมดูแลบุคคลวิกลจริตพล่อย ปละละเลย ให้บุคคลวิกลจริตนั้นออกเที่ยวไปโดยลำพัง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๗๐ ผู้ใดเห็นผู้อื่นตกอยู่ในอันตรายแห่งชีวิต ซึ่งตนอาจช่วยได้โดยไม่ควรกลัวอันตรายแก่ตนเองหรือผู้อื่น แต่ไม่ช่วยตามความจำเป็น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๗๑ ผู้ใดทำให้ร้ายระบายน่า ร้องนำ หรือก่อระบายน่าของโสโครกอันเป็นสิ่งที่สาธารณเกิดขัดข้องหรือไม่สะดวก ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๗๒ ผู้ใดยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช่เหตุ ในเมือง หมู่บ้าน หรือชุมนุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบวัน หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๗๓ ผู้ใดควบคุมสัตว์ดุหรือสัตว์ร้าย ปล่อยให้ปละละเลยให้สัตว์นั้นเหวี่ยงไปโดยลำพัง ในประการที่อาจทำอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๗๔ ผู้ใดเสพยาสุรา หรือของเมาอย่างอื่นจนเป็นเหตุให้ตนเมา ประพฤตินอน วาย หรือ ครอบงำ ไม่ได้ ขณะอยู่ในถนน สาธารณหรือ สาธารณสถาน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้า [สิบ] ร้อยบาท

มาตรา ๓๗๕ ผู้ใดชักหรือแสดงอาชุนในการวิวาทต่อสู้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบวัน หรือปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๗๖ ผู้ใดทำให้เกิดปฏิภูลก่น้ำในบ่อ สระ หรือที่ขังน้ำ อันมีไว้สำหรับประชาชนใช้สอย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน [สิบวัน] หนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่ง [ร้อย] พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๗๗ ผู้ใดกระทำการทารุณต่อสัตว์หรือฆ่าสัตว์โดยให้ได้รับทุกข์ เวทนาอันไม่จำเป็น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน [สิบวัน] หนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่ง [ร้อย] พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๗๘ ผู้ใดใช้ให้สัตว์ทำงานจนเกินสมควร หรือให้ใช้ทำงานอันไม่สมควรเพราะเหตุที่สัตว์นั้นป่วยเจ็บ ชรา หรืออ่อนอายุ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน [สิบวัน] หนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่ง [ร้อย] พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๗๙ ผู้ใด เมื่อเกิดเพลิงไหม้หรือสาธารณภัยอื่น และเจ้าพนักงานเรียกให้ช่วยระงับ ถ้าตนสามารถช่วยได้แต่ไม่ช่วย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๘๐ ผู้ใดเกลียดชังหรือเกลียดชังผู้อื่นเป็นเหตุให้ประชาชนแตกใจ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๘๑ ผู้ใดโดยไม่ได้รับอนุญาตอันชอบด้วยกฎหมาย กัดขวางทางสาธารณชน จนอาจเป็นอุปสรรคต่อความปลอดภัยหรือความสะดวกในการจราจร โดยวางหรือทอดทิ้งสิ่งของหรือโดยกระทำด้วยประการอันใด ถ้าการกระทำนั้นเป็นการกระทำโดยไม่จำเป็น ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๘๒ ผู้ใดขุดหลุมหรือวาง หรือปลูกปักหรือวางสิ่งของเกาะเกี่ยวในทางสาธารณชนโดยไม่ได้รับอนุญาตอันชอบด้วยกฎหมาย หรือทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย แต่ละเลยไม่แสดงสัญญาณตามสมควร เพื่อป้องกันอุบัติเหตุ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๘๓ ผู้ใดแขวน ติดตั้ง หรือวางสิ่งใดไว้โดยประการที่น่าจะตกหรือพังลง ซึ่งจะเป็นเหตุอันตราย เบรอะเปื่อน หรือเดือตร้อนแก่ผู้สัญจรในทางสาธารณชน ต้องระวางโทษจำคุกปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๘๔ ผู้ใดกระทำการอันควรวางหน้าต่อหน้าธารกำนัล โดยเปลือยหรือเปิดเผยร่างกายหรือกระทำการลามกอย่างอื่น ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๘๕ ผู้ใด [เททิ้งโยมหรือหาของโสโครกหรือ] กระทำด้วยประการใด ๆ ให้ของแข็ง [ไปโน] ตกลง ณ ที่ใด ๆ โดยประการที่น่าจะเป็นอันตราย [เบรอะเปื่อน] หรือเดือตร้อนรำคาญแก่บุคคล [ใด] หรือเป็นอันตรายแก่ทรัพย์สิน หรือกระทำด้วยประการใด ๆ ให้ของโสโครกเบรอะเปื่อน หรือน่าจะเบรอะเปื่อนตัวบุคคลหรือทรัพย์สินหรือแก่งทำให้ของโสโครกเป็นที่ เดือตร้อนรำคาญ ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่ง [ร้อย] พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๘๖ ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่ง [ร้อย] พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๘๗ ผู้ใดใช้กำลัง [ประทุษ] ทำร้าย [ต่อ]ผู้อื่น โดยไม่ถึงกับเป็น

เหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๘๘ ผู้ใดทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจ โดยการขู่เข็ญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๘๙ ผู้ใดคุกคามผู้อื่นซึ่งหน้าหรือด้วยการโฆษณา ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ร้อยบาท

[มาตรา ๓๙๐ ผู้ใดเอาของแข็งหรือของโสโครก เท ทา ทิ้งลง โยนหรือปาไปที่ เคหสถาน รั้วเคหสถาน รั้วอาคารหรือยานพาหนะของผู้อื่นหรือเอาสิ่งดังกล่าวแล้ว เท ทา ทิ้งลง โยนหรือปาเข้าไปในรั้วหรือบริเวณของเคหสถานหรือยานพาหนะของผู้อื่น ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท]

มาตรา ๓๙๑ ผู้ใด ไล่ ต้อนหรือทำให้ [ปลุกสัตว์หรือสัตว์พาหนะ] สัตว์ใด ๆ เข้าในสวน ไร่ หรือนาของผู้อื่นที่ได้ตั้งคนไว้ เพาะพันธุ์ หรือมพืชพันธุ์ หรือผลิตผลอยู่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๙๒ ผู้ใดควบคุม [ปลุกสัตว์หรือสัตว์พาหนะ] สัตว์ใด ๆ ปลอญปละละเลยให้สัตว์นั้นเข้าในสวน ไร่ หรือนาของผู้อื่นที่ได้ตั้งคนไว้ เพาะพันธุ์ ไร่ หรือมพืชพันธุ์ หรือผลิตผลอยู่ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน [หนึ่ง] ร้อยบาท

มาตรา ๓๙๓ ผู้ใดทิ้งซากสัตว์ซึ่งอาจเน่าเหม็นในหรือ ริมทาง สาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้า [สิบ] ร้อยบาท

มาตรา ๓๙๔ ผู้ใดในที่สาธารณสถานหรือต่อหน้าธารกำนัล กระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการรังแกหรือข่มเหงผู้อื่น หรือกระทำให้ผู้อื่นได้รับความอับอายหรือเดือดร้อนรำคาญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย] หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๕๕ ผู้ใดกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทารุณต่อเด็กอายุ
ยังไม่เกินสิบสามปี คนชราหรือคนบวญเจ็บ ซึ่งต้องพึ่งพุนนในการดำรงชีพหรือ
การอนไค ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน [สองร้อย]
หน่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

.....

.....

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ตำรวจ กรมตำรวจ
ทส.ต.๑. ม.๓. มานิจ ซุ่มสาย ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
๓๓ ๓.๓ ๓๓

ที่จะถึง ๒๕ พฤษภาคมนี้ก็เป็นประวัติศาสตร์อันหนึ่งซึ่งควรจะจารึกผ่านตราสารไว้ ๓ ข้อ
 ความ คือจากนั้นกรณีใครที่จะร้องทูลทางรัฐบาลก่อนที่จะอภิปรายถึงปัญหาเรื่องเราจะเลือก
 โฉมประหารชีวิตหรือไม่นั้น ปัญหาที่มีอยู่ว่าถ้าอย่างนี้แล้วผู้ที่เป็นผู้ที่จะกระดก โศกนาฏกรรม
 และระดมงาน ซึ่งความจริงแล้วผู้ที่เป็นผู้คิดสำคัญ เรียกว่าสำคัญของโลกทั่วโลก ปัญหาเรื่องที่จะ
 อภิปรายต่อไปนั้นก็มีเหตุผลของเรื่องกล่าวผ่านรัฐบาลเป็นอันมากว่าขออย่าให้คำนึงถึงพรรค
 หรือฝ่ายใดฝ่ายใดเลย แต่เพราะประเด็นนี้เท่านั้น เพราะเหตุว่าประเด็นนี้ไม่ใช่ประเด็นของ
 พรรคใดฝ่ายใด เป็นประเด็นของประชาชนและขอความที่จะร่วมกันอภิปรายต่อไปในอนาคต ประเด็น
 เองนั้นไม่มีหวัง ไม่ใช่หวังว่าจะถือสหกรณ์ในประเด็นที่จะอภิปรายต่อไป ประเด็นไม่ใช่
 หวังสิ่งที่เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่และกันหวังอะไร แต่ถึงอย่างไรก็ตามถ้าจะหาได้ ประเด็นนี้สิ่งที่ต้อง
 ผู้คิดและวิธีทางรัฐบาลหรือทางฝ่ายใด ๆ ฝ่ายนั้นโดยผู้คิดขึ้นเพื่อที่จะให้เป็นประโยชน์
 ต่อประชาชนเท่านั้น ประเด็นก็คือ ประเด็นของอภิปรายอภิปรายกันไว้สักเล็กน้อย นอกจากนั้นประเด็น
 คิดว่าประเด็นที่ผู้กระดกประเด็นเดียวที่จะอาจสามารถไม่เพิกเฉยน้ำใจของประชาชนนั้นให้มีความ
 มุ่งหวังของรัฐบาลชุดนี้ว่าในปัญหา เรื่องที่ว่า เราจะประสานสมาชิกซึ่งกันและกันและปัญหาว่าเรา
 จะเดินกับประชาชนมากน้อยเพียงใดนั้นประเด็นนี้ก็จะ เป็นที่สอดคล้องในแง่ของบาง ไม่มากก็น้อย
 เพราะเหตุว่าโดยถ้าหากว่ารัฐบาลมีมติที่จะคัด โศกนาฏกรรมชีวิตนี้ออกไปเสียจากประเด็นที่
 ราชันใหม่แล้ว เป็นอันว่าประชาชนจะเป็นที่สละซึ่งการและเห็นน้ำใจของรัฐบาล
 นี้เป็นอันมากว่าโดยที่ในร่าง ๒๕ พฤษภาคมนี้ด้วยประการหนึ่งแล้ว และถึงไม่เช่นนั้น
 การประหารชีวิตให้โทษพยานนี้ในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้บางท่าน ราชันใหม่ก็อภิปราย
 กันว่ากฎหมายนี้เป็นกฎหมายรังของโหดเหี้ยม ถ้าไม่ทำอะไรในวันสำคัญเท่านั้น แต่ถ้าหากว่าเรา
 มาคำนึงถึงว่าเราสามารถที่จะเลือกโฉมประหารชีวิตนี้เสียได้ นั่นก็เป็นวัตถุประสงค์อันหนึ่งและ
 จะโดยเพียงเราไปว่าเรามีได้ที่ผู้ใดคนหนึ่ง ๒๐ ถ้าท่านขอจะทะเลาะใหม่แล้ว ปัญหาต่อไป
 ประเด็นประเด็นถึงปัญหาว่าเราควรจะเลือกโฉมประหารชีวิตใหม่ ถ้าเลือกแล้วจะโดยประการ
 ประการ และอาจจะมีจะเกิดประโยชน์แก่บ้านเมืองหรือฝ่ายบริหารหรือประชาชนเพียงใด

มีปฏิสัมพันธ์กันไม่ได้อาศัย แต่ในบางกรณีก็พบว่ามีปฏิสัมพันธ์กันจริง ๆ ให้การประหารชีวิต ซึ่งมันก็เป็นคำทศนึ่งไม่มากเหมือนกัน เพราะว่าในเวลาที่มันถึงจุดสูงสุดแล้วก็จะประหารเสีย ไม่ ความใจเป็นเพียงอย่างนั้นเองนี่แหละ นี่เป็นเรื่องที่ชาวต่างชาติของไทยใครถึงประหารชีวิต หรือไม่นั้น ในฐานะที่กระผมเคยเป็นตุลาการมาและกระผมก็เห็นว่าในที่มีตุลาการอยู่ตามคน ๆ หนึ่งหรือว่า ถ้าหากว่าคดีไหนคดีหนึ่งที่ไม่ถึงประหารชีวิตก็ได้ หรือคนไหนเสียก็ได้ มันของเสียอย่างพวกนี้ที่ทางตุลาการซึ่งเขาทำเรื่องมันขึ้นมาแล้วว่าจะไม่พยายามให้ ไม่ประหารชีวิตเสียเลย เพราะว่าเขารู้ว่ามันเป็นอะไร มันก็จะทำของมันตามที่ตามกฎหมายที่ให้ สามารถที่จะทำได้ และยังไม่คิดว่ามันใครจะลงโทษประหารชีวิต มันก็จะตามคำสั่งศาลว่า คดีนี้ จะระงับไม่ลงดี หรือประหารโทษแล้วเขาเองก็ลงโทษไม่ลงดีมันก็จะระงับลงประหารชีวิต แต่หากว่าคดีไหนคดีหนึ่ง ๆ ไม่ไรมาก นี่เป็นสิทธิอำนาจของตุลาการนี่เอง ไม่อยากที่จะทำร้าย หรือต่อเวลาอะไรทั้ง ๆ ที่กฎหมายให้อำนาจของมันมาดีอยู่แล้วนี่ คดีนั้นเป็นสิทธิอำนาจของตุลาการนี่เอง ไม่อยากที่จะให้ใคร ๆ ครอบงำมัน อำนาจการที่จะ ลงโทษประหารชีวิตเมื่อ ผู้พิพากษาเห็นว่า เมื่อว่าตามกฎหมายแล้วโทษของชีวิตคนประหารชีวิตก็อยู่ในส่วนมาก รวมทั้ง คดีที่เข้าความ และเข้ากันสามารถที่จะใช้กำลังบังคับเป็นผู้พิพากษาว่า ... กว่าไม่ยอมลงโทษ ประหารชีวิตโทษเลย นี่หากว่าศาลไทยก็ถึงทำมันกฎหมายอย่างถูกต้องโทษแล้วทำไมไม่ประหารเขา เพราะว่าทางของไทยประหารชีวิตมันเป็นการทำให้มันจะออกประหารมันตามที่เขาเป็น คดีซึ่งมีโทษระงับก็ถือว่าเป็นคดีที่มันสมควรที่จะลงโทษได้ เพราะว่าโทษประหารชีวิตมัน แล้ว ถ้าหากว่าเราจะมีชีวิตอยู่ตลอดชีวิตของเรา เราก็สามารถที่จะกลับคืนและอาจเป็น หลบเมืองก็ได้ในบางครั้ง คดีบางอย่างง่าย ๆ การกระทำความผิด ๆ ของไทยก็ต้องกล่าวกระบวน และเจ้าคุณหม่อมราชวงศ์ทรงตั้งหลวงชำนาญพิเศษสืบในสมัย ส.ศ.๑๙๕๒ นั้น ครั้งนั้น ออกประหารชีวิตกันบ้าง ... ส่วนนี้ด้วยกัน และถึงจะมีปัญหาความที่ยังมีในเมืองที่ไทยแต่โทษลง ในโทษประหารชีวิต คดีบางอันมันน่าที่จะลงโทษ ... ปราบกฎหมายอย่างอื่น ๆ ที่ว่าตามนี้ ... นี่ก็ได้

นั้นหากเป็นเรื่องดีก็ตามอย่างร้ายแรงใหญ่ สิ่ง ๆ ที่บุคคลอื่นรังเกียจนั้นหลักฐานอันมี
 นั้นอยู่เองใจว่าเขาเป็นอะไร แต่เรื่องหรือไม่ว่าประวัติศาสตร์หรือเหตุการณ์บางอย่างก็
 กลับกลายเป็นได้ว่าเขาผู้นั้นวิเศษ นี่จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เห็นอีกประการหนึ่งได้ว่าการ
 ประหารชีวิตนั้นเป็นการฆ่าอย่างหนึ่งไม่ต่างกับที่ใครคนหนึ่ง และไม่ควรที่จะกล่าวถึง

ของบรรดาชนชาวไทยที่รักชาติรักแผ่นดินในอารักขาของพระมหากษัตริย์
พระเจ้าอยู่หัวอริยราชูปถัมภ์ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
๒๕ พฤษภาคม ๒๕๐๑ - ๒๕๐๒

บรรดาชนชาวไทยที่รักชาติรักแผ่นดินในอารักขาของพระมหากษัตริย์
พระเจ้าอยู่หัวอริยราชูปถัมภ์ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
ตลอดมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๐๑
๒๕๐๒ - ๒๕๐๒

นายพล ไชยสิทธิ์ (พิบูลย์) : นายพลไชยสิทธิ์พิบูลย์
ได้ลาออกจากบรรดาศักดิ์และตำแหน่งราชการเมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๐๑
และได้ไปพำนักอยู่ในต่างประเทศ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา นายพลไชยสิทธิ์
ได้ลาออกจากบรรดาศักดิ์และตำแหน่งราชการเมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๐๑
๒๕๐๒ - ๒๕๐๒

/ / ถูกว่า ส่วนอาการอย่างนี้อาจมีผลหรืออาจไม่มากก็ได้ หรือว่าอาการอย่างนี้ทำให้คนไข้เกรงที่จะ
 ดำเนินโดยประมาทหรือกลัวว่าจะมากขึ้น หากเราตรวจดูที่สมองนั้น แรกๆ ความจริงมันอยู่ที่กระโหลก
 โคนสุดจนถึงประมาทหรือกลัวว่าจะมากขึ้น กระโหลกเป็นเพราะจิตใจเขาเปลี่ยนไปไม่เหมือนกับธรรมดา ถ้าหาก
 สังเกตเห็นว่า แอบโมเอต *abnormal* หมายถึงความที่อาจจะไม่ปกติ (โรคจิต) / /
 ความที่คนนั้นจิตใจไม่ปกติในเวลาที่เราระงับสติสัมปชัญญะนั้น ถ้าไม่จริงใจไม่กล้าคนเขามันเข่ากับว่า
 คนเขาเข่นนั้นหรือ เราไม่สมควรที่จะตรวจและเราจำดูไว้ด้วยสติวิเศษ เพื่อให้เราดูเป็นตัวอย่างสำหรับจิตใจ
 ไม่ดีขึ้นไม่ได้กว่าหรือ และมีปัญหาที่กล่าวถึงอีกอันหนึ่ง กระโหลกอยู่ลึกซึ้งทีเดียวว่า อาจจะมีความต้องการ
 ที่ไม่เต็มที่ย่อมมีลักษณะที่คนว่า สมมติว่าอง โคนใจ (หรือ) (หรือ) / / (หรือ) / / (หรือ) / /
 (หรือ) / / (หรือ) / / (หรือ) / / (หรือ) / / (หรือ) / / (หรือ) / / (หรือ) / / (หรือ) / / (หรือ) / / (หรือ) / /
 ประมาท คนนั้นเกิดกระโหลกขึ้นมาหรือจะกล่าวอย่างไรเอาใจอะไรไปเอง เขาก็ แล้วยังหาโทษอะไร
 ที่อื่น มีผลออกชีวิตอยู่แล้ว แล้วกระโหลกขึ้นอีก อันนี้ที่เราสามารถจะแก้ได้โดยอาการที่อยู่ที่
 โคนข้างบนที่ใดในรูปของคนนั้นขึ้นอีกได้ / แล้วซึ่งความจริงมันอยู่ที่สมองส่วนที่ออกมาแล้ว
 แล้วเกิดกระโหลกขึ้น กระโหลกเป็นเรื่องความผิดปกติของสมอง เขาคิดที่ของที่ควบคุมมันมากกว่า
 ตามที่ควบคุมมัน โดยมันที่ออกมาหรือเหตุผลความที่ความคิดหรือจะเป็นการของบางสิ่งมันขึ้น
 จะกระโหลกอีกไม่ได้ ที่กระโหลกขึ้นอีกได้นั้นก็เพราะว่า ในความผิดปกติของสมองนั้นมากกว่า
 หรือว่าหากมันจะเกิดที่ส่วนอื่นได้ กระโหลกขึ้นอีก ก็อาจเป็นไปได้ เราอาจไปให้ทำงานหนักขึ้นได้ ซึ่ง
 ถึง ไม่มีใครประสงค์

ความเพียรและความอดทน กระบองจึงขอโลกาและขอไม่ทางรัฐบาลและท่านสมาชิกทุกคนไม่ ค
ไม่รับทราบไว้ทราบว่า ปัญหาของการที่จะเลิกโทษประหารชีวิตนี้ ก็เป็นอะไรกันไม่สิ้นใจ แต่
โทษ และกระผมเชื่อว่า ถ้าหากว่าสามารถนำเอาบทที่ไม่โทษที่ประชาชนได้แล้ว เราก็จะ รู้สึก
ว่าประชาชนที่เราไม่ต้องการโทษประหารชีวิต จึงเป็นการประหารนั้นถูกต้องตามกฎหมาย บางคนที่
คือคือใจ นั่นก็เป็นแค่เพียงส่วนน้อยในหมู่ประชาชนส่วนใหญ่แล้ว ในการที่จะเลิกโทษประหารชีวิตนั้น ได้กระทำ
จากของเรา มีกรรมของเราเท่านั้น แต่คุณก็สมควรแล้ว กระผมเชื่อว่า ไม่ใช่เช่นนั้น ฉะนั้น
กระผมจึงขออภิปรายเพียงเท่านี้

กระบวนคดีกรรมประหารชีวิต ประชากรอเมริกา : ความที่ด้านสมาชิกผู้เสียชีวิต

โดยที่ทราบถึงความเป็นจริง โทษโทษประหารออกจากกฎหมายสันนิษฐานว่าของรัฐบาลนั้น ธรรมดา
มีการรู้สึกถึงผลของการที่แสดงว่าท่าน โทสน ใจ ในเรื่องกฎหมายที่ของชาติที่รัฐบาลสามารถจะ
ร่างเอาออกได้โทษประหารนั้นเป็นอย่างไรบ้าง แต่ท่านก็อาจเห็นด้วยกับท่าน เจ้า โทส ใจ ก็คือ
จะแยกออกได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่จะแก้ของกัน ๗ ข้อ เพราะฉะนั้นในการที่รัฐบาลจะขึ้นของเหตุผล
ว่านี้ ลม ๆ นี้ควรที่จะรับร่างกฎหมายตามที่กรรมการหรือตามที่ของรัฐบาลที่ได้ออกนี้หรือว่า
โทษ โทส ใจ ท่านขอเสนอของฎีกาผู้พิพากษา ๆ จะได้เป็นผู้พิจารณาต่อไป ข้าพเจ้าขอโทษจึงแก้
ข้อของของฎีกาผู้พิพากษาได้ก่อน ในข้อบัญญัติโทษ โทส ใจว่า การประหารชีวิตหรือเอาชีวิต
นั้นเป็นการผิดต่อหลักศาสนา ข้าพเจ้าเห็นว่าจริงอยู่ในบรรดาหลักศาสนาที่มีการห้ามมิให้เอา มีให้
ฆ่าตัวหรือชีวิต แต่ที่น่าคิดว่าในการปกครองบ้านเมืองนั้น เมื่อมีสิ่งของอยู่ด้วยกัน เป็นส่วนมาก หมาย
ที่จะต้องระมัดระวังความผิดที่ร้ายแรง ประ โทสน ของสังคมส่วนใหญ่หรือประชาชนก็จะต้องมีกฎหมาย
หรือข้อบังคับกฎหมายหรือข้อบังคับที่กันไว้เพื่อประ โทสน ของประชาชนนั่นเอง คือว่าเราต้อง
ถึงประชาชนส่วนใหญ่ ถ้าหากว่าเรานึกถึงสิ่งกรรม ในคดีถึงประชาชนแล้วท่านก็อาจจะ ไม่
ไม่บอก หรือว่าถ้าจะพูดไปแล้วในเรื่องที่ด้านข้างหรืออภิปรายนี้ ข้าพเจ้าก็คิดว่าโทษประหาร

มีจิตใจในส่วนที่ ไม่เห็นใจ ไม่ ในเรื่องห้ามเล่นหรือว่าห้าม ไ้ทราบความดีความชอบของประชาชน
 ในจังหวัดของตน และขอให้ท่านมาช่วยปราบหรือว่าปราบระบอบของการ ในจังหวัดของท่านเอง
 ในเรื่องนี้ ที่รู้สึกว่าจะคงอยู่ในหลักการของการที่สังคมผู้ด้วยกัน ในส่วนมาก ในข้อที่ไม่เห็นว่า
 ท่านว่าผู้ศึกษา เมื่อท่านเป็นผู้ศึกษา ท่านไม่ได้อะไรเลยโดยประหารชีวิต ท่านหาทางที่จะพิจารณา
 สิทธิหน้าที่ที่มา จะระงับของท่านไม่ในทางเบ็ดเตล็ดอะไร นั้น ในเรื่องท่านเห็นเป็นแค่ สืบจากต่าง
 ชาติเราต้องชดเชย ก็ในเรื่องข้อที่ไม่เห็นด้วยกับคุณธรรม ศาสนิกายผู้รัก ที่จริงก็ เรื่องเหล่านี้ก็
 เป็นความผิดกฎหมายประหารชีวิต ท่านก็ไม่ได้มีความดีและ เหตุผลที่จะทำได้ ที่ท่านกล่าวถึง
 บุคคลรวม ๑๔ คน ซึ่งกล่าวหาว่าท่านได้ถูกตัดสินประหารชีวิต อันนี้ก็ไม่ได้ประหาร แล้วก็กลับตัวได้
 ก็ ท่านเห็นว่าท่านไม่ได้ประหารท่านนั้น เป็นคุณประโยชน์ในเรื่องนี้ท่าน เรื่องนี้มัน จากเจ้าชู้ ไม่พูด
 ต่อไป เพราะเหตุว่าเป็นปัญหาที่เกี่ยวพันกับข้ออื่น ๆ ด้วย ที่มีท่านพูดอีกหรือหนึ่งว่าในเรื่อง
 เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๓ 199 ได้มีกฎหมายออกมา ว่าสิ้นกรวยคดีชีวิตของทำมาหากันหรือพยาน
 ทำขึ้นกรวย ท่านว่าเวลานั้นกฎหมายออกในแง่โดยประหารชีวิต ข้อนี้ท่านว่า เห็นว่าทำไมเกิด
 เห็นนะ ก็เพราะว่าเราใช้ทรวในการร่างกฎหมายนั้น เราจะต้องใช้วิธีที่/ทำโดยระมัดรอบ
 เราจะต้องพิจารณาเหตุผล เราจะต้องดูว่าหลักวิชาการศึกษาหรืออื่นนี้ต่างประเทศ เขาก็ทำกัน
 อย่างไร เรามานั่งเรียนศึกษาด้วย นี้ก็โดยอาศัยกฎหมายเปรียบเทียบ เราก็ได้พยายามหาไปตาม
 หลักวิชา ที่ท่านบอกว่าเราเลิกประหารชีวิตเสีย เพราะเป็นการสร้างประ วัติสังคม ในโอกาส
 ของเราของกรรมสันในข้อนี้ จากเจ้าชู้พูดแล้วว่า ว่ารัฐบาลมีหน้าที่ที่จะต้องบริหารราชการบ้าน-

เรา นี้ก็ ราคาก็เห็นว่าค่าที่ // ความยากหรือความสงบนเรือนของประชาชนเป็น เรื่องที่
สำคัญว่ามาก เราจะทำมันถึง-เรื่องของเวรของกรรมหรือว่าจะมาสร้างประวิติ/ประวิติซึ่งความ
อะไรเหล่านี้ มันจะจริงไหมๆ นี่ของเปรียบเทียบกับอะไรมันจะสำคัญมากกว่ากัน ที่มี
ห้ามอ้างถึงประเทศบางประเทศหรือที่เราเองในคน บอกว่า เวลาสร้างรัฐธรรมนูหรือสร้าง
กฎหมายของเราใหม่ เราไม่ได้โทษประหารชีวิต ในกฎหมายของเราที่ได้แล้ว ในเรื่องนี้ก็เป็น
เรื่องของประเทศแต่ละประเทศ นอกจากประเทศอิสราเอลนี่เอง ในประเทศเล็กน้อย แล้วก็มี
ประเทศอื่น ๆ ที่ใหญ่โตกว่ามาก แล้วก็มีโจรผู้ร้ายมาทำกรรมกันมาก เขาก็ยังไม่เลิก ถึงเคย
ห้ามว่าให้โทษประหารชีวิต แต่เขาก็ยังไม่เลิกในสภาสูงหรือสภาล่าง-ในส่วนของ ท่านก็พูดถึงไว้
เขามัน ไม่นั่น แล้วในเรื่องถึงกลุ่มนี้เขาทำไม่ได้เป็นเวลานานแล้ว โทษที่ห้ามแล้ว ถึงเคยเป็น
ไม่ผิดไม่โทษ โทษโทษของโทษที่รุนแรงใน เรา ๕ ปี แต่เขาหลังก็เลิกไม่ได้

ที่มีข่าวว่าทวิคเซอร์แอต ๗ นั้นก็เป็นความจริง เมอร์วิเคอร์วันออกก็เป็นความจริง แต่ส่วนตะวันออก
 เมอร์วิเคอร์วันออก ๗ ได้อีกถูกหมายประหารชีวิตไป แต่ภายหลังก็คงกลัวย้ำเอาปัญหาเรื่องนี้มา
 พิจารณาใหม่ รวมทั้งออสเทิร์นด้วย อิศาสักโคโคเคสเลิกไปหมดหนึ่งเลยเหมือนกัน แต่ภายหลังก็คง
 กลัวย้ำมาใหม่ ผ่านดูโตอ้างถึงถึงอย่างว่าอย่างไรก็ยังไม่ได้ ประชาชนก็ยังพากันคิดอยู่
 เพราะดูที่ระหัดดีเนินโคมมากเป็นอันแน่ชัด (*Abnormal*) ในเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องมีงศา
 เป็นเรื่องความเห็นของท่าน อย่างไรก็ตาม พระเตี้ยววราชเจ้าก็จะโตอ้างถึงข้อเหมือนกัน นี้
 วราชเจ้าจะบอกของท่านเรื่องเหล่านี้ก่อน ถ้ามีอะไรแล้วถ้าเวลาที่มีพระเตี้ยววราชเจ้าจะพูดใน
 เรื่องนี้แต่โลกคือไปรัฐบาลจึงไม่แน่ใจ ความเห็นของรัฐบาลนั้นก็จะต้องพูดซ้ำอีก เพราะฉะนั้น
 ก็จะรอด่านไป ผู้

ที่เรื่อง ๑ ผ่านว่าที่คณะกรรมการกลุ่ของของท่านว่า ถ้าหากว่าจากบุคคลออกชีวิตแล้วมา
 พำนักอีกจะแก้ไขโดยอย่างไร ผ่านว่าแก้ไขโดยให้ทำงานหนัก ขอนี้ราชเจ้าก็เห็นว่าไม่ได้ขอ
 หรือไม่มีความจริงอะไรเลย เพราะว่าในบางประเทศเรามีโทษจากบุคคลออกชีวิต โดยจริงก็แล้ว
 เราสร้างของจริงเป็นสิ่งเดียว อีกกับของซึ่งจริงที่เราทำอยู่เวลานี้ เพื่อไม่ให้โทษและทำให้ทำงาน
 หนักด้วย ก็ไม่เห็นว่าจะแก้ไขอะไรได้ คือแบบว่ายังไม่ขอเสีย ยิ่งของเอาโทษประหารชีวิตไว้ ที่มี
 ข้อสุดท้ายห้ามว่าบรรดาประชาชนไม่ต้องการ ในเรื่องมีราชเจ้าก็มีพระมหาใจเป็นอย่างมากที่
 ประชาชนไม่ต้องการ แต่ถึงราชเจ้าทราบว่า ไม่แล้วทางพระวิษณุเกษมที่เป็นจังหวัดของท่านนั้นอยู่
 ในเขตที่ติดกับเขมรหรือลาว เพราะว่าราชเจ้าเองก็เห็นว่าแถวเหล่านี้ไม่มีผู้วิเศษมาท่องเที่ยว
 ไปเดินในเขตหรือคิด ก็มันคงว่าโดยมีความวิตุน่าจะเกิดขึ้น และบดจากนั้นก็ถือว่าความวิตุน่าจะ
 นแรง นอกจากนั้นในเรื่องข่าวกลางท่านคงยังไม่ทราบ เพราะว่าท่านเป็นผู้วิเศษมาก ราชเจ้าทราบว่า
 ว่าท่านอยู่เฉพาะทางจังหวัดทางตะวันออกโคมมาก แต่ในส่วนกลางนั้นจะรู้สึกได้ว่าประชาชนไม่มี

ถนนเขตอุตสาหกรรมมาจัดการจึงเห็นว่ายังไม่สมควรจะเลิก ขบวนการและวาระเอาหลักไทย
 ประหารชีวิตไว้ ในเบื้องต้น หลักอันแรกก็ผู้สื่อข่าวหลักวิชาเกี่ยวกับภาษาวิเทศหรือหลักวิชา
 เราเห็นว่าไทยประหารชีวิตนั้นเมื่อเลิกเสียแล้วจะหาโทษอะไรที่ตีฆาตกรนั้น เพื่อให้ได้ความชัดที่ว่า
 คือไม่ให้คนต่างชาติกระทำความผิดนั้น มันก็จะมีอะไร เราได้พยายามค้นคว้าแล้วเราได้ตรวจกฎหมาย
 หลักต่างประเทศและในประเทศแล้ว ความข้อของต่างประเทศที่ได้อรรถาธิบายในสิ่งกฤษฎีกาเราก็มีบันทึก
 บอกไว้ว่า ก็เห็นว่าเขาใช้โทษประหารชีวิตที่จะยิ่งเข้า อย่างของเขารวมอกว่า เรือคนเล็ก ๆ
 ที่ใช้ประหารชีวิตมีความศักดิ์สิทธิ์ ทำให้คนธรรมดาตกอับได้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นเราจึงเลิก
 ไทยประหารชีวิตไม่ได้ นอกจากนั้นยังมีประเทศอเมริกา ฝรั่งเศสและเดนมาร์กมีตะวันตกซึ่งข้าเจ้า
 ได้กล่าวแล้วเมื่อคืนนี้ว่าให้เลิกใช้ แล้วคงกลับมาพิจารณาอีก และยังมีประเทศอื่น ๆ เช่นจีน
 ญี่ปุ่น พม่า อินเดีย อะไรเหล่านี้ก็ยังไม่เลิกทั้งสิ้น และยังมีประเทศอื่นอีกเป็นอันมาก ซึ่งข้าเจ้า
 เห็นว่าเท่าที่โลกกล่าวเรียนที่ประชุมก็เห็นจะพอ ที่มีออกมาในคำทางหลักวิชาแล้ว ข้าเจ้าเห็น
 ว่าในเรื่องนี้รัฐบาลได้เคยสำรวจและพิจารณาแล้วตามที่ข้าเจ้าได้ตรวจจนถึง ๕ ครั้ง คือได้เริ่ม
 ค้นคว้ากันกว่าในเรื่องนี้มาครั้งแรกปี ๒๒๕ คือว่าควรจะพิจารณาว่าไทยประหารชีวิตนี้จะสมควร
 ใช้หรือไม่หรือไม่เพียงไร และปี ๒๒๖ ก็ได้พิจารณาอีกวาระหนึ่ง ๒๒๗ ก็ได้พิจารณา และในสุด
 พายนปี ๒๒๘ ก็ได้พิจารณา ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลได้มีความห่วงใยในความทุกข์สุขของ
 ประชาชน ในความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และที่ที่ได้อรรถาธิบายนั้นก็เพราะเป็นห่วงใยใน
 เรื่องที่ว่าเกรงว่าจะไร้อำนาจมากไปในทางที่รุนแรงเหมือนกันอย่างตีฆาตกรได้เสมอ ที่มีเมื่อได้
 พิจารณาแล้วความผิดที่ปรากฏก็ว่ามีผู้ใดก็ตามที่ก่อให้เกิดกรรมวิบากหรือวิบากหรือข้าเจ้า
 กระหวางยุติธรรมเท่านั้นที่ได้ทราบเป็นอย่างดีในเรื่องที่ว่าผิดของจำนวนคดีที่อุดหนุนไว้ในเรื่องคำ
 คนความเท่านั้น วางเรื่องเท่านั้นไม่พูดถึง ความผิดประเภทอื่น ๆ ซึ่งอาจจะวางโทษประหารชีวิต
 อีก ข้าเจ้าอยากจะขอเสนอที่ประชุมสภาครั้งนี้ เพื่อห้ามได้ประกอบการพิจารณาของท่าน ก็ว่า
 สถิติความผิดที่มีโทษประหารชีวิตเหล่านี้ได้เพิ่มขึ้น ไม่ได้ลดลงเลย มีรหว่างหลังปี ๒๒๕ มี
 ๕๑ เรื่อง ปี ๒๒๖ มี ๕๖ เรื่อง ปี ๒๒๗ มี ๖๗ เรื่อง ปี ๒๒๘ มี ๖๕ เรื่อง ปี ๒๒๙ มี ๖๕ เรื่อง ๒๓๐

เพียงครั้งมี ๑๐๘ เรื่อง นี้เป็นเรื่องราวที่ความวิตกกังวลโดยถึงพระหารชีวิต สี่ล้านคนโดยเสนา
 มี พ.ศ. ๒๔๕๕ มี ๑,๕๐๐ เรื่อง ปี ๒๔๕๖ มี ๑,๕๕๐ เรื่อง ปี ๒๔๕๗ มี ๑,๕๖๔ เรื่อง ปี
 ๒๔๕๘ มี ๑,๕๖๖ เรื่อง ปี ๒๔๕๙ ก็มีเท่านี้ ๑๕๖๖ เรื่อง นี้จะแสดงให้เห็นว่าความหนักหนา
 ของการที่การระเอาโดยพระหารชีวิตไว้นั้นมันมีความจำเป็นอย่างไรหรือไม่ เพราะว่ายังมี
 ว่าเป็นเรื่องใดเรื่องมากกว่าเราเคยพบโลกออกกฎหมายอาญา กฎหมายอาญาของเราที่ดี ที่มีอำนาจ
 อำนาจหรือสิทธิอำนาจเพิ่มเติมว่าการประหารชีวิตเช่น ๆ ยังไม่พอ เราต้องเอาตัวกระเวณไปรอน
 เบื้องหลังที่จะประหารแล้วบังคับห้ามทุกกลางเมืองและกึ่งในบางกรณีคือเอาศพของผู้ที่ถูกประหารนั้น
 หักไว้ ~~หรือ~~ ในทางสามแควง เพื่อไม่ให้คนประหารมาถูกรื้อเป็นแบบอย่างเป็นอย่างอื่น
 นี้ก็เพราะอะไร ก็เพราะเราเห็นว่าแม้พระหารชีวิตอย่างเต็มยศที่ทำไทย เวียดนาม ๆ เพื่อ
 วัฒนธรรมอะไรต่าง ๆ ก็เป็นความศักดิ์สิทธิ์เห็นว่ามันจะคงเสียงสงบแล้ว แต่ทำไม่ได้
 กลับไปไว้ไว้ เว้นนี้ นี้ก็แสดงให้เห็นว่าแล้วถึงกับยอม ถ้าเราซึ่งสักก่อนห้ามคือแปลว่าทำอะไร
 ขยับตามเราเกินไป

ตราบใดที่สิ่งที่จะได้ประหลาดบางอย่างจะยังคงใช้วิธีนี้ในแบบเก่าๆ ที่แน่นอนนี้ จะเห็นความ
 ถูกหมายเก่า กลับจะหาใหม่ ใครก็เอาเวลาไปอ่านแล้วก็มีผลกระทบแล้วถ้าไปถามเมือง
 ที่ต้องใหม่ ๆ อย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้
 ไป ที่นั่นนอกจากที่เขียนนั้นแล้วยังมีอีก นี่เป็นเรื่องสำคัญที่เกี่ยว คือว่าเราจะคิดจะวิ่งว่า
 มันอาจจะไป *Crime wave* หรือว่า *Crime wave* นี้เป็นอะไรที่คิดว่ามันอาจจะไป
 ปรากฏการณ์ คือว่าคืออาชญากรรมอาจจะเกิดขึ้นที่ทุกมุมอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นที่คิดแล้วมานั้นมี
 วางเครื่องที่วางเครื่องมาดูแล้ว แล้วก็ใครมีเหตุก็มีความ นี่ก็เหมือนอย่างที่เห็นว่า *Crime wave*
 อาจจะมาได้ ไม่ใช่ว่าใครมีเหตุแล้วจะไปเข้าใจว่านั่นไม่ใช่โดยเพราะว่าชีวิตจริง นี้ก็แค่
 แสดงให้เห็นเท่านั้นเองว่าอย่างไร แล้วนอกจากนั้นยังมีภาวะจะถูกเงินติด ภาวะจะถูกเงินนั้น
 เป็นที่มาที่มองบ้านเมืองที่จะคิดจะวิ่ง มักระวัง เพราะว่าเรื่องนี้ที่มองคนที่คิดจะวิ่ง
 คิดถึงว่าจะมาสร้างพลังหรืออะไรสักอย่างอะไรสักอย่าง โสมเดว เหตุการณ์ที่จะทำอะไรลงไป แล้ว
 อย่างนี้ว่าคนที่เห็นตายของเราก็ไม่ยอมให้ เรื่องนี้ความทุกข์มีมากใจหรือไม แต่เป็นการว่าคน
 มันจะยอมให้เอ ๒ คนที่ถูกรู แต่เรื่องนี้บางที่เล่นแล้วว่าทั้งคำเขาก็มี อะไรต่าง ๆ เหล่านี้
 และเมื่อเร็ว ๆ นี้ข้าพเจ้าได้ทราบทางขงมีลัทธิและทางกรรมราชภัฏ มีผู้ว่าพูดว่าขอ
 แล้วก็แม่ได้ยงและอ่านสองของหัว นี้สง่างามจะว่าอย่างไร ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าหากไม่มี
 โดยเพราะว่าชีวิตจะเป็นอย่างไร เพราะว่าแล้วคนก็เขาเรื่องหรือว่าหรืออะไรสักอย่าง
 เพราะชีวิตเสียแล้ว นอกจากนั้นยังมีเรื่องที่ว่านั้นขึ้นไปคือ คือว่าเร็ว ๆ นี้ มีอีกโสมเดว
 ที่ว่าคนที่เหมือน ๑ - ๕ คน คือว่าที่ขอ ๑ คนใหญ่ แล้วก็ทำลูกเกิดเล็กแดงด้วยตั้งคนที่ ๑๒ จาก
 ถึง ๑ ข้ามถึง ๒ คน เป็นเด็กชายเกิดหญิงยังไม่โตๆ ไม่โตมีส่วนอะไรด้วยเลย นี่ก็เป็นการ
 ฆาตกรรมอันน่าสยดสยองอย่างหนัก เพราะว่าเรื่องนี้จึงควรใคร มักระวังในเรื่องเหล่านี้ด้วย
 ที่นี้ความที่ผ่านว่าควรที่จะเลือกเสียที่เกี่ยว แล้วที่คล้าย ๆ กันว่าถ้าหากไม่เจอนั้น มันเป็นการ
 ไม่แปลกอะไร ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าอยากจะเรียนสมานนี้ว่า ตามที่ข้าพเจ้าได้เห็นว่า เป็น

.....

คณะรัฐมนตรี ข้าพเจ้าได้ทราบการกระทำของรัฐบาลนี้หรือคณะหน้านี้เป็นอย่างไรว่าในการที่มี
 โคมประหารชีวิต รัฐบาลนี้ก็จะมีความแตกต่าทุกประการ แล้วก็ได้ขอความเห็นจากท่านอธิบดี
 โยบาลเรื่อง แล้วก็ได้ในการที่มี คณะประหารชีวิตไว้ก็ดี เป็นเรื่องซึ่งรัฐบาลจะเลือกใช้ได้ แล้วก็
 จะเป็นประโยชน์ที่ว่าจะเลือกไปเสียเลย ข้าพเจ้าก็คิดว่าเท่านี้ก็พอจะได้เห็นใจที่ประชุม
 นี้ได้ทราบก่อน ขอปฏิบัติเสียงี้

๓๑.๘๖ น.

นายประสิทธิ์ จุลละเทศ (สงขลา) : ข้าพเจ้าซึ่งงานประธานกรรมการได้
 อภิปรายแล้วก็ยังรู้สึกว่าจะไม่ค่อยจะแจ่มแจ้งนัก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็คิดว่าในขณะนี้ข้าพเจ้า
 จะมีความเห็นหนักไปในทางที่ผู้ประวิติกันประวิติไว้ ในปัญหาเรื่องโคมประหารชีวิตจะ
 มีอยู่หรือยกเลิกไปนั้น ข้าพเจ้าจะขอถือโอกาสอภิปรายนอกเหนือไปจากที่ได้มีการอภิปรายไว้
 แล้ว คือว่าถ้าหากว่าเราจะพิจารณาคดีในแง่การปกครอง เราอาจจะแบ่งได้ ๒ ประเภท
 คือว่า โคมประหารชีวิตนั้นถ้าต้องการให้มีอยู่ (๗) เราก็หมายความว่าถ้า รัฐบาลนั้นมันโยก
 ในการที่จะปราบปรามอาชญากรรมหรือว่าคดีอุกฉกรรจ์ต่าง ๆ นั้นไปในทางปราบปราม
 แล้วถ้าหากว่าเราจะไม่ยกเลิกโคมประหารชีวิตได้ มันก็น่าจะเป็นที่ว่ารัฐบาลนั้นมันโยกไปใน
 ทางที่อื่นกัน เพราะเหตุว่าถ้าหากว่ารัฐบาลนั้นมันโยกไปในทางที่อื่นกันในการอาชญากรรม
 ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น รวมตลอดทั้งคดีอุกฉกรรจ์ต่าง ๆ เช่นนี้แล้วก็จะเห็นได้ว่า โคมต่าง ๆ
 เหล่านี้มันจะเบาบางลงไป เพราะฉะนั้นในการที่เราจะมีโคมประหารชีวิตนั้นข้าพเจ้าจึงเห็น
 ว่ามันมีความจำเป็น เว้นไว้แต่รัฐบาลนั้นมันโยกหนักไปในทางปราบปราม คือคือว่าเรา
 มีอาวุธที่มันมัน เพราะฉะนั้นก็สามารถที่จะปราบปรามได้หนักยิ่งขึ้น จึงไม่เกรงกลัวว่า

.....

คนเข่นหลังการเกิดอาชญากรรม เราจะนึกถึงมันอย่างไรบ้าง เหตุการณ์ที่จะเกิดคือ ๒๒/๒๕๕๕
 ชุดละครชิ้นนี้มันก็มี เพราะฉะนั้นการที่เราใช้โขนพูดถึงประหารชีวิตข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย
 เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า โขนานของรัฐบาลนั้นมันเปลี่ยนแปลง จากเจ้าคิดว่ารัฐบาลมันโขน
 ในทางปราโมทย์ ไม่ใช่เรื่องที่ต้องกัน เป็นในประการแรก แล้วพิจารณาว่า โขนประหารชีวิต
 นี้มันหากว่าเราพิจารณาจากข้อเท็จจริงดูให้ก็ เราจะเห็นได้ว่า โขนประหารชีวิตที่ดี หรือว่า
 โขนว่าชุดของชีวิตที่ดี เราเองเห็นไทย ๒ อย่างที่จะเห็นได้ว่า โขนชุดชีวิตนี้มันร้ายแรง
 อนาคตเหมือนจะบ่งชี้ว่าประหารชีวิตเสียความดี คือเรื่องความมันหายไปเลยโดยไม่มีโอกาส
 กลับมา แต่ว่าเรื่อง โขนชุดชีวิตนี้มันเป็นเรื่องที่จะต้องพบพรหมลิขิตในชุดจนกว่าชีวิตของตัว
 จะหายไป เพราะฉะนั้นมันมีข้อสังเกตอีกอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราพิจารณาในแง่
 ที่ว่า โขนชุดชีวิตนี้เราเห็นสมควรที่จะให้คงอยู่แล้วละก็ โขนประหารชีวิตมันน่าจะหมดไปเสีย
 นี้เป็นประการแรก แล้วอีกประการหนึ่งก็ความที่ส่วนกรมราชเลขา ใ้ชี้แจงว่า เรามีชุดละคร
 มากมายหลายรอบพวงมันก็เกี่ยวกับที่จะเข้าฐานความดีที่จะคงมี โขนถึงประหารชีวิตนี้
 นั้นเป็นเรื่องของวงการเกิดดี แต่ว่าเป็นเรื่องของวงการพิจารณาคดีของศาลนั้น จากเจ้าเชื่อว่า
 ผู้พิพากษาตุลาการทุกท่านรวมทั้งท่านประธานกรรมการพิจารณาคดีด้วยจึงเป็นผู้พิพากษามาก่อนตั้งแต่
 ศาลชั้นต้นถึงศาลฎีกา แล้วท่านจะเห็นได้ว่าถ้าเราที่จะพิจารณาคดีใครที่จะไปถึงประหารชีวิตทุกคน
 มันเป็นเรื่องที่ศาลจะต้องพิศมัยใจอย่างมากเลยทีเดียว ไม่ใช่คิดว่าศาลว่าเข้ากฎหมาย
 แล้วเราก็ประหารชีวิตไปเลย ไม่ใช่เช่นนั้น เราต้องพิจารณาคดีทุกแห่งทุกมุม ข้อเท็จจริง
 ที่แวดล้อมต่าง ๆ ถ้าหากว่าไม่แน่ใจแล้วละก็ส่วนมากเราเห็นว่าตามจำนวนนั้นมีของลงไทย
 คำนึงได้เราถึงไป! แต่ว่าเจตนาเราไม่กล้าที่จะไปถึงถึงลงไทยประหารชีวิตคน อย่างมาก
 เราถึงไปเห็นชุดชีวิตหรือว่าจำคุก แล้วแต่ โขนที่กำหนดไว้ในกฎหมายสภา เพราะฉะนั้น
 จึงเห็นได้ว่า ในทางปฏิบัติเป็นผู้พิพากษาตุลาการที่ไปเยี่ยมงานตุลาการมาแล้วนั้น เขียว-
 พยายามทุกวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยง โขนนี้ เพราะฉะนั้นการที่มีโขนอยู่ ซึ่งทางปฏิบัติศาลแล้ว

ไม่ขอประณามแต่ก็คิดว่าจะไม่ทำอะไรอยู่ ขอระดมเลือดโหมให้ประเทศหนึ่ง ข้าพเจ้าถึงมีความ
 เข้มกล้าไว้ว่า ถ้าเราเป็นวงถึงการรบที่จับคู่หรือการสงครามมากโขงนี้ เพราะเหตุว่า
 เราจะต้องงโหมอันนี้ไว้แน่ ข้าพเจ้าไม่เชื่อท้าย เพราะเหตุว่าถ้าหากว่าประเทศไทยเรานั้น
 มีการเกิดการกบฏขึ้นบ่อย ๆ นิด ก็คงจะให้เห็นว่ารัฐบาลนี้บริหารราชการแผ่นดินไม่จริงจัง
 ขอประณาม จึงไม่สามารถที่จะโหมเหตุการณ์อันนี้ขึ้นได้ เราจะต้องโหมอันนี้ข้าพเจ้า
 เห็นว่ามีความจำเป็นอยู่เป็นถึงสิ่งจำเป็นมากซึ่งท่านขอระดมเลือด เสียมากกว่าที่จะคงไว้
 และอีกประการหนึ่งถ้าหากว่ารัฐบาลไทยพิจารณาถึงว่าเราจะประกาศใช้ประมวลกฎหมายฉบับนี้
 ในวันที่ ๑ หรือว่าถึงจุดอากาศถึงที่ข้าพเจ้าได้เคยมีรายงานแล้วเมื่อวานขึ้นนี้ ถ้าหากว่าท่าน
 สามารถจะทำงานในลักษณะรองขึ้น โหมแรงได้กับการยกเลิก โหมให้ประท้วงแล้ว มันก็เป็น
 ความที่ของรัฐบาลนี้เอง ซึ่งแผนซึ่งรัฐบาลจะได้ออกข้าพเจ้าในคราวที่แล้วว่ากฎหมาย
 ภาษานี้เป็นกฎหมายดี เพราะเหตุว่ามีโทษเบาหนักกว่าที่สองฉบับนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่ามันเป็นแค่
 เพียงส่วนเล็กน้อย เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่ปัญหาที่ว่า โหมให้ประท้วงจะคงมีอยู่หรือไม่

เป็นไปอย่างนี้ด้วยเหตุนี้เอง ๆ ทั้งในการเลือกหรือในการที่จะคงมีอยู่ เพราะเหตุว่าถ้ามีความ
 ความหมายประเภทที่เรากล่าวไป เราจะต้องคงมีอยู่ทั้งในเหตุผลที่สมบูรณ์//เรื่อง
 นี้เอง ถ้าหากว่าเรามีความหมายในการที่เราจะให้อำนาจของเราไว้แก่การอุปถัมภ์
 ของเราในการบริหารงานโดยทั่วไปโดยไม่มีสิ่งทางบังคับแล้วละก็ โดยประการที่วิเศษกว่า
 จะมีอยู่ต่อไปได้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ามีความหมายของรัฐบาลเป็นไปอย่างนี้แล้วเจ้าให้คิด
 ถึงแล้ว ถ้าหากว่าโดยประการที่วิเศษกว่าจะหมดเสียได้ในขณะนี้.

นายสุวิทย์ สิมะเสนีย์ กรรมการศึกษา : คณะกรรมการศึกษา ได้พิจารณาข้อบัญญัติ
 เกี่ยวกับเรื่องความ คือ ข้าราชการและลูกจ้างในคณะรัฐมนตรี-สภาฯ ไปในพยานหลักฐาน โดยวันที่ ๒๐
 ๖๖ ได้มีมติเห็นชอบตามที่กระทรวงมหาดไทยได้เสนอไว้แล้ว ๆ นั้น จะเห็นได้ว่าเรื่องความ
 รัฐบาลของกฎหมายในขณะนี้ (Complete) ทั้งสองประการ คือในพยานหลักฐาน
 สันนิษฐานว่าในทางบริหารงานราชการแล้ว เมื่อได้พิจารณาแล้วความหมายของ
 ที่จริงในพยานหลักฐานที่ว่า กฎหมายในการที่โดยนิตินัยการที่ใด พยานหลักฐานว่า
 ทางประเภทที่เรากล่าวไป แต่ก็มีความหมายประเภทที่เราได้กล่าวไว้ มีรัฐบาลเจ้าขอรับ
 ในพยานหลักฐานว่า พยานหลักฐานที่เรากล่าวไป ในพยานหลักฐานที่เรากล่าวไว้โดยนิตินัย
 เป็นอันสามารถรวม เมื่อพยานหลักฐานที่เรากล่าวไว้ เมื่อเห็นเช่นนี้แล้ว ถ้าหากว่าพยานหลักฐาน
 ดังที่ได้กล่าวจากพยานหลักฐานนั้นจะกล่าวไว้ได้ นี้จะได้พิจารณาพยานหลักฐานที่ กล่าวไว้เราจะ
 ยานหลักฐานโดยนิตินัยการที่ใด โดยนิตินัยการที่ใด เห็นในเวลานี้ พยานหลักฐานการ
 ที่ได้กล่าวแล้วว่าในกรณีที่กล่าวความหมายของพยานหลักฐาน เราคิดว่าบางแห่งว่า ถ้าที่ ถ้าที่
 ละได้ ถ้าที่อื่น ๆ ที่โดยนิตินัยการที่ใดพยานหลักฐานแล้ว เราควรที่จะถือว่าพยานหลักฐาน
 ในพยานหลักฐานที่เรากล่าวไปโดยนิตินัยการที่ใด นี้ก็ได้กล่าวตามที่กล่าวมาแล้ว

เพราะเราเป็นไทย ด้วยสาระสำคัญที่เราจะเคารพสิทธิของทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรา
 จะให้คนอื่นหรือ ถ้าหากเราคนเดียวไม่ทำก็ให้คนอื่นเพราะชีวิตและจิตวิญญาณของคน
 หนึ่งอย่างของการศึกษาคือมีความรักใคร่ มีกาลอันใหม่ นอกที่พูดทุก ๓๐ ปี ๖ ปีของมาโคร
 กลัว ความรักเป็นหัวใจของเราคือสิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราจะหาได้ • ความรัก
 ๑. ความเคารพ ๒. ความเห็นใจ ๓. ความดี ๔. ความดีของทุกคน อย่างน้อย
 ความรักก็ยังถือได้ถึงความเคารพของคนอื่น ถ้าเราไม่มีมนุษยธรรมชีวิตก็ไร้
 ความหมายและคุณค่าในสังคมและการบริหารงาน การไร้จิตวิทยาและการคบหาด้วยคน
 ในระดับต่าง ๆ จะเกิดขึ้น แล้วเราเอาอะไรมาแก้ไข เวลาที่เราทำผิดอย่างหนึ่งถึง
 ถึงใจไม่ไหว ถึงใจคนอื่นใจไม่ไหว แล้วในประวัติศาสตร์ในสมัยก่อนก็มีคน วิบัติเสียใจแล้ว
 ขอร้อง คนใจดี เวลาที่รักใคร่ใจอย่างที่สุด คนต่าง ๆ ก็ขึ้นชื่อใจดีจนยากที่จะ
 เคารพและให้การดีที่มีมนุษยธรรมกับ ความรักและการจัดการที่คนทุกคน ใจรัก
 ๒. ถ้าหากว่าคนที่รักใคร่กันในครอบครัว พ่อแม่ และถ้าหากว่าเรื่องใดก็ตามที่
 ๓. ถ้าหากว่าคนที่รักใคร่กันในครอบครัว พ่อแม่ และถ้าหากว่าเรื่องใดก็ตามที่
 ๔. ถ้าหากว่าคนที่รักใคร่กันในครอบครัว พ่อแม่ และถ้าหากว่าเรื่องใดก็ตามที่
 ๕. ถ้าหากว่าคนที่รักใคร่กันในครอบครัว พ่อแม่ และถ้าหากว่าเรื่องใดก็ตามที่
 ๖. ถ้าหากว่าคนที่รักใคร่กันในครอบครัว พ่อแม่ และถ้าหากว่าเรื่องใดก็ตามที่
 ๗. ถ้าหากว่าคนที่รักใคร่กันในครอบครัว พ่อแม่ และถ้าหากว่าเรื่องใดก็ตามที่
 ๘. ถ้าหากว่าคนที่รักใคร่กันในครอบครัว พ่อแม่ และถ้าหากว่าเรื่องใดก็ตามที่
 ๙. ถ้าหากว่าคนที่รักใคร่กันในครอบครัว พ่อแม่ และถ้าหากว่าเรื่องใดก็ตามที่
 ๑๐. ถ้าหากว่าคนที่รักใคร่กันในครอบครัว พ่อแม่ และถ้าหากว่าเรื่องใดก็ตามที่

ร้อยโท จารุบุตร เวียงสุวรรณ (ชอนแก่น) : ข้าพเจ้าขอเรียนคุณผู้ประพันธ์จดหมาย
 ไว้ที่ปรึกษาในคราวนี้ ในกรณีที่ข้าพเจ้าเองเคยเป็นกรณีการวางกฎหมายอาญามาถึง ๒ ครั้ง
 ๒ สมัยดีในการที่จะระดมมาจัดการตามข้อหาเดิม ได้พิจารณาใหม่ประมวลวิธีหรือเรื่องกฎหมาย
 อาญาที่มีข้อพิพาท ถึงก็มีหลายข้อหาประเดิมสำหรับปัญหาเรื่องคดีในการที่จะพิจารณาการ
 ลงโทษทางอาญา ถ้าหากว่าไม่ประมวลข้อหาเดิมเรื่องเดิมขึ้นใหม่กรณีการซึ่งประมวลคดีเก่า
 นอกนั้นก็จะได้ เห็นว่าเหตุการณ์ในการที่จะใช้วิธีในการลงโทษทางอาญามันจะได้ข้อพิพาทหลาย
 สิ่งหลายประการด้วยกัน ซึ่งถ้าหากว่าเราจะพิจารณาตามประวัติคดีก่อนแล้วในคดีที่เริ่มแรกที่ถูก
 นั้น ในการที่จะล้างโทษและลงโทษแก่บุคคลใดซึ่งกรณีความผิดทางอาญานั้น ก็ถือว่า เราอาบัติ
 หลักความผิดนั้น คืออาญาที่กระทำผิดอาญานั้น ก็มีโทษที่ระบอบนั้นแหละ ศาลอาญา พิพากษา
 ลงโทษอาชญา ศาลอาญา แต่คดีในการที่จะพิจารณาคดีในการที่จะลงโทษประมวลวิธีคดีใหม่เป็น
 มีคดีใดกระทำความผิดคดีหนึ่งอาชญาที่เราที่จะไปควบคุมไปความผิดเดิมมันก็จะเข้าหลักเรื่อง ศาลอาญา
 พิพากษา ซึ่งคดีก่อนสมัยอาชญาโรน ^{๕๕/๖๖} / ๕๕/๖๖ โดยคดีวิธีในการพิพากษาขึ้นใหม่ไม่นานแล้ว แต่ถึง
 ฉะนั้นจะมีประมวลวิธีคดีใหม่ที่อยู่ในระดับที่มีผลความผิดเดิมใหม่ ๆ ซึ่งก็มีที่ต้นความผิดเดิม
 ในการที่จะลงโทษประมวลวิธีคดีใหม่ขึ้น ที่นอกจากคดีใหม่เรื่อง เห็นว่าการแก้คดีเก่า
 คดีใหม่ประการที่ ๒ ในการที่จะพิจารณาคดีลงโทษผู้กระทำความผิดทางอาญานั้นคือหลักเพื่อการประมวลประมวล
 หรือคดีหลักเดิมไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงในการที่จะเอาไปจับไปลงโทษไป/จับไปกระทำความผิด
 เรื่องที่จะโดนโทษอาชญาในการที่จะโดนพิพากษาจึงไม่ให้ศาลกระทำความผิด/ขึ้น หลักประการที่
 นี้เจ้าที่เป็นอยู่ก็ดูได้ว่าว่า/ในหลาย ๆ ประการเหล่านี้ก็มีความผิดอาชญาที่จะจับไปลงโทษ
 ขึ้นใหม่ในคดีใหม่เรื่องขึ้น คือว่าในคดีที่ ๒ หลายประมวลวิธีคดีอาชญาที่จะยกคดีไป ขึ้นมาถึงคดี
 ประการคดีที่ผู้ถูกฟ้องเป็นเหตุผลประกอบในการที่จะพิจารณาว่าเราควรลงโทษประมวลวิธีคดี
 หรือไม่ลงโทษใหม่คดี/คดีพิพาท จึงเป็นคดีใหม่คดีหนึ่งคดีหนึ่งคดีหนึ่งว่า ในการที่จะพิจารณา
 ลงโทษทางอาญาแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดที่กระทำความผิดลงโทษนั้น ในการที่จะพิจารณาคดีจึงได้เอาตนไป

ถูกห้ามอาจจะมีอีกในเรื่องเกี่ยวกับการห้ระดัคนี้ว่า ยศความความว่า ถ้าหากว่าบุคคลหนึ่ง
บุคคลใดเป็นผู้รายกิดสันตคามไม่สามารถจะปลดไรได้ ก็ดัคนี้ว่าปลดไป การที่ห้ามก็เช่นนั้นก็
เท่ากับยอมรับว่า ท่านผู้บริหาร คือว่าผู้ใดมีวิฤทธิคุณนามก็ยอมรับว่าไม่มีความสามารถ ในการที่
จะยอมรับมันด้วยรักเคารพใจคนใหม่มันด้วยคนเป็นคนที่ได้ เรื่องอีกอันเป็นเช่นนี้ แม้แต่ใน
ชั้นกรรมวิธีการ เคนีการ ไรได้ ถึงยังขัดแย้งกันอยู่หลายหลายฉบับ เพราะฉะนั้นเรา จำ ในฐานะ
ที่เป็นคนหนึ่งซึ่งเคยเห็นคนใน เรื่องไร การยกเลิกไม่ให้การประหารชีวิต ก็ขอแสดงทัศนะ
ไว้เพียงเท่านี้

***๑๑ น.

นายสมานต์ นานสว่าง (นครปฐม) : กระผมรู้สึกว่าการประวัคนี้เป็นการ
สำคัญ กระผมได้ท้าวถามใครท้าวไม่ใส่แค่เพียงครั้ง นี้ กระผมพยายามศึกษาข่าวของรัฐบาล
ในต่างประเทศ สนใจเป็นพิเศษในกรณีเช่นนี้ เพราะกระผมเคยเห็นที่ในชุดสนามรบ และเป็น
คนหนึ่งที่หวังดีต่อประเทศไทย และความสงบของประชาชน กระผมเห็นว่าถ้า ราชบัณฑิตไม่ให้
โดยประหารชีวิต กระผมเห็นว่า เป็นผลร้ายมากกว่าผลดี ข้อประการหนึ่ง เรื่องนโยบายที่ฝ่าย
ประวัคและผู้สนับสนุนว่าจะมีนโยบายอย่างไรหรืออย่างไรกัน กระผมเห็นว่า การประหาร
ไว้มันเหมือนกับเราคนละหัวกัน แต่ถ้าความประสงค์อันหนึ่งก็เพื่อความสงบของ
ประชาชน กระผมรู้สึกว่า เราจะไม่ ตาโทษอันนี้ไว้ละก็ทางกระผมจะ/คิดมัน ในชุดสนามรบ
ก็ร้ายแรงที่สุดความไม่สงบมันต่อประเทศไทย และบุคคลนั้นก็ เป็นตัวร้ายอื่น ไม่ทำงานเป็นรอง
ทางที่จะ โทษที่หลัง ได้กระหว่าทำไปแล้วโทษก็ยังไม่เท่าไร ยังมีชีวิตอยู่ แล้วหวังจะโทษกับ
ใคร อย่างนั้น มันก็ว่าอย่างนี้ละ ไม่ก็ความไม่สงบมัน ในบ้านเรา ในเมือง เช่นบุคคลอื่น ๆ /
ปลดกระผมก็กระผมของประเทศไทย แล้วก็ เราจะไม่พูดเหมือนกันยังมีชีวิตอยู่ กระผมเห็นว่า

บ้านเมืองจะไม่เกิดความสงบสุข และถึงให้บุคคลที่มองวางเหลือใจในสถานการณ์บ้าง แล้วมีคนคาบ
 เป็นจำนวนมาก ๆ แล้วเราก็มองบุคคลที่เห็นเขาว่ารักเวลา กระทั่งเห็นว่าจะไม่เกิดผลดี
 ความสงบเรียบร้อยของประเทศไทย ในฐานะที่กระผมเป็นทนาย กระผมเห็นว่าผู้ถามมีโทษเช่นนี้
 ใจไม่อาจจะวิตกแก่คุณประวิทย์ คุณประวิทย์ได้โดยอนันต์ว่า โทษอันนี้เป็นโทษสำคัญที่สุด แล้วศาล
 ซึ่งท่านเคยกล่าวถึงนั้นมา ทางผู้ถามก็พูดว่ากระผมจะขอโทษอันนี้ได้โดยรวดเร็วก็ขอโทษว่า ผู้ถามไม่
 ถึงรับจริง กระผมขอแสดงความรู้สึกที่พูดภาษาเป็นเช่นนั้น นั่นก็ เป็นหลักประกันขั้นต้นแล้ว
 ที่เราไม่เอาวิตกที่อันมีโทษอันนี้ไว้ แต่ถ้าเราไม่โทษอันนี้เป็นที่วิตก ว่าความไม่สงบจะเกิดขึ้น
 เพราะว่าการคิดถูกคิดเล้านั้นอาจจะมีโอกาสอันมีโทษ แต่ว่า เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่บุคคลที่จะ
 กระทำความผิดต่อไป นี่เป็นประการหนึ่ง คือเราบอกได้ว่าในหลวงก็ไม่เป็นไร ด้านผู้
 คาบ แต่ว่าเราไม่คาบ หน้าที่เราบอกได้โดยกับผม หรือวันที่หนึ่ง เรือจากฝั่งเมืองเราที่อา
 จะโดนเหตุหรือวันที่หนึ่งผ่านการเมืองตรงกันข้ามเป็นใหญ่ขึ้นมา เราอาจจะโดนกับโทษ ถ้าขึ้น
 ปลอบข่มขู่นี้ กระผมว่าอาจเกิดความเสียหายต่อประเทศไทยแน่นอน และอีกประการหนึ่งก็คือ
 ว่ากระผมเคยได้รู้หรือเคืองใจที่เป็นประ โขรม์ต่อการพิจารณาคดีในศาลมาก มีโทษอันนี้ไว้ มีโทษ
 หนักตาย หรือโทษอื่น หรือมีเจ้าที่หรือเจ้าที่ สนาบดีก็ ข้าราชการก็ ศาลก็ ได้สั่งลงโทษว่า
 มันเป็นเรื่องจริง แล้วก็เกรงว่าสภาพเสีย โทษลงแก่จะโดนลงตามกฎหมาย ถ้าพิจารณาเป็น
 สักยกลงไปมีสถานหลักฐานเป็นเหตุให้ เป็นที่เชื่อด้วยตรงตาม โทษอันสูงสุดจะต้องประหารชีวิต
 เพราะเราทำรุนแรงมาก ซึ่งจริงเหตุผลเป็นที่ว่าผิดแก่จำเลย ๆ มันก็ขึ้นกับสภาพโดยที่ ได้
 คุกโทษความ โทษอายุโทษ หนักกฎหมายกำหนดไว้ว่าจะเหลือออกชีวิต หรือ ๒๐ ปีก็ได้ ได้ลงโทษ
 โดนคุกโทษลงที่หนึ่ง อันนี้เป็นผลดีต่อการที่จะเป็นวิธีปรานีปรามไม่ให้วิญญูกระทำ ความผิดอันนั้น
 เพราะฉะนั้น ในหลักที่กล่าวว่าจะมีโทษอันนี้ไว้ กระผมเห็นผู้ถามมีช่องทาง เลื่อนออกจากข้างประ เทศ

เราเสนอ เราที่จะเข้ามาหา เพราะกระผมเห็นว่าฐานะของต่างประเทศกับฐานะของประเทศเรา
 กระผมคงอยู่ตลอดประเทศและเหตุการณ์ว่าประชาชนของเรา การศึกษาของเรา ความเจริญ
 ของเรา แยกไทยเห็นใจ ความรู้สึกนึกคิด ประชาชนของเรา แยกไทย เห็นใจ เพราะฉะนั้นการ
 ที่เราได้กำหนดไว้เช่นนี้ กระผมว่าเป็นข้อดีทั้งในการที่เป็นตัวอย่างเพื่อไม่ให้บุคคลกระทำความ
 ผิดต่อไป และเมื่อประหารชีวิตบุคคลกระทำความผิด ในตัวอย่างบุคคลอื่นไม่ให้ อารมณ์บุคคลอื่น
 อย่างกรณีของประหารชีวิตประหารของประเทศเป็นต้น เพราะฉะนั้นในการที่อภิปรายว่านโยบาย
 ของรัฐบาลนี้ เพื่อความสงบสุขของประชาชนเป็นที่ตั้งแล้ว แต่ว่ามีไว้เป็นนัยว่าไม่มี สิ่งตาม
 ปราบปรามและคำปกป้องที่ทั้งที่กระผมได้ทราบไว้ใน กระผมจึงขอที่ (ตามหลักการที่การเป็นต้น
 โทษไว้

(เนื่องจากประธานสภาผู้แทนราษฎรมิได้จู่ระ หุนวาระ(สุชาติ) ของประธานสภา
 แทนราษฎร คนที่ ๒ จึงดำเนินการประชุมแทน)
 ๑๑.๑๕ น.

นายเผด็จ จีระภรณ์ (กิจกร) : ข้าพเจ้าขอที่จะพูดในปัญหาในการที่จะ
 โหมกเลิกโทษประหารชีวิต ความเห็นของข้าพเจ้าไม่มี ตามหลักการที่การได้ซึ่งจะแน่นอนและแน่นอน
 ซึ่งแน่นอน ข้าพเจ้ามีความเห็นซึ่งคล้ายกับบางท่านประการ ซึ่งจะโดยซึ่งโดยซึ่งโดย
 ประทานโทษ คุณสถานใด ๆ ที่ลงไปเมื่อจะเห็นว่า ถ้าหากว่าเราไม่มีโทษประหารชีวิตแล้ว ผู้ที่
 โทษดีอาจจะทำโทษออกมาได้ โดยไม่ต้องโทษจากบุคคลอื่นในโทษพยาน ความจริงถ้า
 เรามกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้ว ในการที่เราจะให้มีผู้ใดที่กระทำความผิดโทษโทษได้รับ
 โทษตลอดชีวิตนั้น เราหวังที่จะกระทำได้ เพราะในการที่จะอยู่กับโทษที่ดี ในการที่จะลดโทษที่ดี
 เป็นระเบียบการของฝ่ายบริหารว่าจะลดโทษใครในกรณีอย่างใด อภัยโทษใคร ในกรณีอย่างใด

ฝ่ายบริหารอาจจะวางกฎหมายก็ไม่ไถ่ว่า ไตรมิตความมั่นคงตามยุทธศาสตร์ที่นำมาซึ่งเป็นศูนย์กลาง
 ไทยจะไม่ได้รับการลดโทษ จะไม่ได้รับการลดโทษ ก็เขียนไว้ได้ ทำไว้ได้ เพื่อจะทราบ
 เขียนในหมาย โทษจะถูกถอดชีวิตไป ขึ้นกับคำได้ เค้าเราบอกโทษประหารชีวิตแล้ว ไม่ได้อัน
 เราคือทางที่จะกระทำโดยจะมีโทษขึ้นก่อนโทษถอดมา ซึ่งจะอยู่ในส่วนที่ไม่ดีของประชา
 ชนคนอื่น เหตุผลประการที่สองที่กล่าวมาว่า แม้ผู้พิพากษาที่พยายามที่จะหลีกเลี่ยงในการที่จะ ไม่
 คัดลบประหารชีวิต ที่เป็นภาระหนักอึ้งในข้อของกรมการนั้น ความจริงท่านเจ้าอาภรณ์
 ชื่นใจว่า ในการที่ เราจะใช้ผู้พิพากษาในภูมิภาคตามกฎหมายฉบับหนึ่งฉบับใดนั้น ความจริง
 ที่ควรจะเป็น ถ้าในทางที่ เราจะโทษหรือจะสั่งการ ไปควมความหนักใจความ เหตุผลความ
 ความคำนึงถึงผลที่นำด้วยความเห็นใจจริง ๆ ในการที่ลงโทษนั้น ๆ ในการที่เขียนโทษไว้
 เขียนประณัยถือว่าของลงโทษประหารชีวิต ไม่มีทางที่จะหาข้ออื่นขึ้นมาก็เท่ากับว่า เราเขียน
 กฎหมายที่มีชีวิตใจผู้พิพากษาในของลงโทษ โดยนำความยุติธรรมโดยที่ลงโทษโทษที่
 ทำง ๆ พวกนี้เป็นการเขียนกฎหมายในผู้พิพากษาไว้กฎหมาย ความหมายนำชีวิตใจผู้พิพากษา
 ที่ถูกถอดแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะเป็นเช่นนั้น จริงอยู่ที่ว่ามองบางผู้พิพากษาอาจจะไม่
 ลงโทษประหารชีวิต อาจจะนำทุกตลอดชีวิตอะไรต่าง ๆ นี้ได้ แต่ก็น่าคิดว่ากฎหมายได้เขียน
 กำหนดโทษไว้ทางประการ นี้ก็จะต้องหาความมั่นคงบางประการนั้น ไม่มีทางผู้พิพากษาจะเลือก
 โทษเลย เมื่อปรากฏออกมาแล้วเป็นรูปอย่างนี้ก็เป็นอันดีแล้ว แม้ผู้พิพากษาไม่มีทางที่จะเลือกได้
 ว่าเป็นอย่างไร นอกจากประหารชีวิตในกรณีบางก็ยังมีอยู่หลายอย่างด้วยกัน ซึ่งจำใจของลงโทษ

ส่วนกรณีแล้วไม่สามารถจะเลือกได้เอง จำเป็นจำใจต้องกระทำไปตามที่กฎหมายเขียนไว้
 ที่ให้อำนาจไว้ในเรื่องรับสารภาพนั้นเอาทางผู้ต้องหา ๖ ประการ โดยที่ใครเขียนไว้ว่า ผู้ต้องหา
 ที่ใหม่ประหารชีวิตได้ เป็นเหตุหนึ่งที่จะทำในศาล และตรงตัวที่รับสารภาพ แต่ในกรณีที่เรื่องรับ
 สารภาพนี้ ท่านประธาน ๖ ที่เคารพ การที่จะให้ใครรับสารภาพในการกระทำผิดนั้น ควรจะให้
 เขาได้รับสารภาพด้วยความสมัครใจในความเป็นคน เราสักคำว่า เราทำผิดจริง ในกรณีรับสารภาพ
 เพราะแรงกดดันของใหม่ประหารชีวิต / ผู้รับสารภาพอาจจะไม่ได้กระทำผิดจริง ๆ ก็ได้ แต่ถ้า
 ถูกจับต้องให้มาประหารชีวิตอะไรต่าง ๆ ก็อาจจะให้จำคุกแทนเหตุผล ในเมื่อตัวเห็นว่ายังไม่ถึงกระ
 กัดใหม่ประหารชีวิต ก็ขอรับสารภาพไป การที่เขาความกดดันเขาจริงๆ เขาใหม่ประหารชีวิตเขา
 จริงๆ เพื่อไปรับสารภาพนั้น อาจจะไม่ได้ผิดจากความจริงแต่รับสารภาพด้วยความจริงก็ได้เหมือนกัน
 บ่นไม่ตรงกับความมุ่งหมายตามกฎหมายหรือในทางฝ่ายปกครองในการที่จะเอาคนที่ไม่ได้กระทำ
 ผิดนั้นมารับโทษ รับสารภาพเพื่อให้ออกไปรับโทษ โดยคนไม่ได้กระทำผิด นอกจากผู้ต้องหา ๖
 ข้อกล่าวเหตุผล ๕-๕ ประการนั้น แต่ถ้ายังมีประชาชนใหม่กระทำผิดที่หนึ่ง ก็ขอผู้วิเศษ ๆ
 ที่ได้รับรองว่า ซึ่งถ้าหากว่าก็ไม่เป็นความหมายอย่างไหนประการ

เรื่องท่านพูดถึงหลักศาสนา หลักศาสนาไม่เกิดขึ้นในใจของเราที่จะลงโทษอย่างรุนแรง หมายความว่า
 ว่าเราเราทาบ กรรมอันนั้นมันก็จะตามไปเอง หมายความว่าตัวเราจะคงตามด้วย ความ
 จริงในหลักศาสนาทั้งนั้นที่ใครทำอะไรกรรมเกิดขึ้นแล้ว ความทุกข์ก็เกิดขึ้นแล้ว คนเข็ดขย
 หลบหนีการกระทำผิด ความทุกข์ก็เกิดขึ้นในใจ ก็เลยเกิดขึ้นในใจ สาสนาของโพรตีสที่ทั้งนั้น
 ที่เขาไปรักษาตาม ส่วนโพรตีสทางบ้านเมืองนั้นอีกทางหนึ่ง เรื่องจะเอาโพรตีสทางบ้านเมืองว่าก็เป็น
 การตนเอง หลักของศาสนาที่ห้ามว่านั่นเราเข้าไม่ได้แล้ว และอย่างไรก็ตามเรื่องกรรมนี้เราเข้า
 ก็เรื่อง คนที่รักษาตามที่ได้รับกรรมเพราะจิตใจทั้งนั้นนั่น เราเข้าสังเกตตามหลายเรื่อง
 หลายราวแล้ว คนไหนที่เราเราทาบโดยมากไม่คงรอให้ศาลหรือฝ่ายปกครองมาลงโทษหรือ
 โทษในเรื่องจะหาให้ เราจึงตาม ไม่เข้าผู้ใดต้องได้รับกรรมอันถึงตาย เป็นอันใหญ่ ซึ่งเราเข้า
 สังเกตอย่างนี้ เช่นกรรมกับรับหรือรับกรรม เราเข้าสังเกตแล้วไม่เกิน ๑๐ ปี ในที่สุดอาจจะถูกคน
 อันรับกรรม โทษหรือต้องได้รับภัยพิบัติต่าง ๆ ความทุกข์แห่งต่าง ๆ นี้เราเข้าไว้เปรียบว่าหลักกรรม
 ทางศาสนาห้ามอย่าเอาหลักกรรมของกฎหมายบ้านเมืองไปเล่นของทางศาสนา นั้นเป็นการทำให้
 ศาสนาวิบัติของเปล่า ๆ ความจริงคนเราทำผิดหรือทำกรรมไว้นั้นต้องได้รับสนองรางวัลนั้น
 ไม่ช้าก็เร็ว ไม่ภายใน ๓ วันก็ ๓ เดือน ไม่ภายใน ๓ เดือน ก็ ๓ ปี ไม่ช้าก็เร็วชาติหน้า ถูก
 แห่งกรรมอันสนองสุกก็อยู่อย่างนั้นแล้ว เราจะละนี้ฝ่ายปกครองไม่จำเป็นเข้าไปสอดแทรกอะไร
 เฉยในเรื่องกรรมเข่าก็หรือการที่การที่เราจะคิดกันคนหรือคิดเอาในคดีความไปสั่งนั้น ในอันนี้
 ความจริงฝ่ายที่ปฏิบัติและฝ่ายผู้สืบบุญกุศลก็ไปหลายรัฐหลายประเทศด้วยกัน ควบคุมกันก็
 ไม่ตกแล้ว เรื่องความที่จะให้เกรงกลัวเพื่อจะให้เป็นระพาคความขัดคือไปนั้น ยิ่งความจริงใน
 เรื่องเหล่านี้ซึ่งคุณพระลี้ลี้ ขุดอะไรก็โดยนั้นแล้วว่าการจำคุกตลอดชีวิตคนก็คิดว่าที่จะประหาร
 ชีวิต นี่เราเข้าเรื่องว่าเป็นเช่นนั้น เราอย่าไปคิดถึงเรื่องโทษเสมอ การเงินมันก็เหมือนกัน คน
 ที่เงินช่วยด้วยโรคภัยร้ายแรงหรือคนเข็ดขยโรคหรือการเจ็บป่วยอย่างร้ายแรง พวกเป็นคนที่
 เข็ดขยเป็นอะไรต่าง ๆ นี้คงควรจะถูกเราทุกคนโดยมากพยายามจะหาตัวตาย ขยายมาจะว่า
 ตัวความใจเอาเป็นอะไรมา ใจผู้ดีที่เอ็งว่าแก้ในศาลในชั้นจากการทราบ อันนี้ มีเสียงแต่

คนเขี้ยวเข่านี้ซึ่งได้รับการทราบจากใครกับใครบ้างถึงขนาดจะตามสืบ เพราะฉะนั้น
 เรื่องว่ากลัวไทยประหารชีวิตหรือกลัวไทยจากทุกยุคทุกสมัยมีบ้างเข้าบ้าง ซึ่งเห็นกันว่ากลัวจาก
 ตลอดชีวิตมากกว่า ถ้าเรารู้ว่าจากยุคสมัยชีวิตนี้คงอยู่ในที่ขังหรือได้รับการทำงานหนักและ
 จะไม่ได้รับการอภัยโทษ ซึ่งถ้ากลัวอย่างเราๆมาได้ หมายความว่าไทยบางไทยที่ไม่ยอม
 อภัยโทษและขอโทษเสมอ คงจากยุคสมัยชีวิตจริง ๆ อย่างมีความกลัว-ฮันนี่จะมานทนความกลัวฐาน
 ประหารชีวิตได้ นี่ข้าพเจ้าเชื่อเช่นนั้น และนอกจากนี้ฝ่ายกรมการก็ได้พยายามขึ้นจดหมาย
 ประการว่าในต่างประเทศนั้นแม้บางประเทศจะได้อภัยโทษประหารชีวิตไปก็พยายามยึดจิตใจ
 พยายามที่จะกลับมาไทยประหารชีวิตอีก ซึ่งอันนี้ก็เป็นเรื่องเท็จจริง เขาพยายามจะกลับมาจริงหรือ
 เปล่า หรือเราจะคงอยู่ของเราต่อไปโดยเขาเห็นชอบเห็นงาม อันก็เป็นเรื่องเท็จจริงซึ่งกล่าวกันไป
 ก็ไม่สามารถจะยืนยันได้ แคอย่างโรคภัย ความระแวงที่เล่ามา ถ้าจะเอาแบบอย่างต่าง
 ประเทศที่ยังมีโทษประหารชีวิตอยู่ก็ หรือที่บอกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้ว แคกลับมาใช้โทษ
 ประหารชีวิตก็ มาเป็นแบบอย่างในเมืองไทยมีบ้างเข้าไม่เต็มตัวที่จะไปเอาแบบอย่างนั้น ทั้งนี้
 ก็โดยเหตุที่ว่าจิตใจของคนไทยนี้เป็นเมืองพุทธศาสนาแต่โบราณมา ความเมตตาปรานีความดี
 จะอภัยโทษอะไรต่าง ๆ พวกนี้ของเรามีเปรียบพร้อมอยู่ทุกประการแล้วจึงแตกต่างกันของเรา
 ก็เมื่อเรารู้แล้วว่าการจะลงโทษที่รุนแรงเท่าไรก็ตาม อันข้อนี้ก็เป็นเรื่องที่เป็นสมัยหรือสมัยโบราณ
 โบราณต่าง ๆ ก็เหตุอันน่าเศร้าเป็นเมืองพุทธศาสนาจะไม่ยกเลิกโทษอันนี้เสีย อำนาจระแวง
 ที่เล่ามา เราคงถึงประวัติศาสตร์ก็เหมือนกัน ประเทศนี้เราถูกรับโทษและถูกรานถูกขังจำคุกต่าง
 กรุงถึงสองครั้งสามครั้ง เราก็ไม่เคยที่จะไปขอขมาของนักโทษอะไรต่าง ๆ พวกนั้น และด้วยเหตุ
 นี้จึงอันนั้นแหละ เพราะฉะนั้นไทยเราจึงรอดเป็นเอกราช อย่างคุณเทพว่า มีข้าพเจ้าเชื่อว่าเมือง
 โครที่มีเมตตาปราณี ๆ ตลอดกันแล้ว แม้แต่เมตตาปราณีในชนชาติเดียวกันก็เป็นถึงที่จำเป็น แม้แต่ชาติ
 อันนี้ทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจลงซึ่งหาญเผาบ้านเผาเมืองของเรา ถูกขังขังไปอะไรต่าง ๆ พวกนี้เรา
 ยังอภัยในตนเราได้ ก็เหตุอันน่าเศร้าอันนี้ทำให้ความเมตตาปราณีเล่า

ประการสุดท้าย ข้าพเจ้าขอจะกล่าวถึงสภาผู้แทนราษฎรว่า ในสภาผู้แทนราษฎร การเมืองในการปฏิบัติในกฎหมายฉบับนี้ข้าพเจ้าถือว่าเป็นการที่ลำบากอย่างหนัก ๆ ที่เดียว ทำไม ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้น เพราะว่าสภาผู้แทนราษฎรที่ประชุมกันนั้น คำว่าการกระทำนั้นหมายความว่า กระทำจริง ๆ หรือระยะเวลาการกระทำด้วย เพราะว่าเวลานี้โอกาสของกิจการราชการ โอกาสที่จะรับ บัญญัติกฎหมายใหม่ ถ้ากฎหมายเก่า ๆ / / / มีอยู่แล้ว / / / อย่างเดิมเราไม่แก้ไขอย่างนั้นไม่เป็นการแก้ไขอะไร แม้มีโอกาสที่จะกระทำก็ตาม คำความเบ็ดเตล็ดแล้วไม่ทำ คือเป็นการระยะเวลากระทำ อยู่ในใด ควรกระทำแต่เบ็ดเตล็ดแล้วเวลานั้นสิ่งก็เหมือนกับว่าเวลานี้ได้ทำมาแต่ทำกรรม เพราะว่าเวลานี้ถ้า ผ่านไปก็เลิกโทษเพราะชีวิตนี้แล้ว ข้าพเจ้าถือว่าคณะผู้แทนราษฎรที่กระทำกันไว้ อย่างหนักในบางเวลาในสภาผู้แทนราษฎรเวลานี้ สวัสดิ์

นายแพทย์ โสภณ (อนุทิน) : ในปัญหาเรื่องกรมกเลิกโทษประหารชีวิตนี้

ความจริงก็เป็นเรื่องไม่ใช่ว่าเฉพาะกับประชาชนชาวไทย แต่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าทั่วทั้งโลกอย่างที่ว่า อยู่ในเขตใดก็ทำอย่างนั้นแล้ว แต่ว่าอย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่เราควรจะให้ความสนใจ ความคิดเห็นในหมู่มหาชน ไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากตัวคนของอาชญากรรมที่กระทำซึ่งมาซึ่งชุมชนกัน อยู่ในนี้ ในฐานะที่เขเป็นตัวแทนของประชาชนส่วนหนึ่ง ก็มักจะแสดงความคิดเห็นด้วยความบริสุทธิ์ใจว่า ในเรื่องกรมกเลิกโทษประหารชีวิตนี้จะเป็นการเหมาะสมแก่สถานการณ์หรือว่าจะ เป็นการเหมาะสมแก่สภาพที่ภูมิภาค ไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเมืองไทยนี้หรือไม่ใช่จึงใด ชีวิตที่หนักแรงของกระต๊อบและโทษจากทำกรรมและการ และอีกประการจากด้านมนุษยธรรมด้วย เห็นว่าโทษประหารชีวิตก็ยังไม่สมควรที่จะยกเลิก เพราะว่าอะไร ถ้าแก่ประชาชน คนมีความหนักแรง ไม่ว่าตัวหากว่าเราจะยกเลิกโทษประหารชีวิตซึ่งถูกต้องตามกฎหมายหรือว่าเป็นในตามคำสั่งของ แห่งท่านของกองบรรพไทยมีกฎหมายไว้แล้วแล้ว ถ้าเรายกเลิกไปแล้วแล้วเพราะเหตุที่ การพิ มีจะเกิดโทษประหารชีวิตเดี๋ยวนี้มา โทษประหารชีวิตเดี๋ยวนี้จะเป็นภัยร้ายแรงแก่สังคม จะเป็นตัวก่อการผิดกับประชาชนอย่างมหาศาลยิ่งกว่าโทษประหารชีวิตในกฎหมายฉบับนี้ โทษประหาร ชีวิตเดี๋ยวนี้ก็จะเกิดขึ้นได้ในกรณีต่าง ๆ ถ้าแก่ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าพนักงานผู้ทำการ

จับกุม ล้างใจให้ใหม่เจ้าพนักงานที่มีใจเป็นธรรมหรือใจโหดเจ้าพนักงานตำรวจหรือพนักงาน
 ทหารหรือใครที่มีใจเป็นธรรม ที่ใจเป็นกลางเสีย แต่ท่านเชื่อมั่นว่าเจ้าพนักงานตำรวจหรือว่า
 เจ้าพนักงานบริหารส่วนทั้งหลายนั้น เราจะไปเป็นมนุษย์อยู่อย่างเรา เราเป็นมนุษย์อยู่คน โหด
 ประหารชีวิตไม่มีไม่ว่าเกิดการกระทำผิดของใครก็ตาม ในที่สุดแล้วท่านประธานาธิบดี
 ล่องในอธิบายเหตุผลอันมาก มันจะมีการประหารชีวิตเดือนนี้มากหมายด้วยถอง ซึ่งจะเป็นอย่าง
 มหาศาลแล้วประธานาธิบดีว่าการประหารชีวิตซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้ ท่านเชื่อไหม ท่าน
 ประธานาธิบดีแล้วมันจะต้องเป็นอย่างนี้จริง ๆ มันไม่มีประหารชีวิต ถ้ามันขึ้นไปทำการปราบ
 ปราบจับกุมถือเอาเอาใจโหด ประหารเสียเอง อย่างนี้เราไม่ชอบ เราไม่ต้องการ เราต้อง
 การให้ เป็นไปตามศาลของประ เเซที่ถูกต้องที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ และยิ่งกว่านั้นท่านประธานาธิบดี
 ถ้าท่านจะมาบอกเหตุผลให้ฟัง ไม่ต้องอะไรหรอก ว่าหากว่ายกเลิกโทษประหารชีวิตแล้วชีวิต
 คนจะตามลงเป็นเมื่อ จะตามอย่างไร สมมติว่าคนคนหนึ่งผิดก็ให้ ถูกฆ่าอย่างไม่เป็นธรรมอย่าง
 หารุณโหดร้าย ทำประหารท่านว่าท่านไม่มีโทษประหารชีวิตไว้ไหมนะ ความรู้สึกของมนุษย์อยู่
 ขนมันมี ถ้ามีโอกาสและเวลาของว่าแก่ตนเอง แล้วท่านยังมีโทษประหารชีวิตอยู่ในกฎหมายฉบับนี้
 บางทีความมันใจซึ่งใจ โหดมันมีอยู่ ของมนุษย์เราไม่เพียงแก่ตนเอง ไม่ทงตัวเอง มันต้อง
 เราจัดการให้ กฎหมายเรามีไว้แล้ว อย่างนี้บางทีอาจจะยังมีได้ เป็นอย่างที่ท่านประธานาธิบดี

เพราะว่าประชาชนของเราในประเทศไทยเราก็รู้จักกันอยู่แล้ว พูดถึงว่า ไทบ้านอะไรกัน
 เป็นเรื่องธรรมดาอะไร เลือกร้อยมาว่ากัน นอกจากนั้นสติปัญญาความฉลาดความสามัคคีในสิ่ง
 คือธรรมะคุณงามความดีที่ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นอย่างนั้นละเหตุซึ่ง
 ให้ถึงว่า ไทบ้านเล็กโตมาเพราะชีวิตแล้วความมั่นคงส่วนตัวกันนะ ไทบ้านอะไรกัน พูดก็ว่าหาก
 ทำไทน่ะมีโอกาสทำเสียเอง เพราะเหตุว่า ไทบ้านอะไรกันไม่มีในกฎหมาย ตามนี้แล้ว ถ้า
 บ้านเมืองเราจะช่วยระงับการให้ มีง่าเราจึงต้องไปตามความก้าวก่ายของศาล ทางที่มี
 ยี่สิบซึ่งใจกันไว้ได้ ชีวิตคนที่จะต้องตายอย่างนี้ การละเมิดกฎหมายซึ่งเราลอบไปก็ถึง
 การไปละเมิดอย่างนี้ มันก็จะไปโทษด้วยดี ผ่านประชาชน ๆ นอกจากนั้นแล้วละกรณี
 ความเห็นอย่างนี้ว่า จริงๆเป็นความสนใจของสภาประชาชนใน เรื่องการที่จะให้
 ไทบ้านเล็กโตมาเพราะชีวิตหรือไม่ แต่ว่าผ่านประชาชน ๆ ประชาชนนั้นความจริงไม่สนใจเท่า
 กันในเรื่องนี้ คือว่ามีความสนใจแล้วว่าเราไม่คิดใจอะไรนัก มันเป็นเรื่องเล็กน้อยนะ ไม่ใช่
 ปัญหาใหญ่อย่างที่เราบางทีก็คิดกันว่ามันเป็นปัญหาใหญ่ เพราะเหตุอะไร เพราะว่า
 ไทบ้านอะไรกันจะกระทำให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งสายถึงเลือกกัน กลางหนทางถ้าหาก
 บาดเจ็บ จะสอง ชั่ว คนไม่ไ้แล้ว เขาคิดว่ามีปัญหาอย่างนั้นจะต้องแสดงออกในที่ทุกวิถีทาง
 อย่างที่เราเห็นกันแต่หนังสือพิมพ์บ้าง ขู่มานองวง ส่วนคุณ ๆ ไร้ก็ไร้หรือ หรือว่าอย่างน้อย
 เติมขบวน ถ้าว่า ไทบ้านอะไรกันไม่รู้อะไรก็ให้เด็กความเดือดร้อนแล้วเสียเวลาบ้าง
 เหลือขนาดอย่างนี้ มติมหาชนมันต้องแสดงออกมาไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ว่าของเรามีไหม
 มติมหาชนในเรื่องที่จะให้ยกเลิก ไทบ้านอะไรกัน ชีวิต ยังไม่มี ห้างนี้มันก็ยังมีเหตุที่ว่าทำไมถึง
 ไม่มี อ้ามตีไม่มีก็เพราะเหตุว่าทุกคนมันคิดว่าประชาชนชาวไทยเรา ๆ ละไปเอาไร้
 เราไม่เอาให้ยกเลิก ไทบ้านอะไรกันชีวิตรอด เพราะอะไร เพราะเหตุว่าเราไม่ต้องการเป็น
 ผู้ร้ายที่จะต้องไปเข้าคุก แล้วก็เราไม่เอาหากทาบ คือมันรู้กันอยู่แล้ว รู้กันอยู่แล้ว เรายังจะบอก
 ก้าวอย่างนี้ซึ่งว่าอย่างนี้จะดูเขาดูหมิ่นให้ถึงว่า ถ้าพวก ไทบ้านอะไรกันที่มีไว้ในกฎหมายของมัน

ให้ความเป็นธรรมแก่ทุกคน ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ร้ายหรือว่าอาชญากรใจโหดนี้ด้วย
 ฟังนี่ก็เพราะเหตุที่ว่าในการที่เขาจะไม่ให้สิ้นใจหาไรก็ตาม ว่าความผิดกฎหมายซึ่งขึ้น
 ถูกฎหมายนี้ที่ถาม เขาว่าแล้วหน้าประธาน ฯ เขาว่าอย่างตรงเขาแล้วว่า
 เราจะฟ้องตายตาม มันเป็นการยุติธรรมแล้วที่กฎหมายกำหนดไว้บางอย่าง ถ้าหากว่ากฎหมาย
 ไม่กำหนดไว้ก็ กระทั่งว่าไม่ยุติธรรม เพราะว่าเขาไม่รู้ว่า โทษเขาตายแล้วมันจะลงตาย
 ตามคำพิพากษาลงศาลหรือไม่ อย่างนี้ที่เรารู้ จะอ้างว่าไม่ถูกกฎหมายไม่ได้ในชั้นนี้เพราะ
 ว่ามันไม่ตาย ค. แล้วมันจะลงสู่ศาลศึกษาในประหารชีวิต เขารู้ เขารู้ เพราะว่านี่
 เป็นธรรมแก่เขาแล้ว เมื่อเขาตัดสินใจไปแล้วว่า อ๊ะ ตายก็ตายเดชะวะ ถูกต้องบ้าง
 อย่างนี้แล้วร่วมไม่ได้ เป็นเรื่องร่วมไม่ได้ที่ประธาน ฯ เป็นการยุติธรรมแล้ว ถ้าหากว่า
 ไม่มีการตัดสินโทษตามกฎหมายที่ว่าโทษเขาตายแล้วจะประหารชีวิตหรือไม่ประหารชีวิต อย่างนี้ผม
 เห็นใจคนที่จะไม่ฆ่าเขา คือว่าเมื่อไม่ฆ่าเขาแล้ว มาตัดสินมันแบบนี้ว่า เอ้า แกต้องตาย
 อย่างนี้โดยไม่มีกำหนดไว้ในนี้ ผมเห็นใจ แต่ที่มันมีกำหนดไว้ชัดแจ้งแล้ว แสดงว่าเขาหลงก
 แล้วมันยอมตายแล้วถูกต้องบ้างให้ได้ อย่างนี้ก็เป็นการยุติธรรมแล้วหน้าประธาน ฯ เพราะว่า
 ตอนในศาลที่ประธานเขาไม่ใส่ใจใจในเรื่องนี้ก็เพราะเหตุที่ว่า ประธานทุกคนมีจิตใจอยู่
 แล้วว่าตัวไม่ยอมตาย แล้วก็ไม่ได้ฆ่าใครตาย เพราะฉะนั้นแหละในเรื่องโทษประหาร
 ชีวิตก็ถึงกระนั้นก็ตาม เรียบร้อยมีไว้แหละเป็นประโยชน์กว่านั้นก็เพราะเหตุที่ว่า—ค่าชีวิตประ
 เทสไทยเราในขณะนี้ถึงขนาดนั้น ๆ ซึ่งกระผมไม่อยากให้เสียเวลา ไล่ถามเวียนกลับไป
 —ประมุขแล้ว จึงขอสนับสนุนว่าควรจะเป็นไปตามที่กรมการตำรวจ ได้กำหนดของไทย
 ประหารชีวิตเอาไว้

๑๑.๒๕ น.

นายทิม กุริทัต (สุพรรณบุรี) : ผมก็ฟังผู้พิพากษาเมื่อที่มีคดีกันผู้ก่อการปฏิวัติ
 ซึ่งเป็นที่ทราบของ ที่ว่าโทษเขามากจะอภิปรายบ้าง ถัดนั้นผมขอคัดค้านว่าผู้ก่อการปฏิวัติ

อภิปรายจบลงเมื่อกี้มีข้อว่า เราควรจะมีโคมประหารชีวิตเอาไว้เพื่อจะได้เป็นกลางปรา-
ปราศจากพ้อง แล้วถึงโคมอันจะมีโคมโคมประหารชีวิตเกิดขึ้น เรื่องที่กระหม่อมเห็นว่า
ไม่เป็นปัญหา โคมที่เพิกถอนโทษทัณฑ์ ฟัง ๆ ที่ส่วนมีโคมประหารชีวิตอยู่เวลานี้ระ โคมประหาร-
ชีวิตเกิดขึ้นหรือไม่ ท่านผู้อภิปรายคงจะทราบแล้วว่ามิใช่โคมประหารชีวิตเกิดขึ้นแล้ว เช่นเป็นต้น
มีการย้ายห้องซึ่งเอาไปในสี่กั๊กที่ท่าเรือระยองนี่ แล้วก็ไปเสียชีวิตเสียกลางทาง
อย่างที่มีอยู่มาก มีอยู่ทุกจังหวัดที่มิใช่โคมระยองนี่ เป็นอย่างนี้ แล้วอีกประการหนึ่งท่านอาจ
พูดว่ามิใช่โคมประหารชีวิต-ถ้าหากว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถ้าเป็นเรื่องใหญ่แล้วทำไม
มิใช่โคมประหารชีวิต เช่นเป็นต้นว่าหาชนอาจจะเห็นชอบหรือมีการพูดโศกเศร้าระยองนั้น จดไว้
ให้ทราบว่าโศกเศร้ากันถึงเกิดขึ้น แล้วเขาเอาเรื่องใหญ่ ๆ เรื่องที่เขาเห็นว่าสมควร
หรือลดความเดือดร้อนแก่ประชาชนนั้นก่อน ถ้าหากว่าต่อไปนั้นอาจจะมิ เวลาที่โคมประ-
หารยังโศกเศร้ากันกระหม่อมก็เรียบแล้วว่ามันถึงเกิดขึ้นใหม่ ๆ แล้วก็พิจารณาความ-
โศกเศร้ากันจึงเอ็งถึงระยองแล้ว ถ้าพูดว่าท่านยังอยู่ที่อาจจะมีการเห็นชอบหรือ
แยกกันคนหาชนเช่นนี้ แล้วส่วนที่โศกเศร้าระยองไปเสียแล้ว ก็อาจจะไม่มีขึ้นก็ได้ หรืออาจจะ
มีขึ้นในกาลข้างหน้าก็ได้เมื่อเขาเห็นมีความสำคัญ เสนออาจจะบอกมันยกขึ้นว่า เราไม่ควรจะมี
โคมประหารชีวิตใจเสีย เนื่องจากว่าประเทศเราเป็นประเทศพุทธศาสนาแล้วก็ไปประเทศ
พุทธศาสนาประเทศเดียวในทวีปเอเชียที่ถ้าถึงรุ่งเรืองอยู่ นอกจากลังกา พม่า อะไรเหล่านี้
มี ๒ - ๓ ประเทศ เราเป็นเพียงประเทศหนึ่งใน ๒ - ๓ ประเทศที่เราเจริญรุ่งเรือง เรา
ควรจะแสดงออกซึ่งทรรศนะที่ว่าการประหารชีวิต การประหารชีวิตกับนั้นไม่ควรจะมีอยู่
ไว้ แล้วโคมประหารอย่างนี้ เวลาที่พุทธศาสนาของเราถล่มเข้ามาในสมัยเรียกว่าที่พุทธศาสนา
คือ ๒๕๐๐ ปีที่จะถึงอยู่แล้ว แล้วพระราชาผู้พิทักษ์ของเราจะไปประกาศใจในวัด ๆ นาน
ค.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งเป็นอภิรักษ์จิตเมื่อกี้ที่เราได้กำหนดไว้แล้ว จงจะแสดงออกให้เห็นว่าประเทศ
เราเป็นประเทศพุทธศาสนา ประเทศที่มีศีลมีธรรม ประเทศที่เรียกว่าไม่มีท้าวท้าวของเรา

อย่า มัธยมศึกษารจะให้เป็นเป็นอย่างแต่ประเทศไทย ส่วนกรรมการท่านหนึ่งอาจ
 บอกว่าแม้สหรัฐอเมริกาเขาก็ยังมี อาวุธอย่างนี้ อะไร ๆ ห้ามกรรมการนั้นก็ดูเขมัน
 จะมองเลอาอย่างอเมริกา นอกจากดาวรัฐาการระฆังอเมริกาแล้ว กรรมการนั้นก็กลัว
 หลงไปหวั่น อะไร ๆ ก็ล้างแค้นอเมริกา ประเทศอื่นทำไมเขาเลิกไปได้ เขาเลิกกันอยู่แล้ว
 นาน ๆ ประเทศเวลานั้นะ แล้วโดยเลอาอย่างซึ่งประเทศไทยในทวีปเอเชียเรานี้ก็มีอยู่หลาย
 ประเทศแล้ว ทำไมเราจะกลัวไปหาประเทศไหนประเทศนี้ว่าอย่าง ไม่นอย่างนี้เราคือกลัว
 ความอย่างนี้หรือ ทำไมเราไม่ทำให้ประเทศไทยโดยของเราเป็นตัวของเราเองบ้าง เรา
 แสวงออกก่อนเราไม่ได้หรือ ทำไมต้องกลัวว่าอเมริกาที่ยังมีอยู่ มันเป็นอย่างนี้.....

ผู้ว่าการแผนประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี้คุณหมื่น ๆ ห้ามกรรมการนั้นะครับ
 คุณหมื่นอีกนั้นะ คุณหมื่นรู้ขึ้นมาก่อน แล้วห้ามกรรมการจึงชี้แจง ไม่ใช่กลัวอย่าง
 ให้เข้าใจความนี้

นายพัน สุวิวัฒน์ (คุณเอกชาติ) : เราขอรับ เนื่องจากว่า...
 ...
 ...
 ...

นางวารีวิมลบุตร (คุณเอกชาติ) : ...
 ...
 ...

มีเอกสารรับรอง

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ...

นายแพทย์ โสภณจิต (ศรีสะเกษ) : ...

คณบดี

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ...

นายแพทย์ โสภณจิต (ศรีสะเกษ) : ...

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ...

นายแพทย์ โสภณจิต (ศรีสะเกษ) : ...

...
 ...

...
 ...

...
 ...

...
 ...

...
 ...

จาก พยานหลักฐานคดี ของ... ..

(พยานหลักฐานพยานคดี ได้มีการบันทึก คำให้การประจักษ์ต่อ (๒)

พยานหลักฐานพยานคดี : ไม่ใช่ คู่ทะเล ฯ ที่หมายที่ศาลได้บอกสืบแล้ว

พยานหลักฐานคดี (พยานคดี) : ศาลจะพิจารณา ฯ นอกเหนือจากพยานได้

พยานหลักฐาน พยานคดี

พยานหลักฐานพยานคดี : คืองานนี้ ก่อน จึงก่อน คือว่าที่ตามผู้ใจ

พยานหลักฐาน พยานคดีที่มีต่อศาลสืบแล้ว ศาลจะพิจารณาได้ความตกลงในชั้นว่า

พยานหลักฐาน พยานคดีที่มีต่อศาลสืบแล้ว ศาลจะพิจารณาได้ความตกลงในชั้นว่า

อย่างไร เข้าใจหรือไม่

พยานหลักฐานคดี (พยานคดี) : สรุปรายนี้หรือจะให้สรุปลงบันทึก

พยานหลักฐานพยานคดี : คือว่าศาลให้เข้าสืบอย่างไร ศาลจะพิจารณา

พยานหลักฐานคดี ได้ เมื่อพิจารณาแล้ว เรื่องนี้ในชั้นศาลจะพิจารณา ถ้าศาลว่า

พยานหลักฐานคดี ที่มีสรุปได้ ศาลจะพิจารณาได้ครั้งหนึ่ง.

พยานหลักฐานคดี (พยานคดี) : คือการจะสรุปคดีปรายนี้เมื่อสืบแล้ว

พยานหลักฐานคดี เมื่อสืบแล้ว ศาลจะพิจารณาแล้ว ศาลจะพิจารณาแล้ว ศาลจะพิจารณาแล้ว

ไม่ สืบในชั้นศาลสืบ ไม่สืบในชั้นศาลสืบ ศาลจะพิจารณาแล้ว ศาลจะพิจารณาแล้ว

พยานหลักฐานพยานคดี ประเด็นก่อน ถ้าพิจารณันก็แล้วที่คู่ทะเล ฯ ที่สืบ

คือว่าไม่ไปใครขอ พยานหลักฐานแล้วหรือ ถ้า สืบคู่ทะเล ฯ ที่สรุปได้ เสีย

๑๑.๒๕ ๖.

พยานหลักฐานคดี (พยานคดี) : นอกเหนือจากให้ทนายเข้าสืบแล้ว ศาลจะพิจารณา

แล้วได้ เพราะฉะนั้นคดี ฯ ว่าไม่มีการขอ พยานหลักฐานแล้ว เป็นชั้นว่าตกลงกันอย่างไร

นั้น ขอโทษท่านประธาน เพื่อที่จะได้การสืบคดีนี้ ความจริงกระผมก็รู้ตัวว่าทางรัฐบาล

จะเอาหรือไม่ ทางรัฐบาลก็ยังมีสรุปแล้ว ในคดีนี้จะไปขอความสรุปนี้ แล้วเรื่อง

จะไป เป็นหลักฐานก็อาจจะสืบกันตามความจริงได้ ศาลจะพิจารณาแล้ว ศาลจะพิจารณาแล้ว

คือว่า ความจริงแล้วการที่เรามีโครงการชีวิตอยู่เป็นการที่ระบอบกันไว้ก่อน
 ธรรมดาแล้ว ที่จะได้อะไรมาตามสมควรแล้ว หัง ๆ ที่เรามีโครงการชีวิตที่ เมื่อถึง
 ของหมด. ระบอบการปกครองที่ยังมีอยู่ถือว่าเป็นอันดีเพิ่มขึ้นที่ปรากฏผลคือที่ระบอบ
 การอยู่อย่างนี้สูงขึ้น หัง ๆ ที่เรามีโครงการชีวิต ที่ที่เห็นกันไม่คิดอีกแล้ว ถ้าไม่ระ
 ทางนั้นก็จะอาจจะมีปัญหาขึ้นถึงขั้นที่ระบอบ อันเป็นความยากกับ

หลัง ๆ ที่มีไทยประหารญวนแล้วลี้ภัยยังลงอยู่ จึงขอทราบว่าการเมืองมีไทยประหารชีวิตอยู่หรือไม่
 นั้นก็ขอถามการที่จะไม่ไปไหนหรือ ว่านี่คือไทยประหารชีวิตที่ไทยหรือ นี่ก็ยังไม่ได้ ที่นี้คงจะได้
 เห็นว่าที่กล่าวย้อนไปถึงว่า เราจะป้องกันการทรยศต่อของชนหรือจะประมาณความอย่างไรบ้าง ถึงจะมี
 นี้จะป้องกันทั้งปราบปรามนั้นก็ไม่ได้เลยอยู่แล้ว ที่นี้หากที่ไปอีกว่าเมื่อไม่มีไทยประหารชีวิต
 แล้วก็ เขมรมันคงจะอาศัยที่ไปอยู่โดยที่มันจะหนีไปอยู่ที่อื่น ซึ่งความจริงที่หากอีกเขมรมัน
 มันจะหนีหรือ ไม่หนีไม่มีไทยประหารมันก็อาศัยกันมันจะฆ่า มันอยู่ที่ไหน จะหนีไปอยู่อยู่ที่ไหนไม่ไปอยู่
 เราจะเลิกไทยประหารชีวิตมันแล้วแล้วก็จะเกิดอันมากมาย อย่างนั้นละก็ประเทศที่เขมรมัน
 ด้ไปแล้วไม่ไปไหน ประเทศของประเทศ ครอบประเทศตั้งมันเกิดไม่ได้สำรวจกันมากมายในโลกนี้
 แล้วประเทศเหล่านั้นเราไม่เป็นผู้ผูกพันหมกหมอง ปีศาจเอา ทำไมเขาอยู่ได้ สวิสเซอร์แลนด์
 ทำไมเขาอยู่ได้ เขามันมีตะวันออกนั้นเป็นคำบอกมันมีตะวันตก ๆ คอมมิวนิสต์ ๆ ซึ่งควรจะ
 ประหารควรจะไล่ที่ *force* ที่นี้เองมันคงไม่มีไทยประหารชีวิตมันนั้น เรื่องอะไร
 แล้วประเทศที่มีความเจริญที่อ้างว่าเจริญในอารมกว่า เราเป็นเสรีประชาธิปไตยกันมากกว่า
 เล็ดไม่ได้ เล็ดแล้วบ้านเมืองมันจน มันมีเรื่องอะไร มันก็แสดงให้มันเห็นที่เรามากกว่า
 ที่นี้ก่อนล่วงหน้า ถ้าหากเลิกไทยประหารชีวิตมันแล้วมันจะเกิดไทยหายแก่ประชาชน บ้านเมืองจะจนจน
 ระกำระสามนั้นเป็นความคาดหมายนั้น ถ้าลองเลิกดูหรือถ้าหากว่าท่านจะเห็นว่าอันนี้ไม่ใช่
 หนักหนา ท่านลองอย่าจะคิดมันนี้ แล้วลองไปพิจารณาเราเองดี สมที่ยังมีอยู่มากมายมันกับ
 เล็ดเสียแล้ว ถ้าลองไปลองพิจารณาเราแล้ว เราจะเห็นด้วยไม่ว่า เราจะไล่เลิกหรือไม่ไล่เลิก
 เพราะเหตุอย่างนั้นที่พูดมีอยู่ เราว่ากันท่านอ้างว่าเมื่อ ๒ - ๓ วันเมื่อวันนั้นเอง
 วิญญาณที่ส่งทางกรมราชทัณฑ์ประกาศตามออกมาบอกว่าการที่ประเทศคนสองคน ไปล่าคน
 ๒-๓ คน ที่ท่านว่าถูกละ แล้วที่ ๒ คนนั้นเกิดอะไรอะไรวาท้องอีกอะไรนั้น ทางประเทศ
 พังเสียกับเรา ออกว่านี่ละมันนอกวิญญูณออกไปในเจ้าพระยาแท้ ซึ่งทางราชทัณฑ์ประกาศ
 ออกว่าไม่จริงหรอก ไม่มีการเห็นคนและคนไหน มันแสดงให้เห็นว่าคนที่ล่าคน ๒ - ๓ คน ๓
 ๗-๘ คนมันมีกำลังวิญญูณแล้วเอาไปประหารเสีย แล้วจากนั้นก็ล้างล้างหลายประการ

บอกถึงตัวก็หรือใครคนใดตัวที่มีคดีผ่านกรมการพิจารณาไม่ทราบ ค่าเงิน มีคดีมีใคร
 มีใครได้รับในคดี และยิ่งกว่านั้น ๒ คนที่ศาลเจ้าอ้างชื่อมาขึ้นเรือนนั้นมากตัวได้
 นั้นทำไมท่านไม่ทราบ ทราบว่าคนที่ประหารไป ๑๒ หัว เอาจาน ๆ อย่างนั้นเอาไว้มีใครเอา
 ไปอีก ๑๒ หัวคนใด ๆ ค้างเยอะ ถ้าหากไม่ถูกประหารในเรือนนี้บ้านนี้เราอาจจะเป็นประหาร/
 สภา ๆ อาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้ ใครเชื่อฟังไม่ว่า นี้เพราะอะไรมันแสดงให้เห็นว่าการ
 ทำร้ายคน ใครซึ่งมี ไม่เห็นโทษและเหตุการณของบ้านเมือง เหตุการณ์ปัจจุบันนี้เอา เขาไปเข้าสืบ
 ยืนเกิดประโยชน์อะไร ขึ้นมาในบ้านเมือง แล้วเขาถูกออกมาวิวินิจฉัยเขาทำประโยชน์
 เมืองได้ นี้ทำไมไม่คิดแล้วทำไมไม่ทราบเจ้า กรมการที่ดี ผู้ที่มีบุญ/พระผู้/หรือ
 กรมการที่ดีไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้เลยทั้ง ๒ ประการ นี้ละคดีแล้วถึงเอาคดีทั่วได้เป็น
 คดีขึ้นมาในสังคม เป็นใหญ่เป็นโตในบ้านเมืองเสียด้วย นี้ประการสำคัญที่สุด แล้วยิ่งไปกว่านั้น
 เรื่องการหาของและการประหารนั้น ศาลเจ้าพระพรหมโพนทามประหาร ๆ ที่ระบกกิ่งอย่าง
 ให้อีก ศาลเจ้าโพนทามในกรมการสั่งเมื่อสัก ๔ - ๕ เดือนก่อนในของกงนี้มาวัน ๆ
 ท่านพระพรหม ๑ เพราะมาว่าวันก่อนกงเราไปถึง เขาไม่ใช้หัวอย่างเราหรือว่าไรแห่ง
 บึงเขาเป็นข้อมันครั้งแรกวันนั้นก็หัว/บึงน้ำทะเล เพราะมาว่าวันนั้นไม่ไรว่าคนนอกว่าวัน
 บึงไม่ลงจนกระทั่ง ๒ ครั้งอย่างนั้น เพราะมาว่าวันนั้นไม่เต็ม มันแสดงให้เห็นว่า
 การหาของวิวินิจฉัยวิวินิจฉัยนั้นมีความหมายมากไหม ความนี้ที่ พ.ร.ก. เจ้าพระสมุทโตะ
 ถอดมทิน เจ้าบอดที่โพนทาม เห็นว่าพวกประหารวิวินิจฉัยเพราะมาว่าวันนั้นเกิดประชุมกันแล้ว
 บอกว่าความนี้ร้ายได้คงมาก ถูกเบียดเบียนที่สังคมจึงเกิดเราว่าชื่อว่าเป็นถูกเพราะมา
 หมายเพราะมาผู้ นี้ก็แสดงให้เห็นว่าสังคมแล้วแต่หากว่าใครว่าคนแล้วมันมีความรู้สึกนึกคิดอย่าง
 นี้

แล้วก็มีเรื่องอะไรที่เราจะไม่ทราบอะไร ๆ วิเคราะห์ดูเองว่า มีอะไรที่ซ่อนเร้น
 ครอบงำกันอยู่ หรือในบางกรณีก็อาจจะหาว่า มันก็ทำได้อะไร และการที่มันใจใจอย่าง
 ไม่โอนอ่อน ๆ ล้วนแล้ว หมายความว่า การที่มันจะยอมจะไม่ยอมแล้วถูก ข้าพเจ้าเอาไป ๑๑๒ กับ
 มีกรรมฐานอะไร ทำไม่ทราบ แต่ว่าถ้ามันจะสวดมนต์อะไร มันแสดงให้เห็นว่าไม่ใช่ว่า
 จำลองไปสักที ๆ แล้วมันก็ยอมอย่างช้า ๆ แล้วเอาอะไร / มันก็มันก็เป็นมันที่ช้า ๆ
 แต่ มันจะวิเศษกว่าที่มันจะจำไว้ ข้าพเจ้าไม่กล้าประนามแต่ใจของคนที่ ๑ เราว่า
 มรดก มันมีและมันไม่ได้ดั่ง ที่มันกรรมฐานหรือว่า มันจะรู้มันรู้ไหม หรือว่ามันก็ทั้งหลาย
 ก็ความ แต่มันก็จำไว้กับมันในโอกาสที่มันจะได้ใช้วิจารณ์ของพวกมัน ว่ามันมาสร้างบุญ
 สร้างกุศลกัน โอกาสที่จะทำใจของมันเมืองระดักระดานี่ อันว่าในใจสิ่ง แต่มันก็มันก็รักบ้านเมือง
 ทุกคนรักตัว ทุกคนรักกันที่ มันต่างคนต่างจะรัง โทรมัน มันว่า ในที่นี้มันก็ว่า มันถึง
 ๑๑/๑๑๑ การลงมือในรักที่จะเป็น ไปความประหาร โด่ความที่มันเอง แล้วมันก็ในที่สุดข้าพเจ้าก็คิดว่า
 ผลเป็นอย่างไร ใคร ๆ ก็ทราบ แต่ว่าข้าพเจ้าก็ต้องการในไร ๆ ในงานงานการประชุมเพื่อ
 ในในระดักระดานี่ เพราะว่าถูกเกณฑ์เอาข้างหลังมัน เขาก็อาจจะมาติดกันแล้วมันก็เล็ก
 โด่มันเสียได้ ในเมื่อได้สิ่งค่าอันมีราคาของข้าพเจ้า มันก็อยู่ที่มันของข้าพเจ้าไว้ ถึงขั้นที่จะเป็น
 ๑๑/๑๑๑ ไร ๆ ข้าพเจ้าไม่กล้าใส่ใจ เพราะว่าข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องการมันอะไร แต่ถึง
 ว่าจะยอมมัน และมันก็มีวิเศษกว่าการใน ในใจอย่างนั้น ถ้าหากเรื่องอะไรที่มันว่า
 แล้วข้าพเจ้าไม่ก็มันดี ข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะมาบังคับเอาแต่เอาอะไรที่มัน แล้วก็ไม่ไป
 เรื่องหรือเรื่องพวก ๆ เรื่องอะไรจะในเวลาสักอย่างไร ไม่คิดไปหรือมัน มันแล้วแต่ท่าน
 สมาชิกจะวินิจฉัยเอาเอง ความจริงที่ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะคัดค้านประธานกรรมการบริหาร
 เรื่อง เพราะว่าถ้าจะเป็น เรื่องซึ่งมันมี เรื่องที่ว่าสังคม ถ้าหากว่าถึงมีการประหารชีวิตอยู่ มี
 มันจะหาได้ดังสมมติกัน ถึงที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้น ที่ ๆ ที่มีการประหารชีวิตอยู่ระดับ

(๑) โทษประหารชีวิตตลอด หมายุติโทษในชั้นศาลจะได้อัตโนมัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๖๖

มีอาชญากรรม ๒ คน

บรรดาอาชญากรรม : หมายุติโทษในชั้นศาล โทษประหารชีวิต

มีอาชญากรรม ๑ คน

บรรดาอาชญากรรม : เป็นสิ่งต้องห้ามไม่ได้

บรรดาอาชญากรรม : มาตรา ๕๕ กรณีการลักลอบ

๑๑.๑๕ น.

นายนิม สุวิวัฒน์ (อุทธรณ์คดี) : มาตรา ๕๕ ที่กระทำความผิดคดี

ซึ่งเข้าไม่เข้ากัน เพราะโทษ ๆ ที่ เราได้แก่ในคดีที่ขอประหารชีวิตเมื่อคดีแล้ว ที่ให้โทษ
ประหารชีวิตตลอด แล้วในมาตรา ๕๕ ของร่างแก้ไขมีข้อความว่าอยู่ในมาตรา ๕๕ มีอยู่ว่า การ
ลงโทษประหารชีวิตในคดีอาญาให้ถึงขั้น ถ้าหากว่าความผิดที่ใดกระทำให้เป็นผลให้บุคคลอื่นถึงแก่
ความตาย เว้นแต่ความผิดที่โทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี หรือ ๑๕ ปีขึ้นไป แต่ในร่างแก้ไขซึ่งทาง
รัฐบาลได้ร่างไว้ นั้นเป็นการแก้ไขอย่างหนึ่ง อาจจะเห็นได้ว่าคดี ๆ นั้นกระทำความผิดของตน
เห็นว่า คงให้โทษประหารชีวิตอยู่ แต่ถึงอย่างไรก็ดี เราควรจะให้มีข้อแม้เอาไว้ โทษประหาร
ชีวิตนั้น ควรจะกระทำในสิ่งที่จำเป็นโดยอุกฤษฏ์ หมายความว่า ในบางกรณี ๆ ส่วนโทษจำคุกไว้
กฎหมายให้โทษถึงประหารชีวิต แต่ว่าในการกระทำความผิดที่ใดกระทำให้บุคคลอื่นถึงแก่
จะให้มีสิ่งถึงประหารชีวิต ควรจะให้มีข้อยกเว้น อยู่ในมาตรา ๕๕ ตามที่ร่างแก้ไขมีอยู่ เป็น
การคงความเดิมไว้ เพราะว่าท่านเจ้าเองเองถึงเจตนาลงทางรัฐบาลก็ดี ทางรัฐบาลที่ได้นำมา
นั้น เห็นว่าให้ข้อแม้เอาไว้สำหรับผู้ที่กระทำความผิดที่ถึงประหารชีวิต ซึ่งไม่ทำให้ถึง
ตาย โดยกระทำความผิดโดยการเมือง หรือในมาตรา ๕๕ ส่วนที่ ๒ ที่ ๓ นั้นโทษที่กระทำความผิด

๖๖๖๖/๖๖

นางมาศราณีมีใจเป็นปรารถนาชีวิตอย่างมีค่ามากกว่านางมาศราณี ๑๑ มีใจ มีรักในการยกเว้น
 ที่จะไม่ประหารชีวิตผู้กระทำผิดทางอาญาเมือง เช่นนางมาศราณีเป็นต้น อย่างไรก็ตาม อาจเกิด
 ความรังเกียจหรือว่าความกลัวความผิดของใครบางคนถึงถึงเจตนาถึงความผิดทางอาญาเมืองนั้นไม่ได้
 ความผิดที่เกิดจากความชั่วร้ายในจิตใจผู้ร้าย แต่ว่าเนื่องจากว่ามีความผิดความผิดแตกต่างกัน
 เท่านั้น แต่วินิจฉัยกับรัฐบาลก็เกิดจากความผิดขึ้น เพราะฉะนั้นทางผู้ร่างจึงเห็นโทษมาตรา
 นี้ว่าไม่สมควรให้ถึงประหารชีวิต เพราะว่าการกระทำ/ทำ/ผู้ที่มีความผิดเห็นสมควรในทางอาญา
 เมืองกับรัฐบาลนั้น นางกนกดีเป็นบุคคลในผู้ที่มีความผิดเห็นว่าผิด แต่ว่าเห็นวิธีปฏิบัติของ
 รัฐบาลนั้นกระทำไปไม่เหมาะสม ซึ่งบางสิ่งอาจจะเห็นว่าเป็นโทษประหารชีวิตหรือว่าความผิดทาง
 ประหลาด และรัฐบาลในขณะนั้นเองก็ไม่เห็นถึงความผิดหรือว่าความผิดถึงกับไม่ว่า อย่าง
 ลมของ ความผิดที่เกิดกับผู้ใดผู้ใดก็ตาม ^{ความ}ผิดที่กระทำก็แล้วกันการจับกุมคน
 โทษความผิดทางอาญาที่นางมาศราณีถึงโทษถึงประหารชีวิต เช่นนี้ เราจะต้องสืบความเป็นอันมาก
 ที่มากกว่าคดี ๆ เหล่านี้ให้ดูว่าของโทษถึงประหารชีวิต แล้วถ้าไปอิงเข้าสืบความ
 ถูกหมายนี้ เราควรจะตัดสิน ๆ ไป เพราะว่าเห็นแก่ความผิดความผิดเห็นสมควรกับโทษระบอบ
 นั้น ความผิดของผู้ใดเป็นเหตุที่ประหารชีวิตเป็นความผิดเห็นสมควร หรือว่าไม่ได้ในขณะนั้น

ถ้าจะรักใคร่ไม่... หมายความว่าเราจะต้องรู้ถึงว่ามันเป็นภาระที่แท้จริงใจเป็นอันมากที่เราเอาคนที่...
 เหล่านี้มัน... หมายความว่าถ้าไม่มีทางอื่นจะหลีกเลี่ยงได้...
 ความมัน... หมายความว่าเราไปประหารชีวิตเสียความค่าที่หาเราของศาลเช่นนี้...
 แม้จะดูดีมากกว่าก่อนนั้นก็ได้... หมายความว่าถ้าหากว่าเราไม่มีการประหารชีวิตแล้วที่ปล่อยเอาไว้เพียง...
 หมายความว่าทุกคดีที่ออกแล้วอยู่ในชั้น... หมายความว่าเมื่อมันเปลี่ยนไปกลับมาทำประโยชน์กับบ้านเมืองได้...
 เป็นอันมาก... หมายความว่าบุคคลที่ออกมา... หมายความว่าถ้าหากว่าความผิดเห็นทาง...
 การเมืองที่มันออกมาเป็นความผิดฐานกฎหมายอื่น... หมายความว่าประหารชีวิตแล้วเอาไปยิง...
 เข้านั้น... หมายความว่าถ้าหากว่าเรา... หมายความว่าถึงไว้พวกนี้... หมายความว่าคนนั้นก็ไม่ถึงกับตายอย่างนี้เป็นคน...
 แล้วพวกนั้นอาจจะมีชีวิตอยู่... หมายความว่าถ้าหากว่าเรา... หมายความว่าเพราะบุคคลเหล่านั้น...
 ก็เป็นคนที่มีความคิดแจ่มใส... หมายความว่าความผิด... หมายความว่ามันมีอยู่... หมายความว่าไม่คิดถึงความผิดเห็นของรัฐบาลขณะ...
 นั้น... หมายความว่าจับพวกนี้... หมายความว่าพวกเหล่านั้นที่ปรากฏว่าในมันก็ไม่ได้อะไร... หมายความว่าให้มันบ้านเมืองเกิดระส่ำ...
 ระสายหรือเกิดการอันน่าอะไรขึ้น... หมายความว่าถึงกับใคร... หมายความว่าตาย... หมายความว่าพวกนั้นก็ไม่ตายเสีย... หมายความว่าตายไปเปล่าๆ...
 หมายความว่า... หมายความว่าถ้าหากว่าเราคงเอาไว้แล้วก็ได้... หมายความว่าคนที่ตายไปก็อาจจะทำประโยชน์ให้แก่ประเทศ...
 ชาติได้มากมาย... หมายความว่าถ้าหากว่าเรา... หมายความว่าถ้าหากว่าเรา... หมายความว่าถ้าหากว่าเรา...
 นี้ก็ออกเสีย... หมายความว่าเพราะว่าบรรดาความผิดความเห็นทางการเมืองมันอาจจะเกิดขึ้นได้ทุกขณะ... หมายความว่าโดย...
 เพราะอย่างนี้ถ้าหากว่าในวิกฤตการณ์เรามีการแบ่งค่ายแบ่งสีก็ขึ้นอยู่กับอย่างนี้... หมายความว่ารัฐบาลไทยนี้โดย...
 เพราะสมมติว่าในขณะนี้รัฐบาลเห็นว่าฝ่ายค่ายเสรีประชาธิปไตยอันมีอเมริกาเป็นหัวเรือใหญ่...
 อย่างนี้ก็ไม่ไปกันไปทางไหน... หมายความว่าที่ตรงกันข้ามเห็นว่าเป็นคอมมิวนิสต์หมดลक्षणหมายอะไร...
 มาเหลืองเป็นคอมมิวนิสต์ไปหมด... หมายความว่าแล้วอะไร... หมายความว่าก็แล้วคอมมิวนิสต์ไปหมด... หมายความว่าแล้วจนกระทั่งสิ้นลง...
 ของกฎหมาย... หมายความว่าอยู่ที่... หมายความว่าเปลี่ยนเป็นสีดำ... หมายความว่าแล้วอย่างนี้แหละ... หมายความว่าไม่...
 ทำอะไรเป็นคอมมิวนิสต์หมดแล้ว... หมายความว่าเปลี่ยนเป็นสีดำ... หมายความว่าถ้าหากว่าเกิดมีใครสักคน...
 ในวงที่ใหญ่ในรัฐบาลที่มาหรือในระบอบของประเทศ... หมายความว่าเป็นอย่างนี้แหละ... หมายความว่าโดยไม่มีเหตุผล...
 เพราะฉะนั้นกฎหมายคอมมิวนิสต์หรืออะไรเป็นคอมมิวนิสต์ไปหมดใคร... หมายความว่าก็เป็นคอมมิวนิสต์ไป

ที่ใหม่ ๆ เป็นคอมมิวนิสต์ไปหมด ไม่น่าจะไว้ใจเป็นคอมมิวนิสต์ไปก่อนอย่างนี้เช่นกัน แล้ว
 เมื่อเช่นนั้นเมื่อความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นในการเมืองชาติกันอย่างนี้ มันอาจจะเกิดขึ้นเมื่อไรก็ได้ แต่ที่
 ข้าพเจ้าตั้งปริมาณไว้ว่าข้าพเจ้ามิได้หมายความว่าข้าพเจ้าจะไม่กลัวในเรื่องที่จะกล่าวว่าจะถูกโกงไป
 หรืออะไรก็ตาม แต่ข้าพเจ้าจะอยู่อย่างนั้นก็ตาม เพราะเราถือความสุจริตใจเป็นที่ตั้งว่าเราปฏิบัติ
 ไปเพื่ออะไรอะไร แม้ข้าพเจ้าจะระวังสถานที่หรือใครก็ตามที่เห็นใจว่าอันตรายปกครองประเทศนั้น
 ประเทศชาติเป็นของราษฎรทุกคน ทุกคนมีสิทธิที่จะให้ความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นในการปกครอง
 ประเทศ ทุกคนถือว่าประเทศเป็นของตน ทุกคนมีสิทธิที่จะรักชาติประเทศใดเหมือนกัน ไม่ใช่การ
 รักชาตินั้นจะถูกชาติใดชาติหนึ่งหรือไม่ใช่เฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ไม่ใช่ว่ารัฐบาลนี้เห็นว่า
 ป้ายคำยโสวีประชาธิปไตยกับอวโปลีเสรีประชาธิปไตยหรืออเมริกา แล้วคนอื่นแสดงความ
 วิตกกังวลเพิ่มขึ้นไม่ตรงกับละก็.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณหิม คุณจะเสด็จไปเสียดแล้วละ ออกนอกเรื่องมาก
 ไป คือว่าพูดเฉพาะในเรื่องว่ากรมการศึกษานานาชาติ แต่ว่าเหตุผลของคุณกว้างขวางเหลือเกิน
 ขอให้รวบรวมกันเถิด

นายหิม กุวิชัย (สุนทรราชานันท์) : คือเกี่ยวกับความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นไม่ตรงกับในทาง
 การเมือง แต่คิดว่าไม่ใช่นอกประเด็น เป็นอย่างนี้ครับ คือเมื่อความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นไม่ตรงกับอย่างนี้
 ถ้าหากว่าเราเชื่อมั่นว่าเราไว้สำหรับตนเองไม่หวังอะไรหรอก แต่ว่าคุณถึงส่งสารประชาชนถึง
 บังรักชาติ รักประเทศอยู่ จะแสดงความวิตกกังวลอะไร พระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์คุณหาไว้
 แล้วแจ้งแก่พวก ข้าอะไรเป็นคอมมิวนิสต์ ไปใหม่ที่ไหนก็คอมมิวนิสต์ จับมาโทษเลยเมื่อไร ประ
 ชีวิตอย่างนี้ก็มี มันเป็นอย่างนี้มันจึงเป็นห่วง ผมเองไม่ห่วงหรอก เพราะว่าผมได้ดูแลทุกสิ่งทุก
 อย่างคือประเทศชาติ เรื่องการเมือง เรื่องความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นโดยสิทธิของมนุษยชน และโดยเฉ
 อย่างนี้ผมเองก็หาพูดว่าเราไม่มากแล้ว ผมก็ไม่ห่วงอะไร ยิ่งมันยิ่งยิ่งจะเป็นอย่างไรไม่
 เพราะกฎหมายอย่างนี้อยู่ ผมคิดว่าถึงคราวที่มันจำเป็นไปแล้วผมไม่คิดทำอะไร เป็นการบดบัง
 แล้ว แต่ว่ามันส่งสารมนุษยธรรมชาวไทยคาก่า ๆ ซึ่งเรามีความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นประเทศชาติอยู่

แล้วมีกฎหมายอะไรที่เห็นว่าเป็นของถึงแต่กิจการหรือแต่กิจการนี้ยังคลุมเครืออยู่ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะใช้ความคิดความเห็นอะไรได้.....

ประธานสภาวัฒนธรรม : นี้คุณเห็นว่ากันในระดับนี้เดี๋ยวนั้น ไม่ใช่เดี๋ยวลองถึงแต่กิจการหรือแต่กิจการอะไรเลย จะเอาไปหรือจะเอาออก ขอให้ดูในเรื่องนี้คุณคิดว่าคุณอภิปรายนอกเรื่องมากไปแล้ว ถ้าคุณฟังพูดอย่างนั้นจะไม่ให้พูด

นายหิม ภูริวัฒน์ (อนุตราชนานี) : ก็ก่อนพูดจะขอออกที่ห้องประชุมคนพวกอื่นบ้าง เพราะฉะนั้นผมก็ถึงเห็นว่าเราควรจะได้ลงมาตามนี้ไว้ตามความคิดเห็นของรัฐบาลในครั้งโน้นซึ่งมีความคิดเห็นเป็นเสรีประชาธิปไตยจริง ๆ แล้วกรรมาธิการไม่ควรจะเอา มาถึงรัฐบาลให้เรารวมเข้าลงไปอีก ควรจะมีความเห็นแจ่มใสเหมือนกับรัฐบาลบ้าง ห้ามไปดองมาดักมาดักนี้เราออก เพราะว่าอย่างนี้ละครับ

นายหยุด แสงอุทัย กรรมาธิการ : ร่างมาตรา ๕ นี้ไม่ใช่ร่างเดิมของรัฐบาลคือได้แก้ไขในกรรมาธิการชุดก่อน ที่มีความเคารพต่อสภานี้ รัฐบาลก็เอาร่างที่กรรมาธิการชุดก่อนมาเสนอสภา ที่นี้เหตุผลว่าทำไมกรรมาธิการชุดนี้จึงได้คิดร่างซึ่งมีอยู่ในกรรมาธิการชุดก่อนออกก็เพราะเหตุที่เราจะมีโทษประหารชีวิตกับไม่ หรือไม่ นั่นก็เป็นประเด็นสำคัญ ถ้ามีโทษประหารชีวิตแล้วก็มีโทษประหารชีวิตอยู่ในมาตราต่าง ๆ ที่นี้มาตรานี้ไปเขียนลงไปที่การลงโทษประหารชีวิตนั้นก็ให้เข้ามาใช้บังคับ ถ้าหากว่าความผิดที่ได้กระทำกันไม่เป็นที่ใหญ่ศาลอื่นถึงแก่ความตาย เว้นแต่ความผิดที่มีบัญญัติไว้ในลักษณะ • หนวก • เวียนเท่านั้น เท่ากับว่าเป็นการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาทั้งหมด เพราะว่าการประมวลกฎหมายอาญายังมีโทษประหารชีวิตในความผิดต่าง ๆ ที่ไม่มีความตายเกิดขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วกรรมาธิการก็เห็นว่าอยู่ที่มาตราต่าง ๆ นั้นเองว่าจะมีโทษประหารชีวิตหรือไม่ เหตุใดจึงจะมีมาตราเป็นกลาง ๆ ว่าถ้าไม่มีความตายแล้วถึงแม้มาตราต่าง ๆ จะมีโทษประหารชีวิตก็ไม่ให้มีโทษประหารชีวิต นอกจากนั้นแล้วกรรมาธิการก็อยากจะเคารพต่อมติของสภาที่ถือว่าบทเฉพาะตัวของร่างกรรมาธิการลักษณะอาญานี้เราไม่ใช่เอาประมวลกฎหมายอาญา มาเป็นมาตรา ๕ ที่บอกว่า บทบัญญัติในภาค • แห่งประมวลกฎหมายนี้ให้ใช้กรณีแห่งความผิด

ความกฎหมายอื่นด้วยเว้นแต่กฎหมายนั้น ๆ จะมีผู้ใดไปเป็นอย่างอื่น สันนิษฐานถึงความผิดในหน้าที่
 นี้มีโทษประหารชีวิตเหมือนกัน ทำไมแทนที่เราพิจารณาระราชบัญญัติแต่พระราชบัญญัติว่าควรมี
 โทษประหารชีวิตจริงหรือไม่ เรากลับมาเขียนไว้ในมาตรา ๕ มาตราเดียวว่าสภาผู้แทนราษฎร
 จะออกกฎหมายอะไรก็ช่าง ถ้าไม่มีความตายแล้วไม่ให้ศาลลงโทษประหารชีวิต อย่างนี้มาตรานี้ก็
 จะเป็นการยื่นเจตจำนงของสภาผู้แทน โทษประหารชีวิตก็ควรจะปรากฏอยู่ในมาตรานี้เอง
 ก็ควรพิจารณาเป็นมาตรา ๆ ไปว่ามาตราไหนต้องควรมีโทษประหารชีวิตหรือไม่ ไม่ควรจะมีมาตรา
 สรรวถ่าง ๆ ว่าไม่ว่าสภาผู้แทนจะออกกฎหมายอย่างไร ถ้าหากว่าในความผิดนั้นความตายไม่เกิด
 ขึ้นแล้วไม่ลงโทษประหารชีวิต อย่างนี้เท่ากับไปแก้กฎหมายต่าง ๆ ซึ่งไม่ตรงกับเจตจำนงของ
 สภาผู้แทนราษฎร กรมราชการเห็นว่ามาตรา ๕ นี้เขียนไว้ ๒ - ๓ บรรทัด แต่ว่ารู้สึกว่ามันตรง
 กับเจตจำนงของราษฎร แล้วนอกจากนี้กรมราชการยังเห็นว่าประเทศไทยนั้นต่างกับประเทศ
 อื่น คือเรายังมีอีกมาตราหนึ่งว่าแม้จะมีโทษประหารชีวิตแล้ว ถ้ามีเหตุปรานีเราเขียนไว้ในมาตรา
 ๑๕ ศาลจึงลงโทษได้ คือของเราไม่ตายตัว ในต่างประเทศนั้นถ้าเป็นการฆ่าคนตายโดยโดยใคร
 กรองไว้ก่อนเรียกว่าเมอร์เซส (Mercy) ถึงจะรับสารภาพ เขาก็ประหารชีวิต
 สันนิษฐาน เราไม่มีทางขอลดโทษ ของเรานั้นโทษทุก ๆ ความผิดไม่ว่าในระมวลกฎหมายอาญานี้หรือ
 ในกฎหมายอื่นอยู่ในดุลยพินิจของศาล เพราะฉะนั้นการที่จะเขียนอย่างนี้ก็ไม่จำเป็น คือถ้าศาล
 เห็นสมควรแล้วก็ได้ศาลไปมาตรา ๑๕ เป็นการลดโทษจากโทษประหารชีวิต แต่ที่จะไม่เขียนสัก
 คอเจตนาของสภาผู้แทนราษฎรว่าจะออกกฎหมายอะไรก็ช่าง ถ้าหากว่าไม่ปรากฏว่าความตาย
 เกิดขึ้นจากการกระทำนั้นแล้วห้ามมิให้ลงโทษประหารชีวิต ก็เท่ากับไปแก้เจตจำนงของสภา
 ผู้แทนราษฎร

ซึ่งควรจะพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไป เพราะอาจจะมีการตรวจหาบางอย่างซึ่งแม้ว่าจะไม่ตาย
แต่ควรจะลงโทษถึงประหารชีวิตก็ได้ เช่นทำให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศอย่างร้ายแรง
เป็นต้น ให้ความเคารพต่อเจตนารมณ์ของสภา ฯ และเห็นว่าศาลก็มีอำนาจใช้ดุลยพินิจ
แล้วกรณาดังกล่าวก็เห็นว่าสมควร ๕๒ นั้นสมควร เป็นหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรนี้เองที่จะ
พิจารณามากกว่า ๖ เป็นเวลาไปว่าจะควรมิใช่ประหารชีวิตหรือไม่ ไม่ควรจะไปเขียน
เป็นกลาง ๆ ว่า ไม่ว่าจะมีการตรวจใด ๆ ถ้าไม่มีความตายแล้วห้ามศาลเดี่ยวไม่ให้ลงโทษ
ประหารชีวิต สิ่ง ๆ ที่สภาผู้แทนราษฎร ได้ถอดถอนนายไปว่าควรกระทำนั้นถึงไม่มีความตาย
แต่เกิดผลเสียหายแก่ประเทศชาติอย่างร้ายแรง ควรลงโทษประหารชีวิต

๕๖๑๔ น.

นายประทีป จุฬชงศา (สงขลา) : สัมพันธ์กันหากว่าเราจะพิจารณาว่า
ประมวลกฎหมายอาญาซึ่งกล่าวถึงพิจารณาอยู่ในวรรค ๒ นั้นเป็นเรื่องของประมวลกฎหมาย
หรืออีกนัยหนึ่งเป็นแม่บท เพราะฉะนั้นหากว่าเป็นเรื่องของแม่บทแล้วเราก็ถือว่ากฎหมายต่าง ๆ
ที่ออกมาเป็นแม่บทเป็นแม่บท เพราะฉะนั้นหากว่าในเรื่องของแม่บทแล้วเราก็ถือว่ากฎหมายต่าง ๆ
ที่ออกมาเป็นแม่บทเป็นแม่บท เพราะฉะนั้นหากว่าในเรื่องของแม่บทแล้วเราก็ถือว่ากฎหมายต่าง ๆ
ที่สามารถที่จะตั้งเอาส่วนย่อยคือพระราชบัญญัติที่นำมาใช้ใบประมวลกฎหมายอาญาได้ เพราะฉะนั้น
ความเห็นของข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากว่าประมวลกฎหมายอาญาเราจะออก เช่นนั้นมันก็ไม่เป็นการ
ดีต่อเจตนารมณ์ของสภาผู้แทนราษฎรซึ่งได้ถอดถอนนายที่นำมาแล้วก็ถือว่า เป็นแม่บท
พระราชบัญญัติเท่านั้น เพราะฉะนั้นในแง่ของประมวลกฎหมายเราจะออกที่จะกระทำใด ๆ
ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ดี เพราะฉะนั้นในการที่เราจะลงโทษประหารชีวิตที่ว่าโทษนั้นก็ไม่
คู่ควรถึงแก่ความตายแล้วก็ไม่ให้นำมาใช้บังคับ เห็นว่าเป็นการสมควรที่สุดแล้ว ไม่ควรที่จะ
ลงโทษ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดต้องการอภิปรายแล้ว ข้าพเจ้าจะขอ
ให้ที่ประชุมวิจลย์ ยุติกัน ฯ (เสียงกู่ก้อง)

นายถิณ สุวิศิษฐ์ (อุบลราชธานี) : ขียน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ฝ่ายวิสามัญ ๕๕ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรที่
สมมติจะลงไว้ว่าสมมติจะสกัดออกทั้งที่กรมการวิสามัญ ฝ่ายวิสามัญ ๕๕ นี้ห้ามผู้ใด
เห็นสมควรจะใดลงไว้ ไม่รวมมืออื่น

มีสมาชิกขอยกมือ ๒ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ห้ามผู้ใดเห็นสมควรให้สกัดออกทั้งกรมการวิสามัญ
ไม่รวมมืออื่น

มีสมาชิกขอยกมือ ๒ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นว่าให้สกัดออก คือไปเสนาธิการ ๓ อ่าง

เสนาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗

ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๕ มีการแก้ไข มาตรา ๕๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๗

มีการแก้ไข

๓๒.๕๕ ๖.

นายสวัสดิ์ หึงสน (รวมแก่น) : ฝ่ายวิสามัญ ๕๕ ว่าด้วยผู้ตั้งโดยที่จังหวัด

ความความในวรรคแรกได้ความว่า ถ้าผู้ใดของโดยที่จังหวัดให้ที่จังหวัดไว้โดยที่จังหวัดจังหวัด
ถ้านั้นไว้สันมิไรเงื่อนไข แต่ที่ในวรรค ๒ เป็นการขอยกขึ้น คือว่าถ้าหากว่าศาลเห็นสมควร
จะสั่งในคำสั่งศาลให้ที่จังหวัดว่าความผิดในข้อหาของผู้อื่นเอง หรือของผู้อื่นที่ขอยกขึ้น
ไว้ ดังนั้นก็ได้ แล้วที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรไม่แก้ไขโดยที่ที่สภาผู้
พิจารณาสั่งเสียขมก คือความร่างเงื่อนไขในการที่จะยกขึ้นนี้กฎหมายได้วางหลักเอาไว้ให้ศาล
ไว้ที่ไว้ว่าให้คำสั่งถึงพฤติการณ์ความหนักเบาแห่งการกระทำ ความผิด มีสยใจลด ความ
ประพฤติ อายุน สุขภาพ หรือภาวะแห่งจิต เหล่าเหล่านี้เป็นต้น แล้วด้วยเหตุผลที่ใดที่สภาผู้
ที่ใครที่จะได้ความคำสั่งของฝ่ายประชุมสภาผู้แทนราษฎรว่าถึงได้สกัดออก จากเจ้าที่สภาผู้

จะลงไว้ในกรณีที่วินิจฉัยในการที่อันต้น โทษหรือปรามโทษเหล่านี้ศาลอาจจะมีหลักยึดไว้
 ทั้งนี้เราจะเห็นได้จากมาตรา ๕๔ ในมาตรา ๕๔ นั้นก็ให้อำนาจศาลไว้เช่นเดียวกัน คือว่า
 ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุกใน และในกรณีที่ศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี ถ้าไม่
 ปรากฏว่าผู้นั้นได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อนแต่เป็นโทษสำหรับ
 ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ทั้งนี้ก็ให้โทษหนักแก่ศาลไว้ เมื่อศาลได้คำนึงถึงนิสัยใจคอ
 อายุ ระยะเวลา ความประพฤติ หน้าที่ในอาชีพ การศึกษาอบรม สุขภาพ เหล่านี้ ศาลก็คาดหมายว่าผู้นั้น
 มีความผิด แล้วการกำหนดโทษไว้ก็ได้อย่างนี้ อันนี้ในการที่จะให้ศาลวินิจฉัยโทษบางที
 หรืออันต้นโทษปรามโทษลงอย่างไหน กฎหมายได้วางหลักเอาไว้ยึดไว้ที่นั่น แล้วทั้งแต่
 โทษแก่ใครมาในการที่จะเพิ่มโทษก็ลงโทษจำเลยในฐานะเขา หรือลดโทษในฐานะปราม
 เหล่านี้ก็มักจะให้หลักแก่ศาลไว้ด้วย อันนี้ไม่มีเลย ไปตัดออกอย่างนี้ถ้าหากในการวินิจฉัย
 รอลงศาล แล้วลงไว้ก็ไม่น่าจะเขียนนายอะไร ถ้าเขาไม่เข้าใจว่าทำไมทางคณะกรรมการ
 ถึงไปตัดออก

๒๒๓ ๒๒ ๒๒

นายประสิทธิ์ เลืองสีลา กรรมการบริหาร : ความจริงมาตรา ๕๔ กับมาตรา ๕๕ นั้น
 เป็นเรื่องคนละเรื่อง มาตรา ๕๕ เกี่ยวกับการเพิ่มและลดโทษหรือรอลงอาญา การที่ผู้พิ
 พากษา ๕๔ ไว้ตั้งแต่คดีออกมาก็เพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจได้โดยกว้างขวางที่สุด เพราะว่า
 เรื่องนี้เป็นเรื่องแก้คดีซึ่ง และสถานที่ตั้งนั้นก็ให้ศาลคำนึงถึงว่ามาจนถึงเขาจะยังไว้ใน
 บ้านของตัวมันเอง หรือไปตั้งไว้ที่อื่นที่ซึ่งเห็นความเหมาะสม เพราะฉะนั้นคดีกับมาตรา ๕๔
 นั้นไม่การจะเอาโทษกัน เพราะคดีหนึ่งมันเป็นเรื่องให้จำคุกแล้วจะนำรอลงอาญา
 หรือเพิ่ม หรือลดโทษ มันเป็นเรื่องเหตุวินิจฉัยในเรื่องของคดีนั้น อันนี้มันเป็นเรื่องเขา ก็ขอ
 ให้ฟังในพิจารณาในวรรคแรก ก็คงก็จริงเท่านั้นเพราะเรื่องที่เขาที่สุด เพราะว่าอันนี้เมื่อเขา
 ที่สุดถ้าไปแก้คดีความว่าคงเป็นอย่างนั้น ๆ ก็เท่ากับว่าคดีคดีของศาลได้เขาเพียง

เท่านั้น เพราะฉะนั้นเราใช้กว้างก็ย่อมเป็นประโยชน์แก่การที่จะนำเอาข้อเท็จจริงในสิ่งต่าง ๆ
กรรมมาพิจารณาก็ได้บ้างถึงมาตรา ๕๔ นั้นแล้ว จึงได้บัญญัติสันนิษฐานไว้ใมาตรา ๕๔ ว่าให้จำกัด
เช่นนั้น ความจริงการที่จะเป็นของไปนั้น เป็นการจำกัดมากกว่าที่จะขยายใช้กว้างขวาง ๗๗๗๗
เพราะฉะนั้นจึงต้องว่าเช่นนี้

๑๒.๐๘ ๒.

นายเชลียง จิราภรณ์ (สิทธิกร) : ท่านที่กรรมาธิการ ได้ชี้แจงมานั้นก็ว่า สักตัว -
อย่างต่าง ๆ ซึ่งสัมพันธ์กับระบอบของสิทธิของศาลนั้น ก็เพราะเห็นว่าการจำกัดไปนั้นเป็นวงแคบ
ถ้าเขียนกว้าง ๆ ว่าศาลเห็นเป็นการสมควร เพียงเท่านั้นก็อาจจะพิจารณาได้กว้างขวาง
ความจริงในเรื่องนี้ศาลเจ้าไม่เห็นด้วยในการที่จะวินิจฉัยกฎหมายไปในรูปอย่างนั้น ประการ-
แรกก็เห็นว่าท่านว่า ตัวอย่างที่จำกัดนี้ ถ้าหากเขียนเพียงเท่านั้นแล้วก็จะไปวงแคบไป อาจจะ
มีเหตุอื่นที่ควรจะต้องโดยสเถานนี้ ก็เห็นเป็นเช่นนั้น ตัวอย่างที่เราได้ตั้งไว้ และควรจะเขียนข้อ-
ความไปโดยตามวิธีสันนิษฐานประการอื่นใดในเมื่อศาลเห็นสมควร นอกจากตัวอย่างที่กล่าว
แล้วนี้ นอกจากเขื่อนนี้แล้วยังมีเหตุอื่นที่ศาลเห็นสมควรที่จะโค้งโทษเพียงสักที่ซึ่งเวลานี้ก็ได้
ก็มีตัวอย่างกฎหมายหลายอันที่เขียนไว้เช่นนั้น นอกจากมาตรา ๕๔ ซึ่งบัญญัติไว้ สัก
ชี้แจงแล้ว ดู เป็นเรื่องคนละหมวดคนละประเภทกัน แต่ก็เห็นเรื่องสมควรที่จะได้เขียน
การเขียนกฎหมายให้กว้างเกินไป คือไม่ให้หลักแก่ศาลที่จะวินิจฉัยอะไรต่าง ๆ นั้น เป็นการ
ไม่สมควร ศาลเจ้าเห็นว่าอย่างนั้น เพราะมันกว้างเกินไป และไม่มีแนวสันนิษฐานที่จะใช้ศาล
ยึดถือว่าควรจะมีหลักอะไร และมีหลักนั้นแล้วมีหลักอะไรที่ได้เสียอันที่เขียนเขียนกันไว้
อย่างนี้ไม่ว่า ก็ควรจะเป็นแนวทางสันนิษฐานเรื่องสมควรที่จะได้เขียนไว้ในชัดเจน อีกประการ-
หนึ่งเรื่องเขียนกฎหมาย โหมเงาว่าประมวลกฎหมายอาญานี้เราก็รู้แล้วว่าข้อสันนิษฐานทั่ว ๆ
ไป ทุกคนก็รู้กฎหมาย แต่ในการเขียนกฎหมาย หรือคำความ หรือเขียนให้อำนาจศาลแล้ว
แต่พอพิจารณาร่าง ๆ ในภาคการที่ไม่จำเป็นที่เราไม่ควรเขียนไว้ ควรจะได้เขียนให้

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ (ส.ค.พ.)

โทรเลข - โทรสาร ๓๓/๕

ข้าพเจ้าขอแจ้งให้ทราบว่า การดำเนินการตามระเบียบที่ ๑๐๓/๒๕๕๓ เรื่อง การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการนำเข้าสินค้า

บางรายการ

จะได้รับการพิจารณาหรือพิจารณาจะไม่รับโทษความใด ซึ่งมีเป็นหลักฐาน ๆ ไม่ในการสืบสวนสอบสวน
 ที่ว่าการที่เอาไปรับโทษใดโดยประการใดก็ตามจะโดยความพหุบุคคลอะไร จะได้รับพิจารณาพิ
 ษานาหรือหรือไม่อย่างไร ละอะไรก็ตาม//// ไม่ก็ตามก็ตามอย่างไร จะได้รับการ
 พิจารณาโดยเหตุอันประการใดบ้าง ไม่ควรที่จะเรียนกฎหมายตามเทววิทยานี้ เพราะฉะนั้น
 การฟ้องไว้แล้วก็ไม่เป็นหมายอย่างไร หรือจะเพิ่มข้อความข้างขึ้นให้ยิ่งกว่าขึ้น เป็นสิ่ง
 การบรรณาธิการควรจะกระทำไว้ การเรียนกฎหมายใด ๆ มุ่งหมายไปว่าไว้ให้มันเต็มเปี่ยมหรือ
 เป็นข้อความที่คนเขาใจอยู่แล้วอะไรต่าง ๆ หากนี้ จากเจ้าเห็นว่าบรรณาธิการไม่ควรจะถือ
 หนักเป็นหนักที่ตามตัวที่เห็นว ตามตามเรื่องตามบรรณาธิการเรียนไปก็ถือเรียนไปเพื่อ
 เป็นแนวทางของสภาบรรณาธิการเพื่อเป็นแนวทางสำหรับประชาชนทั่วไปที่จะต้องปฏิบัติตน
 กฎหมายอย่างไรที่จะต้องรับโทษตามกฎหมายอย่างไร จะต้องมีแนวทางอย่างไรเป็นอย่างไร
 จากเจ้าเห็นว่าควรจะแก้ไขให้กว้างไกลขึ้นได้ รับไว้ที่เห็นนั้น ไม่ควรที่จะถือเอาไปอย่าง
 ที่บรรณาธิการว่า.

นายประสิทธิ์ เข็มขนิลา บรรณาธิการ : สำหรับข้อความที่กล่าวถึงนี้ บรรณาธิการ
 ล่ามรับทราบแล้ว ซึ่งดูโดยข้อเท็จจริงเป็นเรื่องของศาลอาญาในคดีซึ่งแล้ว วรต ๒ ๒๓
 ที่ไม่ผิดซึ่ง สมานเอาในข้อเท็จจริงนั้น ไม่อย่างผลที่ห้ามกีดกันและห้ามอธิบายแก่คนอื่น คือจึงเห็น
 ว่าตามเอาเขาเข้าไว้สำหรับบรรณาธิการ ๒ ความประสงค์ที่กล่าว ๒๓ มีเท่านั้น ก็เห็นจะ
 ต้องหมายข้อความว่า ถ้าเรื่องเขาไม่เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ก็มีกฎหมายที่จะไปจำเป็น.

๑๒.๑๖ ๒.

นายประสิทธิ์ ขุนทอง (สงขลา) : คดีที่วังไทยที่ซึ่งมีขึ้นเรื่องจะเป็นโทษใน
 มาเมื่อไม่กี่ปีเอง เพราะฉะนั้นในการที่จะวินิจฉัยในเรื่องนี้ตามเรื่องการตั้งซึ่งคดี หรือ
 มาตามกฎหมายอาญาหรือว่ากฎหมายอาญาเขา ขึ้นไว้สมให้แนวความคิดสำหรับศาลไทยเพราะ
 เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ถ้าจะไม่มีความสำคัญสำหรับผู้ที่มาขึ้นศาลก็ได้ แต่ว่ามีความสำคัญสำหรับ
 ผู้พิพากษาซึ่งเป็นผู้วินิจฉัยคดีไทยเพราะ ควรจะต้องมีแนวความคิดอะไรบางอย่างในการพิจารณา
 ๓/๑๖/๕๕

ความเป็นจริงที่จะได้อยู่ในที่สาธารณะใดเป็นสำคัญ ถึงเวลาที่ควรเข้าไม่ทัน
 กับการศึกษาไป เพราะเหตุที่เราขยันแล้วก็ตามหาวิชาที่ไม่เป็นที่ยอมรับที่สร้างปัญหา
 อย่างมากมากระบวนการศึกษาอื่นเป็นปัญหาที่ล้นหลามมากระทั่งบัดนี้ เพราะฉะนั้น
 อะไรจึงเป็นแนวใหม่แล้ว แล้วเราวางไว้ให้เป็นหลักเกณฑ์ในการใช้ทุกสิ่งทุกอย่าง นี้การศึกษาก็จะ
 ลงโทษไปแล้วที่จะไม่ศึกษา ถ้าหากว่าจะให้ได้อยู่ในที่สาธารณะเองก็มีแนวความคิดอะไรบ้าง
 ในการวินิจฉัยของศาลใหม่เพราะ ถ้าหากว่าเป็นไปอย่างเช่นที่กล่าวแล้วเราวางแนวไว้แล้วว่า
 ในการวินิจฉัยควรที่จะวางแนวเช่นนี้แล้วกับสอดคล้องไป หรือมีเหตุอันสมควรอย่างนี้เท่าที่จำเป็น
 กับการโยกแนวความคิดต่างๆ ของกฎหมายหรือว่าเจตนารมณ์ของกฎหมายนี้ให้ทางวินิจฉัย
 หรือว่าในข้อเท็จจริงของศาลว่าในการที่จะให้ได้อยู่ในสถานที่ของคนที่นั้นเป็นแนวความคิดอะไรบ้าง
 สำหรับผู้วางกฎหมาย เพราะฉะนั้นการที่เราไปศึกษารวมกันเข้าไม่ทันคือยัง
 เกล็ดกฎหมายแล้วที่โดยมากกรมการปกครองหรือว่ากรมการศึกษานานาชาติ รัฐบาลเองก็ไม่เห็น
 ศึกษานานาชาติ บอมนิดเราศึกษานานาชาติบ้างก็ไม่ได้ เพราะเหตุที่เราวางแนวไว้ว่า
 กฎหมายอาชญาวิทยา มันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ สบายๆ จะเห็นได้แบบนั้นเหมือนกันว่าไม่วางแบบ
 หมด เดี่ยวเราวางกันมาจนไม่สามารถที่จะหาความเข้าใจได้ เพราะฉะนั้นในปัญหาเรื่องนี้
 เมื่อเราวางแนวความคิดสำหรับศาลในปัญหาเรื่องการศึกษา จะให้ได้อยู่ในที่สาธารณะเอง
 นั้น เราได้บอกแล้วว่าควรจะมีแนวอย่างนี้ หรือมีเหตุอันสมควรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเรา
 ศึกษาว่าหากว่าเราจะแก้ความขัดแย้งกันบ้าง แล้ว ก็รู้สึกว่าจะโดยลึกลับในการที่ศาลจะได้อำนาจ
 ศึกษานานาชาติหรือว่ากระบวนวิธีอื่นที่มากมายที่เดียว.

หน้าที่บุคคล แสงอาทิตย์ กรมการ : คือเหตุผลที่กรมการศึกษานานาชาติ เพราะ
 เหตุว่ามีความสำคัญที่สหประชาชาติของอเมริกา ๒๕ วรรค ๒ คือเพื่อใช้เฉพาะอย่างประเภท
 หรือสภาพของบุคคลที่ศึกษา อย่างนี้หมายความว่าศาลควรจะกำหนดให้เป็นประเภทใด มีสภาพ
 อย่างไร แล้วจึงจะกำหนดว่าที่ใดที่ใดเพราะฉะนั้นประเภทและสภาพของบุคคลที่ศึกษา ส่วนความ
 ประพฤติ อาวุโส ^๓ สอนที่นั่นไม่ใช่ เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ศาลลงโทษแล้ว ปัญหาเมื่อ

อยู่ที่ใดก็ตาม ซึ่งอยู่ที่ไหน ในทางบรรณานุกรมก็เห็นว่า กาลศึกษาก็พบว่าอันใดที่ใครจะแนะนำ
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

การประมวลผล ข้อมูลในกรณีนี้ จะพิจารณาผิดในเรื่องใดผิด นี้คือเรื่องไทยในเรื่องที่จัด
 การจะไม่ใช่เรื่องผิด จึงคาดว่าผู้ที่ต้องการความผิดที่เป็นไปนั้นเอง นอกจากนี้การ
 ผลกระทบที่มีไปอยู่ก็ตามแต่อย่างเดิม และ ที่เขาทำแล้ว ก็มีอะไรบางอย่างที่เดิมทีเขาทำไป มี
 ความที่จะพูดกันต่อไปได้ เพราะฉะนั้นในเรื่องที่จะมีการทำอะไร ส่วนนี้ที่อาจจะมีการ
 ยึดคนที่เห็นเป็นการสมควร ๆ ในกรณีนี้เรื่องที่จะมีการทำอะไร ส่วนนี้ที่อาจจะมีการ
 อยู่ที่บ้านเดิมของตัว อย่างที่พูดกัน ๆ อย่างที่พูดกันในเรื่องที่จะมีการทำอะไร ยึดคนที่เห็น
 เป็นการสมควร ๆ อย่างที่พูดกันในเรื่องที่จะมีการทำอะไร ยึดคนที่เห็น
 นอก/ว่าเราไปก็ไม่ได้ไปอยู่บ้านเดิมของตัว ยึดคนที่เห็นไว้ที่บ้านเดิมของตัว และ อย่างที่พูดกัน
 ว่าการไปอยู่ที่อื่น ๆ เราจะไม่ได้อะไรจากทางใดทางหนึ่ง ๆ ว่าการไปอยู่ที่อื่น ๆ
 และก็จะมีการยึดคนที่เห็นว่าเป็นการสมควร ๆ ถ้าหากว่าเราเห็นเป็นการ
 สมควรอย่างอื่น อย่างที่พูดกันว่าถ้าหากว่าเราเห็นว่าเป็นการสมควร
 นอก/ว่าเราไปก็ไม่ได้ไปอยู่บ้านเดิมของตัวไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็ไม่ได้เป็นการสมควร ๆ อาจจะไม่ได้
 อะไรเลยก็ได้ ถ้าหากว่ามีคนอื่นมาช่วยเรื่องไปอยู่ที่อื่นอย่างอื่นก็ไม่ได้ทางใดทางหนึ่ง ๆ ยึดคนที่เห็น
 ว่าการที่พวกเขาจะพิจารณาว่าเห็นเป็นการสมควร ยึดคนที่เห็น เป็นการสมควร อย่างที่พูดกัน
 ทั้ง

๑๖.๒๖ ๒.

นายสิทธิ สิริประวิทย์ (ขอสงวน) : ข้าพเจ้าได้ฟังเหตุผลของท่านผู้อภิปรายแล้ว

แล้วก็เห็นว่าท่านอภิปรายดังกล่าวเป็นเรื่องง่าย ๆ บางเรื่องก็ยากเกินไป แม้บ้างที่เราไม่ได้
 ยึดคนที่เห็นว่าเป็นการสมควร แต่ในกรณีนี้เรื่องไทยเราจะเห็นเป็นการสมควร
 เป็นปกติโดยพิจารณาถึงเรื่องอื่น ๆ อีกด้วย ไม่ใช่เพียงแต่เรื่องไทยเท่านั้นที่จะเห็นเป็นการสมควร
 การจะสั่งว่าไม่เห็นสมควรก็ได้

ที่เห็นหรือการทวงไว้ ก็มีทั้งที่ตรงบ้างที่ ไม่เห็นงเราบ้างบ้างบ้าง อย่างที่เห็นว่าดีหรือช เรา
 หลีกไม่ ก็ ในกรณีที่อาจจะเห็นว่าผู้ใดทวงจะผิดก็ถึงไว้ในที่ใดบ้างไรหรือจะลงโทษ
 อย่างไร เพราะอยู่ในข้อกล่าวหาของของแล้ว ในการที่มารทวง ในข้อกล่าวหาของของของ
 จากดูความถือ/ดูกรที่กล่าวที่มาจากแต่ของคำใดการ //ในแล้วสิ้นความที่ว่าถึงจะปรากฏได้
 ที่ในการที่จะให้มีการระงับ //ที่การจะมาจากอย่างเช่นเคยได้ ในเมื่อว่า สมบูรณ์ //ที่
 ของกฎหมายว่าวางเงื่อนไขไว้ประการใดบ้าง ถ้าหากว่าสืบไปในข้อนี้ อย่างการจะสืบจำนวน
 บัญชีมากบ้าง ความประสงค์เป็นอย่างไรบ้าง แล้วดูว่าไม่ดียังอย่างนี้ไม่ปรากฏใน
 ข้อกล่าวหาของของแล้ว อาจจะให้ถือเอาข้อนี้ไปเป็นมูลฐานในการวินิจฉัย ในการกำหนด
 โทษ ลงโทษ ก่อนอื่นในเมื่อที่ถึง จะถึง ๓ ที่ใด เป็นเหตุหนึ่ง และอีกเหตุหนึ่งถึงที่
 หมายผู้ใดบ้าง //ที่ระงับได้กล่าวแล้ว ก็ในกรณีอย่างนี้ที่เอง เป็นหมายว่าความที่ขอมจะ
 ระงับแล้วขอมเอง คือในการที่ ระงับในข้อเช่นนี้ //ในกรณีใด ๆ ก็ตาม นอกจากที่
 ปรากฏ ในข้อกล่าวหาของของแล้ว เราต้องให้คำร้องและคำสั่งระงับอย่างว่า เมื่อเรา
 ก็ไม่สิ้นความใจ ไม่ให้ข้อกล่าวหาถึง //ใน //ส่วนนั้นก็ แล้วจะอ้างขึ้นในข้อไม่ //จะผิด
 หลีกอะไรก็ได้ อย่างนี้ก็ตามมาก ไม่สามารถเป็นได้ไม่ //ว่าจะเห็นอย่างใด ก็อ้างว่าขอให้อยู่
 บ้านตัวเอง อย่างนี้ไม่ //ของอะไร จะไปยึดอุบายที่ไม่ได้ จะยึดอะไร ๆ ก็ไม่ได้ยึด
 ยึดสิ่งนั้น ยิ่งกว่านี้ในการที่จะระงับการ // ถ้าไม่ได้ยึดสิ่งเดิม ว่าในการพิจารณาจากที่กล่าว
 ในการวินิจฉัยการสั่งให้เข้าไป ถ้ายึดหลักอย่างกว้าง ๆ ไว้เป็นแนวทาง คือเปรียบเทียบเห็นว่า
 ของไว้กับยึดหลักอย่างใดในสิ่งที่ว่ากัน เมื่อของไว้กับไม่สืบหมาย แล้วถึงถึงถึงว่า //ยึดถือว่า เรา
 ก็ควรทวงไว้

๑๑๑๓ น.

นางสาวเสี สอนสว่าง (นอกเรื่อง) : เรายังไม่เปิดวาทะอภิปรายกันแล้ว

แต่เดิมเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในการ ไหว้คุณหญิง ไหว้คุณชวาง เพราะฉะนั้นก็ต้องการ ไหว้บ้างก็ยังมี
 โอกาสที่จะ เขียนแสดงความรู้สึกนึกใจออกไปมากกว่าเราจะเขียนถึงแล้วไว้ ตามาก
 เขียนแล้วเอาไปแล้ว รู้สึกไม่ เป็นโอกาส เขียน มีโอกาสเขียนเอง เนื่องจากนี้ก็มี เพราะฉะนั้น
 ที่เราไม่ เขียนอย่างที่กำหนด เอาไปนั้น ไหว้คุณชวาง) ๒๒/๒๕๖๑ (๑) เป็นแต่เขียนบ้างตาม
 หวัง ไหว้โอกาสที่จะ ไหว้หรือแสดงความรู้สึกนึกใจว่า เราไม่ เขียนถึงแล้ว แล้วก็มีคนอื่นเขียน
 เกิดขึ้นมาเอง เนื่องจากที่ เขียนถึงแล้ว รู้สึกไม่ ใช่ในกรณี เพราะฉะนั้นเห็นว่าการบริหาร
 องค์กร ออกเป็นผลดีอย่างไร ตามที่ได้ให้ไว้ในทางที่ดี ทั้งในแง่การวางวาง มากกว่าเรา
 ไม่ เขียนอะไร ไม่รู้สึกตัวว่าจะเขียนเป็นหน้าที่ ในที่สุดความประสงค์ที่ความลาบสักขี
 สักขี ที่ถูกหมายไว้ไว้ ถ้าไม่ เขียนอย่างนี้ ก็เท่ากับบอกกล่าวว่าอยู่ในการ ไหว้คุณหญิง โดย
 กว้างขวาง และ ๒๒/๒๕๖๑ (๑) ไหว้คุณชวาง ทั้งสิ้น ที่จะเขียนในคำแถลงนั้น แล้ว
 ศาลตัดสินตามที่จะที่เพราะว่าจะไม่เกิดขึ้นส่วนที่ใดเพราะ เพราะฉะนั้นในการที่กรรมการ
 องค์กร แล้วก็มีอีกบ้างนี่ เห็นว่าเป็นการสมควรแล้ว

นายนิยม สุทธิธรรม (ผู้กรรมาธิการ) : ขอเสนอให้บันทึก ข้าราชการที่ขอขมาแล้ว
 เป็นสมาชิกที่รอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขุนสวัสดิ์ ฯ ถึงขึ้นขึ้นใหม่

นายสวัสดิ์ ช่าง (ประธาน) : ขึ้นขึ้นขึ้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าอย่างนั้น ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมพิจารณา

ส่วนนี้ในการว่า ๒๕ วรรค ๒ ที่คณะกรรมการแก้ไขมี ที่ผ่านผู้ตั้งเสนอว่าขอให้อ่างไว้ไม่
 ความเดิม คือไม่ขอแก้ไข ขอให้ที่ประชุมพิจารณาว่าขอแก้ไขหรือจะคงไว้ความเดิม
 หรือสภาผู้แทนราษฎร ไม่ ฎีกาเห็นว่าในการว่า ๒๕ วรรค ๒ นี้ควรเป็นไปตามเดิม ร่างมา
 เดิม ไม่ขอแก้ไข

มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด

ระยะเวลาตามกฎหมายว่าด้วย : ภายใต้อำนาจหน้าที่ของ โฆษกมหาวิทยาลัย

มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด

ระยะเวลาตามกฎหมายว่าด้วย : ระยะเวลาตามที่กำหนด ในระเบียบมหาวิทยาลัย ว่าด้วย

เวลาใช้บังคับตามกฎหมายว่าด้วย : มาตรา ๑๖

๑๖๖.๖ บ.

นายแพทย์ วิชาญ (ศรีสุคนธ์) : ซึ่งได้รับเข้ามาเมื่อครั้ง ศึกษาวิจัย

ในต่างประเทศ และได้ทราบว่าขณะระหว่างการเดินทางไปเมืองนี้ เรากลับมา แล้ว
ก็ไปไม่ช้ากว่า "โต" ที่ ๑๖๖.๖ บ. ซึ่งขณะนั้นได้มีมติให้ขอความเห็นชอบจากสภาที่ปรึกษา
เราในต่างประเทศ ในต่างประเทศ และกรรมการบริหารได้พิจารณา เห็นสมควร "ให้ให้ที่ปรึกษา
ของสภาที่ปรึกษา" คือ "โดยไม่มีผลผูกพัน" ส่วนได้เป็น ๑๖๖.๖ บ. จะขอได้เท่าที่
ได้ คือขอจะขอได้ แม้ว่าไม่ได้ "โดยไม่มีผลผูกพัน" ขอเป็น ความจริงที่อยู่ในที่
ที่ไม่ใช่ ในต่างประเทศแล้ว แต่ด้วยวิธีวิธีนี้แล้ว เพราะที่ได้จะปรึกษาหารือ เพราะเหตุว่า
อยู่ในที่ที่ปรึกษา คงไม่ขอปรึกษาหารือจากสภาที่ปรึกษาแล้ว ได้เห็นว่า ในที่ปรึกษา
สภาที่ปรึกษา ที่ไม่ปรึกษา เป็นขอเองเองว่า ในต่างประเทศได้ปรึกษาของสภาที่ปรึกษา
จะเห็น ๑๖๖.๖ บ. จะขอปรึกษาหารือจากสภาที่ปรึกษาแล้ว ได้เห็นว่า ในที่ปรึกษา
ของสภาที่ปรึกษา ถ้าสภาที่ปรึกษาได้ปรึกษาได้ อยู่ในที่ปรึกษา และวิธีวิธีนี้
ได้เห็นว่า ๑๖๖.๖ บ. จะขอปรึกษาหารือจากสภาที่ปรึกษาแล้ว ได้เห็นว่า ในที่ปรึกษา
ตามกรรมการบริหารว่าอย่างนั้น

๑๖๖.๖ บ.

เขาเขาไปไหนบ้าง เป็นไทยแท้ๆ ก็ไม่ใช่มีมากสัก โดยไม่สนใจ ถ้าสนใจกันบ้าง ก็ไปไหน
เขา มันก็ไม่ถูก ก็ไม่ทำอะไรให้เขา โดยที่ไม่ต้องถูกตรวจคน ก็ไม่สนใจ ที่คัดออกนั้น
ก็เป็นเรื่องอันเดียว คือว่าถ้าไม่ไปไหนเลยแล้ว ก็ไม่ต้องเขียนเท่านั้น

๑๑.๑๖ น.

นายแพทย์ โทษฎ (ศรีสะเกษ) : เอกะคงกับแล้ว ที่นี้อาจจะมีทางถูก
ที่โดยบางละ ทางผ่านกรรมวิธีการที่รวมความ จนรับกันแล้ว ถูก ๒ - ๓ คำนะ "มีสิทธิที่
จะรับและส่งตรวจตามใจ" อย่างที่ถามบอกว่าไม่ผู้ต้องตรวจคนละ สมมติอย่างนั้น แล้ว
ทำไมเขาเขียนว่า "ไม่ต้องตรวจคน" มันจะมีอีกว่าหรือ ถ้าถามไปคัดเขาอย่างนั้นแล้ว
เดินไปเกิดตรวจคนเขาแล้ว แล้วกลางบอกว่าส่งมาในโรง อันตรวจใคร ส่งอะไรก็ได้ แต่
ว่าอันนี้อาจไปตรวจคนที่ใด ทำอย่างนั้นมันจะว่าอย่างไร แล้วทำไมถึงไปบอกส่ง เขาละ แล้ว
อย่างนั้น ก็เขาว่า "ไม่ต้องตรวจคน" เขม ๆ คัด "ได้" ออกเสีย หรือจะใส่ "ได้"
ไว้ด้วยก็ได้ คือว่า ๗๗ "ไม่ต้องตรวจคน" นั้นมอเขากจะขอความเข้าใจให้กันมันลึก
อธิบายให้สภา ๆ ที่เข้าใจหมอน คณะกรรมการ

๑๑.๑๗ น.

นายพันวิชัย อินทะพันธ์ กรรมการ : ความจริงกรรมการก็มี ๗๗
เขาก่อนส่งบ้างที่ผ่านผู้ถือการเมื่อที่ ก็คือส่งการขอเขาจะให้สิทธิในการรับและส่งตรวจตาม
ของบุคคล ไทยใน ไทยที่ดำรงถิ่นไทยอย่างกว้างขวางที่สุด และ ๗๗ เราเห็นว่าเราจะรวมตัว
คือ ๗๗ ว่า "ไม่ต้องตรวจคน" นั้นเราเห็นว่าในการควบคุมกันไป เพราะนอกจากการตรวจ
กันมันยังจะมีอย่างอื่นอีก เช่น เป็นคนว่า เขมหรือคนตาม หรือก็เป็นจากพวกของเขาไว้
อย่างนั้นในคน แต่ความจริงเขาก่อนของกรรมการส่งการขอเขาจะให้กว้างขวางสิทธิ
เขมหรือคนก็ส่งการขอที่ดำรงตามธรรมดา เพราะฉะนั้นกรรมการจึงคัดคำว่า "ไม่ต้อง

บุคคลที่... ออกหนังสือ... ไม่รู้ที่ถูกตั้งขึ้นมีหรือได้รับจดหมายใด ส่งจดหมายเวียน
 อย่างบุคคลธรรมดาตามเอกสารไปรษณีย์ เขาปฏิบัติกับอย่างไร ก็ไม่มีเรื่องกับข้างนั้น คือไม่ให้
 มีอะไรขึ้นไว้ในกฎหมาย และมีสิทธิเหมือนคนที่ไม่ต้องถูกใครเหมือนคนอื่น/ไม่ถูกตั้งขึ้น มีคือ
 เจรจามาถึงกรมการที่ใดก็ตามที่นอก และ นอกจากคำนั้นยังใช้คำอื่นอีกหลายคำ ผ่านประมวล
 คิดกันมาอีกหลาย ไม่ต้องถูกขึ้นชื่อ ไม่ต้องถูกตั้งขึ้น ไม่รู้/ไม่รู้" ถูกตั้งขึ้น หรืออะไรอย่าง
 แปลกประการ นี้เราไม่ปฏิบัติเหมือนคนอื่น เหมือนกับคนถูกกฎหมาย

๑๑.๒๕ ๖.

นายเทศ ไชยสุต (ศรีประเท) ... เมื่อบอกที่ท่านกรมการเห็นตรงกัน
 แก้วที่ขึ้นไว้เสียงเท่าที่ไม่พอ ที่ขึ้นไม่ต้องตรวจกันท่านจะเรียกคำว่า "ไล่อ่างอิสระ" ได้ไหม
 หรือว่า "ไล่อิสระ" คือไม่ขึ้นอีกไปเสียเลย เพราะว่า "ไล" เสียงแล้วมันคล้าย ๆ กัน
 ฝรั่ง ๆ อย่างไรก็ไม่รู้ คือส่งจดหมายใด แก้วที่ขึ้นจะไม่อิสระอะไรที่ขึ้นตั้งนั้น จะไปแปลจดหมาย
 ขึ้นให้มันยุ่งยาก แล้วก็อย่างว่า ถ้าไล่อ่างอิสระหรือว่า เสรี หรือว่าในเสรีภาพที่จะส่งได้
 อย่างปกติธรรมดาเขา ทำใ้มันไล่อ่างอย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นละก็ ผมก็เห็นด้วย คือว่าขอให้
 มันขึ้นเสียเลย ประมวลกฎหมายขึ้นไว้ที่กล่าวมาอย่างนี้ มันจะไล่อ่างอย่างไรที่ไทย ผมว่า
 จะเอาอย่างนั้นได้ไหม กรมการ คือขอเริ่มเสียงว่า "ไล่อิสระ" "ไล่อ่างอิสระ" เออ
 อย่างนั้นละก็แล้วใจ แล้วก็มีจริง ๆ อย่างนั้นละก็ขึ้นก็เข้าใจที่พูด ถ้าเสียงเท่าที่อาจจะง
 คนเห็นข้าง ผมเข้าใจเขาเองว่าไทยไม่ต้องถูกตรวจกัน นี่ผมก็คิดว่าเขาไม่ต้องถูกตรวจเสียอีก
 และขอของ เขาก็ตั้งขึ้น ความเข้าใจของคนที่ท่านตั้งขึ้นอีก อันเขาเข้าใจกฎหมายอย่างนี้ ถึง
 เข้าใจอย่างนั้นเลย เมื่อคิดเสียอย่างนี้ไปให้คนอื่นอ่าน มันก็บอกว่าส่งไป แต่ว่าเอกสารจะถูกตรวจ
 ... ไม่แปลอย่างนั้นได้ ... จริงๆ เมื่อถึงคำนี้ที่ทราบอย่างนั้นแล้ว
 ... มีที่ถูกระบุไม่ได้ แต่ว่ามันจะยุ่ง ของไทย

นายสุวิชัย สันตะเทษฏ์ อรรถนิถการ . มีแบบกับใครเป็นของหาง อย่างพวกที่
ถูกจำคุกหรือคุมขังโดยศาลอยู่ในเรือนจำนั้นเป็นไปตามระเบียบของกรมเรือนจำของเขา แต่
เมื่อผู้ถูกจำคุกไม่อยู่ในเรือนจำแล้วก็ไม่ทำอะไรที่จะไปวางระเบียบ ไปตรวจทัศนคติของเขา
โดยเสีย ฝึกกันเก็บอะไรใด แต่ในทางคดีเขาเป็นระเบียบของเขา เขาจะชนกันมันแยกกัน เมื่อเป็น
เช่นนี้ไม่คงเขียน เขียนแล้วเขาไม่ทำอะไรก็จะเป็นการจำกัด ทำไมถ้าอย่างนั้นแล้วทำไมไม่
มีกฎหมายรับรองว่าผู้ที่ถูกคุมขังนั้นจะคงถูกขังกันอย่างไร ไม่มี มันเป็นระเบียบของทาง
ราชทัณฑ์ขอเรียนว่าที่กรมราชทัณฑ์ออกเรื่อง อย่างที่กรมราชทัณฑ์ขึ้นใจแล้ว เพราะ
ฉะนั้นควรพิจารณาใด

นายสวัสดิ์ สึงทนต์ (รองแทน) . อย่างนั้นก็ไม่ใช่เป็นของเขียนไว้ มีสิทธิส่ง
จดหมาย อย่างนี้ไม่คงเขียนไว้ ถ้าคดีก็คงออกไปหมดเลย อย่างนี้ไม่เขียนไว้แต่ส่งใด

นายเฉลี จิวาภรณ์ (สิทธิกร) . อภิปรายคัดค้านต่อไป ท่านประธานที่เคารพ
อย่างที่คุณสุวิชัย ประธานไทยได้ชี้แจงมานั้น ไม่เช่นนั้น ความจริงการกักขังเป็นโทษอันหนึ่ง
เมื่อเป็นโทษ ใครเป็นผู้ควบคุม ในการที่จะให้โทษนี้มีวิธีปฏิบัติ ก็คือศาล ๗๗ ฝรั่งอยู่เรือนจำ
จะวางระเบียบไม่ได้ เพราะคนที่ไม่ได้อยู่ในเรือนจำ แต่ของไทยโดยคำสั่งของศาล เมื่อโดย
คำสั่งของศาลหรือคำพิพากษาของศาล ๆ สามารถที่จะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ วางระเบียบใด ๆ
ขึ้นได้ ซึ่งใหญ่ถูกกักขังอยู่ในระเบียบแบบแผนหรือความมุ่งหมายของทางศาล ถ้าเราเขียนอย่าง
ที่กรมราชทัณฑ์เรียนมาแล้วศาลอาจจะไปวางกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ในการที่จะตรวจทัศนคติ
เช่นที่เขมรกำหนด กักขังขึ้นได้ ก็ในเมื่อกรมราชทัณฑ์มีความเห็นที่จะไปส่งจดหมาย
ใดโดยอิสระแล้วก็มีทางทำได้ ๒ อย่าง อย่างหนึ่งก็คือไม่ผู้คุมของเขียนเอง อย่างคุณสวัสดิ์
ชี้แจงว่า ก็หมายความว่าเข่าไม่เขียนไว้เขาได้รับของสิทธิโดยทั่ว ๆ ไป ๗๗ เหมือนอย่างบุคคล
ธรรมดา อีกทางหนึ่งก็คือ เขียนไว้เมื่อเขียนไว้เขียนอย่างความ เขียนลงในข้อเท็จจริงอย่าง
คุณเทศา ว่าควรเขียนว่าโดยอิสระโดยเสรีหรือไม่เช่นนั้นก็เขียนอย่างที่เขาว่าต่อไปนี้
"และมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะรับและลงจดหมายใด" จะใช้คำว่า "สิทธิอันสมบูรณ์" หมายความว่าจะถูก

วิกรมสิทธิโยท ๓ ไม่ได้อัด หรือโยทสิทธิโยทเสริโยทโยทปราจากอะไรทั้งหลาย
 พังวางอะไรต่าง ๆ พวกนี้ได้อัด เมื่อไม่ได้อัดจะเขียนเป็นภาษาใหญ่ไว้โดย ๆ จะอะไรไม่ได้อัด
 ห้างนั้น อะไรต่าง ๆ พวกนี้ นี่ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าอย่างนี้ เมื่อมีความเห็นตรงกันอย่างนั้นแล้วก็น่า
 จะหาอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งไป นี้เราไม่ได้คิดขมขื่น เรามีความประสงค์จะให้ถูกต้องทั้งนี้ได้อัด
 มีสิทธิโยทในการส่งจดหมายจริง ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว โทษ ๆ จะเขียนก็เขียนเสียอย่าให้เขา
 ถูกวิกรมสิทธิโยทมาจนหลัง ซึ่งอาจจะมั่วของหางได้อัดอย่างนั้น

อีกประการหนึ่ง เราจะคงได้เขียนกันอีกมากในการจัดการที่ขมขื่นความผิด
 แจ้งให้เกิดเป็นค่าความขึ้น ทัดอรรถความซึ่งจะให้ประชาชนทั่วไปได้รู้กฎหมายนี้ๆ ถัดไปเขียน
 ให้สามารถคาดหมายสิ่งต่าง ความเห็นสมควรของศาลอีกมาก นี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการ
 นี้ได้จัดการตามกฎหมายนี้ไว้กว้างขวาง หมายตามที่เขียนกฎหมายไว้ให้ท่านนักข่าวรัฐบาล
 นักข่าวศาลจนเกินสมควรไป นี้ข้าพเจ้ารู้สึกอย่างนี้จริง ๆ ร่างเดิมที่เขาเขียนมาจัดแจ้งข้าง
 อะไรบ้างพยายามที่จะให้ท่านนักข่าวเห็นคุณค่าในนั้นคุณเกร็ด โทษและไรต่าง ๆ นี้เป็นช่องทางที่
 รัฐบาลหรือศาลซึ่งอาจจะถูกแทรกแซง นี้ข้าพเจ้าสันนิษฐานไม่เป็นธรรมดาแก่ประชาชนได้ เพราะฉะนั้น
 อันนี้เป็นข้อสังเกตอาจจะทำให้การได้เกิดความรู้สึกอย่างนี้เมื่อเวลาจะแก้ไขกันต่อ ๆ
 ไปจะได้อัดเมื่อได้อัดแล้วเสียใหม่ นานรู้สึกว่าควรจะเป็นกลาง อย่าปล่อยให้เขาไปในทางที่จะเอาคน
 ลงโทษจากทุกที่ทั้งอะไรต่าง ๆ ความจริงกฎหมายอย่างนี้เป็นกฎหมายที่วิกรมสิทธิโยทของ
 ประชาชน เมื่อวิกรมเขาเสียอะไรเขานั่นแหละ เห็นเกิดความลงมือเรียบร้อยของบ้านเมือง
 นั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น แก่เรื่องไรใด ๆ ขมขื่นอันใด ๆ ข้อที่เราควรรู้ทั่วทราบโดย ๆ เป็นสิ่งที่
 ควรจะเขียนไว้อย่างชัดเจน นี้ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นอย่างนี้และก็หวังว่าถึงมาคราวนี้ก็จะให้ประณีต
 ประชดกันที่จะเขียนอย่าให้ตรงความมุ่งหมาย ก็จะชอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

หลวงพิริยภควรวิจิตร (สกตบุตร) : ได้ก็ปรามมาพอสมควรแล้ว เห็นว่าสภา

ที่จะวินิจฉัยกันแล้ว จึงขอเสนอสิทธิอภิปราย

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าอย่างนั้นถ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยสำหรับ
มาตรา ๒๕ ตอนท้ายที่กรรมาธิการแก้ไข คือว่าแก้ไขโดยที่คำว่า "โดยไม่ต้องตรวจค้น" แล้ว
เติมคำว่า "โดย" โดยมีที่แน่นอนซึ่งได้ที่คำนี้ เพราะฉะนั้นก็วินิจฉัยได้ว่าควรจะคงไว้ตามเดิมหรือ
จะตัดแก้ไขตามที่กรรมาธิการ ผู้ใดเห็นควรคงไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ห้ามผู้ใดเห็นควรแก้ไขตามที่กรรมาธิการ โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เสียงส่วนมากให้เป็นที่ตามกรรมาธิการ เป็นอันว่า
ให้เป็นที่ตามที่กรรมาธิการแก้ไข

นายหิม ภูริพันธ์ (อุบลราชธานี) : มาตรา ๒๕ นี้ที่กรรมาธิการแก้ไขที่
ตอนต้นสถานที่เห็นว่า "ที่ท่าทะเล" แล้วกรรมาธิการแก้เป็น "สถานที่ซึ่งท่าทะเล" อันนี้หมายความว่า
เติมรายละเอียดว่า เพราะคำว่า "ซึ่ง" ควรจะใช้ในประโยคที่กว้างกว่าที่ตนขอ อันนี้จึงอยาก
จะคงไว้ตามร่างเดิม กรรมาธิการจะเห็นเป็นอย่างไร

นายพิชัย หิตะสิทธิ์ กรรมาธิการ : ปัญหา "ที่" "ซึ่ง" เป็นปัญหาเล็กน้อย
กรรมาธิการก็จะไม่แก้ไข นอกจากแก้คำสกล

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา
๒๙ มาตรา ๓๐

นายหิม ภูริพันธ์ (อุบลราชธานี) : มาตรา ๓๐ นี้ ที่กรรมาธิการแก้ที่ราคา
บริษัฯ จึงแทนค่าบริษัฯ เดิมอัตราเขาเพียงหนึ่งบาทต่อหนึ่งวัน กรรมาธิการมาแก้เป็น ๕ บาท
ต่อหนึ่งวันนี้ กรรมาธิการถือหลักเกณฑ์อย่างไรถึงเขา ๕ บาทต่อหนึ่งวัน ท่านจะถือเอาอัตราค่า

น่าจะว่าไม่สามารถจะลดลงมาได้มากนักแล้ว แล้วทำไมท่านจะเอาเงินค่าแยกเอาตามความพอใจ
อย่างนี้ ท่านก็บอกเวลาต่อไปถ้าเงินมีอาจจะลดลงมาเท่ากันบ้างหนึ่งในเวลาข้างหน้า
นี่กระนั้นมากจะลดค่าเงินของกรมการค้า แล้วท่านเห็นว่ารัฐบาลเวลานี้มีความสามารถ
แล้วหรือที่จะลดค่าเงินลงมาได้กระนั้น เป็นเพียงสมมุติฐาน.....

ประธานสภาอุตสาหกรรม : เออ คุณสม ๗ นี่เป็นข้อนอกเรื่องทุกสิ้น

คุณสม ๗ : แล้วกระนั้นเรื่อง เขาจะดึงเอาอะไร

นายสม สุวิทย์ (อนุกรรมการ) : คืออย่างนี้ครับ ก็ผมสงสัยในอัตราที่

จะลดลงมานี้ ผมจึงอยากจะขอความเห็นกรมการค้าว่าอัตราที่ลดอะไรที่จะมากอย่างนี้

นายเชิด ทรงสุชัย กรรมการ : ก็ผมเห็นมันอัตรา ๕ บาทละ ๕ ปี

นางกรรมการก็เห็นว่าผมไป สักหน่อยว่า ๕ บาทละ ๕ ปีมันไม่ได้คิดถึงเรื่องค่าเงิน

เลย คิดว่าค่าเงินคงไหลเวียนแล้ว ถ้าเขาได้เงินเสียค่าปรับ-จะควรมีอะไรที่มาก ก็เห็นว่าควร

จะปรับ ๕ บาท เพราะว่าในการที่จะลดค่าเงินมัน ค่าที่มันถึงถึงฐานะของบุคคล

นี่ก็ถือว่าเพิ่มขึ้นเป็นโทษที่จริงก็ควรจะโดยสมบูรณ์ คือจริง ค่าเงินอาจจะออกไป ๕ บาท

อะไรต่าง ๆ แต่ผมไม่ได้ถึงปีเท่านั้น เพราะว่าผมไม่คิดว่าถ้าค่าเงินตกเพิ่มขึ้นแล้วอาจจะ

เอา ๕ บาทไปปรับที่ศาลแต่ปรับอยู่ ก็ไม่ใช่เช่นนั้น กรรมการก็ไปคิดว่า ระยะเวลาที่

ศาลปรับ อัตราปรับตามกฎหมายเป็นเท่าไร ถ้าหากว่าเขาไม่ได้เงินเสียค่าปรับแล้วจะปรับเท่าไร

เป็นการที่จะชักจูงใจให้เขาเสียค่าปรับให้ตนแน่นอนเท่านั้นเอง นี่เป็นหลักในการพิจารณา

นี่กระนั้นขอความเห็นแก่คำตัดสินโดยสรุป คือมาตรา ๓๐ บรรทัดที่ ๒ นั้นคำว่า กระทั่ง

หรือหลายครั้ง นั้น วัตถุประสงค์เป็น "กระ" "กระ" ความหมายคุณ

ประธานสภาอุตสาหกรรม : ในเมื่อครั้งปรับ

นายเชิด ทรงสุชัย กรรมการ : มาตรา ๓๐ บรรทัดที่ ๒ และไม่ว่าใน

ความผิดกระทั้ง เป็นวิธีตามบทลงโทษ ประเด็นที่ว่า และไม่ว่าในกรณีความผิดกระทั้ง เห็นว่า

วิธีตามบทลงโทษ ก็ยังประนีประนอมในความผิดหลาย

นายราชบุรุษ ไชยคำสิง (ภาคสิบสี่) : คำประธาน ๆ จนถึงบอกว่า
สมาชิกที่มาเพื่อเดิน ไปพร้อม เพราะว่ามันได้เสียง ๓๐ กว่าคนเท่านั้น ไปพร้อมประเพณี
จะเป็นโมฆะในที่สุด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่เข้าใจ

นายราชบุรุษ ไชยคำสิง (ภาคสิบสี่) : ฮาจะโมฆะของห้ครบ ไปขอให้
เจ้าหน้าที่มีอยู่

นายนิม กุวิรัตน์ (ขุนนางธานี) : กระผมคิดว่าเราไปประชุมกันมาเป็น
เวลานานแล้วที่ถึงได้เสียง ๓๐ มาตรา มาอีกที่รอบพระทองไปอยู่ที่ เพราะฉะนั้นผมจึงขอเสนอ
ดูที่ว่าการจะเลิกการประชุม วันนี้อาจได้ แต่มันได้ขึ้นไปวันอังคารเช้าวันหนึ่ง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมคิดว่าสมควรแก่เวลาแล้ว แล้วนอกจากนั้น
ก็เนื่องจากถ้าร่างพระราชบัญญัติที่จะลงพิจารณาอีกสักเท่าไร เพราะฉะนั้นก็จะได้สิ่งนี้ประชุม
ในวันจันทร์ที่ ๑๐ เดือนนี้ เวลา ๙ นาฬิกา เลิกประชุมเรื่องนี้ก่อน เวลาที่สมควรแก่เวลา
แล้ว ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๕๕ นาฬิกา.